

# Giới thiệu Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu

Đôi vò về tác giả:

Hôm qua tôi dọn lại nhà cửa vô tình tìm thấy quyển truyện viết tay hồi lớp 7 của mình. Thấy bản thân đang nhàn rỗi nên quyết định đăng truyện teen này. Nhân tiện cũng cảm ơn mọi người đã ủng hộ tác phẩm đầu tiên của tôi. Đọc truyện vui về!

Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu nói về cô nàng mạng tên Bảo Ngọc, một học sinh gương mẫu điển hình, thành tích học tập luôn đứng đầu khối, có một đám Fans hâm mộ. Khụ, nhưng đây không phải vấn đề! Tôi có một bí mật che giấu mọi người, tôi là một pháp sư! Vì gia đình ngăn cấm nên mẹ tôi quyết tâm bỏ trốn cùng bố tôi đến thế giới con người. Sau đó hai người sinh ra hai đứa trẻ là tôi và chị tôi – Nguyễn Ánh Dương. Nói là sinh đôi nhưng thật ra hai chúng tôi khác nhau hoàn toàn.

Tôi năng động bao nhiêu chị tôi lãnh đạm bấy nhiêu. Ngoài ra tôi còn có ba đứa bạn thân là Thu Trang, Thiên, Thanh Thảo và một cậu bạn khiếm mới chuyển đến năm ngoái thầm thương trộm nhớ Trang – Hoàng Tiến. Họ cũng là pháp sư nên ba mẹ chúng tôi rất thân với nhau. Nhưng đó vẫn không phải vấn đề, vấn đề thật sự...

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 1

Tôi là Bảo Ngọc, một học sinh gương mẫu điển hình, thành tích học tập luôn đứng đầu khối, có một đám Fans hâm mộ. Khụ, nhưng đây không phải vấn đề! Tôi có một bí mật che giấu mọi người, tôi là một pháp sư! Vì gia đình ngăn cấm nên mẹ tôi quyết tâm bỏ trốn cùng bố tôi đến thế giới con người. Sau đó hai người sinh ra hai đứa trẻ là tôi và chị tôi – Nguyễn Ánh Dương. Nói là sinh đôi nhưng thật ra hai chúng tôi khác nhau hoàn toàn. Tôi năng động bao nhiêu chị tôi lãnh đạm bấy nhiêu. Ngoài ra tôi còn có ba đứa bạn thân là Thu Trang, Thiên, Thanh Thảo và một cậu bạn khiếm mới chuyển đến năm ngoái thầm thương trộm nhớ Trang – Hoàng Tiến. Họ cũng là pháp sư nên ba mẹ chúng tôi rất thân với nhau. Nhưng đó vẫn không phải vấn đề, vấn đề thật sự...

“Bảo Ngọc! Con có nghe mẹ nói không vậy?”

Giọng nói nhẹ nhàng của mẹ đã thanh tẩy tâm hồn tôi đưa tôi về thực tại.

“Dạ, con đang nghe!”

“Con vẫn phải đến trường Huyền Diệu sao?”

Chị tôi lên tiếng khiến mẹ tôi hơi nhíu mày lại cuối cùng bật ra tiếng thở dài.

“Nhưng con đang học ở trường cũ rất vui! Năm sau con học lớp 11 rồi mà con không quen bạn ở đây đâu.”

Tôi dùng ánh mắt đáng thương nhìn mẹ mong bà có thể thay đổi chủ ý. Nhưng mẹ tôi chỉ mỉm cười vỗ vai tôi.

“An tâm, Trang, Lam và Thảo đi cùng con mà.”

“Cái gì?”

\*\*\*\*\*

“Ôi mẹ ơi, ngày tận thế đến rồi!”

Một cô gái buộc tóc đuôi ngựa hét lên.

“Lam à...”

Tôi cười như không cười nhìn nhỏ.

“Ta quyết bỏ nhà đi bụi!”

Cô gái khác có mái tóc dài ngang lưng nhìn trời cao đầy rực lửa.

“Trang à, cậu...”

“Có cần phải thế không?”

Thảo – cô gái có mái tóc ngắn, méo mặt. Xem ra trong đám bạn này Thảo là đứa bình thường nhất thì phải.

“Nhưng tại sao ta phải đến ngôi trường mang tên Huyền Diệu?”

Tiến nhui mày khiến tất cả dừng động tác điên điên khùng khùng của mình lại.

“Ừ, cũng phải nhưng why?”

Trong lúc chúng tôi đang suy nghĩ thì một luồng ánh sáng hiện ra. Haizz, không phải ông bụt hiện ra rồi nói vì sao con nghĩ đâu!

“Hi, em đã trở lại và lợi hại như xưa!”

Một con thỏ màu trắng hiện ra trên cổ nó xuất hiện một cái chuông màu bạc. Đây là Miki một trong những pet của pháp sư. Chúng tôi vô tình tìm thấy con bé khi nó đi lạc vào đây.

“Em còn xuất hiện ở đây nữa hả?”

Tôi bực dọc lên tiếng.

“O? Chị ấy sao vậy?”

“Ngọc bị bắt vào trường...”

“Huyền Diệu!”

Thảo định giải thích thì Miki liền xen ngang khiến chúng tôi sửng người.

“Em biết trường đó sao?”

“Em vừa tốt nghiệp đến đây tìm các chị ngay cũng vì lí do đó. Trường Huyền Diệu là ngôi trường của pháp sư, phù thủy, thiên thần, ác quỷ và vampire.”

“Hả? Nhiều vậy sao?”

Tôi tròn tròn mắt. Trước đây tôi chỉ biết gia tộc pháp sư có mấy ngàn thành viên đã đủ choáng rồi vậy mà...

“Đương nhiên rồi, chị tưởng trong thế giới phép thuật có ít vậy thôi sao? Thật ra có cả dòng tộc người sói nữa nhưng bọn họ sớm ẩn cư chỗ khác rồi. Quay lại vấn đề, có một tổ chức đã thành lập ra ngôi trường này nhằm mục đích thu hút những người có pháp thuật tham gia học.”

“Nhưng để làm gì?”

Trang thắc mắc nhìn Miki.

“Để tìm ra hậu duệ công chúa ánh sáng.”

“Công chúa ánh sáng?!”

“Ai mang sức mạnh của công chúa sẽ có đủ khả năng hủy diệt tất cả gia tộc vì thế rất nhiều người đang tìm kiếm sức mạnh ấy. Vì thế pháp sư Yoko yêu cầu em phải đi điều tra.”

“Được, chị sẽ đi cùng.”

Lam lên tiếng. Nhỏ luôn hứng thú với mấy vụ phiêu lưu này mà.

“Chị cũng đi!”

Tôi và chị Dương đồng thanh.

“Sao thiếu hai đứa này được!”

Tiến và Thảo vui vẻ gật đầu rồi quay sang nhìn Trang. Trong nhóm Trang là đứa nhát nhất.

“Ở đây chán lắm, tớ... tớ đi với!”

“Tốt quá rồi!”

Miki mỉm cười khiến chúng tôi bật cười theo. Nhưng mà...

“Chúng ta đâu có sức mạnh!”

Tôi thắc mắc. Dù là pháp sư nhưng từ khi sinh ra chúng tôi không sử dụng được sức mạnh của mình.

“Hi hi, quên chưa nhắc vì thông thường một pháp sư phải trải qua quá trình huấn luyện mới có sức mạnh nhưng mà các chị không được huấn luyện nên sức mạnh khác tự tìm đến ở một thời điểm nào đó. Tuy nhiên các chị lại là pháp sư cấp cao đấy.”

“Pháp sư cấp cao?”

“Có ba loại cấp đối với các dòng tộc. Cấp thấp được biểu hiện bởi kí hiệu hình thù ở trên tay. Cấp trung là kí hiệu ở cổ và cấp cao sẽ tạo thành một chiếc vòng cổ. Giống như của chị Ngọc là hình đôi cánh, chị Dương là hình mặt trăng bạc, chị Lam là con cá, chị Trang là hình bông hoa, chị Thảo là bong bóng và anh Tiến là hình sấm sét.”

“Oa, tuyệt thật!”

Lam hét lên vui sướng.

“À chiếc vòng đó còn giúp chúng ta tránh được sức mạnh hắc ám trong một khoảng thời gian ngắn đó. Vì thế tuyệt đối đừng tháo chiếc vòng.”

“Được! Mai ta khởi hành!”

Tất cả bật cười vui vẻ mà không hề biết rằng đó chính là sóng gió lớn của họ.

Tối hôm đó...

“Ngọc, Dương mau ngủ sớm đi!”

Mẹ tôi từ dưới lầu gọi lên khiến tôi phải ngâm ngùi cất quyển sách vào trong cặp.

“Em đã xong chưa?”

Chị Dương quay sang nhìn tôi.

“Rồi ạ.”

Tôi mỉm cười nhìn chị. Có lẽ chị Dương vẫn chưa tha thứ cho bản thân nhưng chuyện đó tôi quên lâu rồi. Chị vẫn luôn là chị của tôi mà.

“Đến đó các chị không được tùy tiện sử dụng sức mạnh đâu.”

Miki vừa gặm bánh vừa lên tiếng.

“Tại sao?”

“Thứ nhất đó là quy định của ngôi trường. Thứ hai là bọn chúng có thể để ý tới.”

“Được rồi, chị đi ngủ đây em cũng ngủ đi!”

Tôi mỉm cười nhảy lên giường. Ngày mai thế nào nhỉ? Thôi ngủ trước đã.

\*\*\*\*

“Đây là đâu?”

Tôi ngạc nhiên nhìn xung quanh. Tất cả mọi thứ đều tối đen.

“Bảo Ngọc! Bảo Ngọc! Bảo Ngọc!”

Một giọng nói vang lên khiến sống lưng tôi lạnh toát. Mặc dù rất sợ nhưng tôi vẫn cố lên tiếng.

“Ai ra mặt đi!”

Phụt.

Một tia sáng xuất hiện rọi xuống một cô gái. Cô ta có mái tóc màu đen nhánh khuôn mặt trắng không tì vết còn đôi mắt xám tro ánh lên nét u uất. Tôi ngạc nhiên nhìn người con gái ấy. Vì sao cô ta có thể giống tôi như vậy? Ngoại trừ màu mắt và mái tóc dài hơi tôi còn lại rất giống.

“Cô là ai?”

Tôi lại gần phía cô ta thấy cả người cô ta đều bị xích lại.

“Ta là Sera và ta chính là cô!”

Cô ta nói với giọng lạnh lẽo. Tôi choáng váng lùi lại.

“Cái gì? Tôi là tôi, tôi là Bảo Ngọc! Không phải là cô!”

“Cô là ta! Cô vốn là ta! Hãy chờ đi một ngày nào đó ta sẽ tiêu diệt hết đám người độc ác các ngươi.”

“Cái gì?”

\*\*\*\*\*

“Ngọc! Ngọc!”

Chị Dương lay người tôi khiến tôi giật mình ngồi dậy.

“Chị Dương?”

“Mau lên ta sắp đi rồi!”

Chị Dương giục tôi rồi đẩy tôi vào phòng vệ sinh. Giấc mơ hôm qua quả thực đáng sợ! Rốt cuộc cô ta là ai?

Sau khi chuẩn bị xong chúng tôi liền xuống dưới lầu. Mẹ nhìn tôi thật lâu như muốn nói gì đó sau đó lại thôi.

“Các con hãy cẩn thận!”

Bố mỉm cười ôm tôi và chị. Tôi tạm biệt họ rồi cùng chị Dương ra xe. Do Trang là tiểu thư nên chúng tôi đi chung xe với nhỏ.

Chiếc xe đi trên con đường rồi rẽ vào vào khu rừng rộng lớn rồi dừng trước cổng một tòa nhà cổ.

“Mặt khẩu!”

Một tiếng nói phát ra từ cánh cổng.

“Hà? À là cái này!”

Lam giờ chiếc vòng trên cổ ra cánh cổng bật mở sau khi nhỏ bước vào liền khép lại. Tôi và mọi người liền làm theo nhỏ và vào được bên trong dễ dàng.

“Wow! To quá!”

Tất cả há hốc nhìn ngôi trường trước mặt mình.

“Thì ra sau cánh cổng này là dẫn đến một chiều không gian khác. Em đang dùng thuật tàng hình chỉ có những người cấp cao mới nhìn thấy em. Vậy nên các chị... Ngọc!”

Tôi đang mãi nghe Miki nói không để ý đường đi và...

Rầm.

“A xin lỗi!”

Tôi giật mình đứng dậy xin lỗi người mình vừa va phải. Đứng là xui xẻo, mới sáng ra đã va phải “tường đá” đau quá.

“Cô có mắt không?”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên khiến tôi giật mình ngẩng mặt lên. Một chàng trai phải nói thế nào nhỉ, rất đẹp trai! Mái tóc màu hạt dẻ hơi rối đôi mắt màu hồ phách. Tất cả đường nét đều hoàn hảo nhưng tiếc quá đối với tôi con trai chẳng khác gì cái bánh bao cả. Nên tôi thấy tên này giống... chó nâu! Nghĩ đến đây tôi không nhịn được bật cười thành tiếng.

“Tôi sẽ nhớ kĩ cô!”

Hắn lạnh lùng nói rồi bước qua tôi. Sao tôi thấy lạnh lạnh vậy?

“Ngọc sao vậy?”

Trang lo lắng nhìn tôi.

“Đây là một ác quỷ cấp cao! Hẳn mang sức mạnh 4 nguyên tố think (có thể đọc được suy nghĩ của người khác) shadow (điều khiển mọi loại bóng) Dash (có thể bay chạy rất nhanh) và evil (sức mạnh tối cao của quỷ). Chị chọc nhầm người rồi!”

Miki lo lắng lên tiếng. Vậy là hẳn ta đọc được suy nghĩ của tôi? Tiêu rồi!

“Trường này quả không đơn giản.”

Lam vuốt cằm lên tiếng. Cùng lúc đó một cô gái tiến lại gần chúng tôi.

“Xin lỗi, cho mình hỏi lớp 11 A1 ở đâu vậy?”

Cô gái có mái tóc màu nâu nhạt và đôi mắt màu đen mỉm cười nhìn tôi.

“Ồ mình cũng lớp nè, chúng ta cùng đi chứ? Mình là Bảo Ngọc, đây là Thiên Lam, Thu Trang, Thanh Thảo, chị Dương và Hoàng Tiến.”

Tôi vui vẻ giới thiệu từng người.

“Các cậu là pháp sư hả? Mình cũng vậy, mình là Phạm Anh Thư một pháp sư cấp trung sức mạnh Dream (Điều khiển giấc mơ).”

“Ừ, tui mình là pháp sư cấp cao.”

“Oa, toàn người giỏi! Chúng ta mau đi tìm lớp thôi.”

Tôi gật đầu cùng mọi người bước theo Thư thì chị Dương giữ tay tôi lại. Chị lạnh lùng liếc Thư rồi lên tiếng:

“Cô gái này không đơn giản, em nhớ cẩn thận!”

Tôi ngơ ngơ nhìn chị rồi gật đầu. Ý chị là sao?

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 2

“Oa lớp đẹp quá!”

Trang nhìn quanh lớp học rồi mỉm cười.

“Các em, mau vào lớp!”

Một bà cô tóc ngắn diện toàn màu đen bước vào khiến chúng tôi giật mình.

“Bây giờ tôi sẽ xếp chỗ ngồi sau đó giảng vài nội quy rồi các em về kí túc xá nghỉ ngơi. Cô tên là Hương.”

Cô giáo hắc ám (cô ấy mặc đồ đen mà!) lên tiếng rồi bắt đầu sắp xếp chỗ ngồi.

Mười lăm phút sau...

“Oái, em không ngồi với con mập này đâu!”

Một nam sinh kêu lên.

“Em không ngồi với thằng bần bần này đâu!”

Một nữ sinh khác kêu lên. Tôi nhìn xung quanh lớp, Trang ngồi với Tiến, Lam ngồi với Thảo, chị Dương ngồi với Thư còn tôi... ngồi một mình ha ha. Thật may mắn vì bản thân mình được tự do độc chiếm một bàn. Thế nhưng chưa kịp vui mừng thì...

Rầm

Cánh cửa bị đẩy ra một cách thô bạo.

“Cậu Trần Hạo Phong?!”

Cô Hương giật mình nhìn người con trai vừa bước vào. Là hắn! Tôi chết rồi! Tôi liền lấy quyển sách lên che mặt.

“Xem ra không còn chỗ cho tôi rồi!”

Hắn lạnh lùng lên tiếng

“A, còn ạ! Ngọc, em mau ngồi dịch vào.”

Đứng... đứng.

Sấm rạch ngang trời. Tôi đường đường là học sinh ưu tú văn toán song toàn ngu mỗi môn thể dục mà lại lâm vào tình cảnh này.

Tiếng bước chân của hắn ngày càng gần khiến tôi càng sợ hãi vậy mà mấy đứa bên con gái trong lớp cứ xẹt máu mũi liên tục. Bọn họ có biết hắn sắp giết một thần đồng là tôi đây không?

“Bỏ tay ra đi tôi biết là cô rồi, Nguyễn Bảo Ngọc!”

Đáng! Hu hu tạm biệt ba mẹ, con yêu hai người nhiều lắm. Tôi bỏ cuốn vở ra cười như khóc.

“Ha ha, bạn nhầm người rồi. Chúng ta có gặp nhau bao giờ đâu.”

“Định giả ngốc hả! Dám gọi tôi là chó nâu sao?”

Thì nó giống cậu mà! Hay cần bậy. Chết quên mất, hắn có khả năng đọc được suy nghĩ. Tôi nhìn sắc mặt như tảng băng của hắn cũng đủ biết mình đã làm gì rồi.

\*\*\*\*\*

Reng... reng.

Tiếng chuông hết giờ vang lên. Sau một hồi nói về nội quy của trường cuối cùng cô giáo hắc ám cũng buông tha cho tôi. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Nếu tôi ở gần tên này thêm mấy giây nữa chắc tôi giết hắn mất. Nhưng mà nhờ đâu thời sự ngày mai đưa tin.

*“Thưa quý vị, bây giờ là 19 giờ. Ngày hôm qua em Nguyễn Bảo Ngọc một cô gái thông minh, xinh đẹp, học giỏi, tài năng... bla... bla đã giết em Trần Hạo Phong một cách dã man, tàn bạo, vô nhân đạo vì thế tòa đã phán em tử hình!”*

“Này, Ngọc đang suy nghĩ gì vậy?”

Thư vở vai tôi cắt ngang trí tưởng tượng đang phong phú của tôi.

“Hả?”

“Cậu may lắm nha được ngồi cùng thiếu gia họ Trần.”

“Ha ha ngồi cùng tên chó... à lộn ngồi cùng hắn mình cứ như ngồi ở ki băng hà ý!”

“Cậu không biết cậu ấy là con trai chủ tịch công ty Trần Hạo lớn thứ hai châu Á và châu Âu sao?”

“Hắn á?”

Tôi tròn tròn mắt. Nhờ hắn ghét tôi phẩy tay một cái cả công ty nhỏ bé của bố tôi biến mất thì sao? Hu hu con gái bất hiếu, con sẽ ra đi để bố mẹ hạnh phúc. Khi nào bố mẹ xử lý xong con sẽ về.

“Này Ngọc, cậu ổn không?”

Trang ngạc nhiên nhìn tôi.

“Hả?”

“Đi ăn cơm thôi! Định nhịn đói à?”

Lam kéo tôi ra ngoài nhưng vừa bước ra tôi liền tông “cột điện”. Sao số tôi đen vậy?

“Bạn có sao không?”

Một giọng nói ồm ồm vang lên. Oa, hoàng tử bạch mã! Chàng trai trước mặt tôi có mái tóc màu tím ồm ồm và mái tóc màu đen gọn gàng, da thì trắng không tí vết. Nhưng mà tiếc quá, cậu ta chỉ hơn cái bánh bao một tí thôi.

“Cảm ơn.”

Tôi gạt đầu phủi quần áo rồi bước đi. May mà tôi không đòi bồi thường đấy!

“Hình như cậu ta là Lý Thái Bảo con trai tập đoàn họ Lý đang đứng vị trí thứ ba sau Trần Hạo. Cậu ta học cùng lớp với chúng ta nhưng do sáng nay bận việc nên đến muộn.”

Trang ngạc nhiên quay đầu nhìn chàng trai. Lý Thái Bảo? Cậu ta có họ hàng với Lý Thái Tổ à?

“Và cậu ta còn là một thiên thần cấp cao nữa. Cứ nhìn bông tuyết trên vòng cổ cậu ta là rõ đúng không Miki. Ủa Miki?”

Lam nhìn xung quanh cũng không thấy con bé đâu. Đúng rồi, Miki biến mất từ lúc vào lớp rồi. Tôi phải đi tìm con bé thôi.

“Các cậu vào trước đi, tớ có việc bận!”

Tôi mỉm cười rồi chạy đi tìm Miki. Tôi có linh cảm con bé đang gặp nạn phải mau tìm Miki thôi.

Bùm

Một tiếng động vang lên sau trường khiến tôi giật mình liền chạy nhanh ra. Sau trường rất hoang vu nên ít ai để ý tới. Miki bị bắn vào gốc cây máu chảy từ trên đầu con bé khắp người toàn vết thương. Trước mặt con bé là một con sư tử màu vàng đang chuẩn bị phun lửa.

“Miki! Cần thận!”

Tôi hét lên chạy đến ôm con bé.

“Chị ngốc quá! Mau chạy đi!”

Miki hét lên nhưng tôi vẫn ôm chặt con bé. Tôi không thể để Miki chết được.

Bùm

Một tiếng động vang lên. Ủa sao tôi không thấy đâu nhỉ? Đáng lẽ tôi phải bị nổ banh xác rồi chứ. Tôi hé mắt ra thì thấy một bóng hình đang chắn trước mặt tôi, một mùi hoa tường vi thoang thoảng. Chẳng lẽ đó là...

“Đồ ngốc, mau chạy đi!”

Hắn lên tiếng khiến tôi giật mình liền ôm Miki chạy ra chỗ khác. Tôi nhìn Miki bị thương mà lòng đau xót. Tôi thật vô dụng! Ngay cả Miki cũng không bảo vệ được!

“Đúng rồi đó! Cô rất ngốc, ngốc vì tự chë bản thân mình.”

Giọng nói lạnh lùng của Hạo Phong vang lên khiến tôi ngạc nhiên. Hắn nói đúng có lẽ tôi không nên bi quan như vậy. Dù sao tôi cũng cảm ơn hắn một câu.

“Ừm... cảm ơn!”

“Khỏi, tôi chỉ ngăn kẻ phá giấc ngủ của tôi thôi!”

Hắn nói rồi dút tay vào túi quần rồi bỏ đi. Xí làm như tôi muốn cảm ơn hắn lắm ý. Tôi nhìn Miki trong tay liền chạy đi tìm mọi người. Cơ mà con sư tử đó là ai vậy?

-----

Ngọc vừa bỏ đi thì một bóng đen xuất hiện trên tay cầm một quả cầu thủy tinh. Con sư tử bị thương liền biến thành một con mèo màu vàng nhảy lên vai người đó.

“Thú vị thật! Trò chơi bắt đầu rồi.”

Hắn nhếch mép rồi biến mất như chưa có chuyện gì xảy ra.

-----

Tôi vội đưa Miki đến chỗ mọi người. Tôi phải nhanh lên thôi nếu không Miki sẽ... Đáng ghét! Ước gì tôi có sức mạnh nhỉ!

*“Nếu cô muốn có sức mạnh thì hãy giải phong ấn cho tôi đi.”*

Một giọng nói lạnh lùng vang lên trong đầu khiến tôi giật mình vấp phải đá ngã soài dưới đất.

“Au ui!”

“Là cậu à?”

Một bóng người đứng trước mặt tôi.

“Thái Bảo?”

Tôi ngạc nhiên nhìn cậu ta.

Kí túc xá nam...

“Cô bé ổn rồi. Mà chuyện gì xảy ra vậy?”

Thái Bảo nhẹ nhàng băng bó cho Miki rồi quay sang tôi.

“À, thật ra tôi và Miki gặp một con sư tử.”

“Cậu là pháp sư phải không?”

“Đúng vậy, nhưng tiếc rằng tôi không có sức mạnh.”

Tôi ừ ừ lên tiếng. Chợt một bàn tay ấm áp đặt lên đầu tôi khiến tôi giật mình.

“Cậu đừng trách bản thân mình. Trước đây tôi cũng như cậu, sức mạnh của tôi cũng rất yếu nhưng rồi mọi việc rồi cũng ổn.”

“Cảm ơn cậu! Tôi phải đi rồi.”

Tôi mỉm cười ôm lấy Miki định bỏ đi thì Thái Bảo giữ tay tôi lại.

“cậu chảy máu rồi kia.”

Thái Bảo chỉ vào vết thương trên tay tôi có lẽ lo cho Miki nên tôi không để ý. Tôi định từ chối cậu ta thì Thái Bảo đã kéo tay tôi ngồi xuống ghế rồi băng bó. Lúc này tôi mới nhìn kĩ cậu ta, công nhận Thái Bảo đẹp trai thật. Mái tóc đen được chải gọn gàng, đôi mắt sắc tím ánh lên tia ấm áp, cả người cậu ta tỏa ra mùi hương của hoa lưu li. Không giống như hấn, tuy Hạo Phong rất đẹp trai nhưng lại quá lạnh lùng đôi mắt của hấn lúc nào cũng có một nỗi buồn sâu thẳm. Đôi mắt hồ phách ấy luôn ánh lên nét chín chắn mạnh mẽ khiến người ta cảm thấy an toàn, trên người hấn còn tỏa ra mùi hương hoa tường vi rất thơm. Mà sao tôi phải nghĩ về hấn chứ! Đạo này mũi mình thính thật.

“Xong rồi!”

Giọng Thái Bảo vang lên cắt ngang suy nghĩ của tôi.

“Cảm ơn cậu! Tạm biệt!”

Tôi mỉm cười rồi mang Miki về kí túc xá.

Kí túc xá nữ...

Tôi vừa mở cửa phòng liền bắt gặp ánh mắt kì lạ của mọi người.

“Em mau giải thích đi!”

Chị Dương nhìn tôi.

“Vi sao cậu bỏ bữa trưa?”

Trang chống hông tức giận.

“Vết thương nữa!”

Lam chỉ vào vết băng bó của tôi.



“Cả việc Miki bị thương.”

Thảo vội đỡ lấy Miki.

“Việc này... thật ra...”

“Thư, phiền cậu một chút.”

Chị Dương quay sang nhìn Thư. Thư mỉm cười nói không sao rồi bước ra ngoài.

“Em có thể nói.”

Chị Dương nghiêm nghị vòng tay ra trước ngực.

“Thật ra...”

Tôi liền kể cho mọi người về việc vừa xảy ra ai cũng ngạc nhiên.

“Cái gì? Bị tấn công?”

“Làm sao lại như vậy được?”

“Là ai đã tấn công Miki!”

“Là phù thủy!”

Miki yếu ớt lên tiếng. Tôi liền đỡ lấy con bé. Con bé liền giải thích cho chúng tôi.

“Phù thủy chính là kẻ thù của pháp sư. Bọn chúng cũng đang tìm kiếm sức mạnh của công chúa ánh sáng.”

“Ta phải ngăn chặn bọn chúng lại! Nhưng mà chúng ta đâu có sức mạnh.”

Trang buồn bã lên tiếng. Đúng vậy, sức mạnh của chúng tôi còn chưa thức tỉnh làm sao có thể đánh nhau được.

“Nhưng chúng ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn. Từ bây giờ chúng ta sẽ phải cố gắng hơn để lấy lại sức mạnh của mình.”

Lam cứng rắn nhìn mọi người. Lời nói của nhỏ khiến chúng tôi có thêm ý chí. Tất cả nhìn nhau rồi gật đầu. Miki thấy vậy mỉm cười lên tiếng:

“Thầy Yoko nói đúng, các chị luôn dũng cảm, mạnh mẽ và đoàn kết.”

“Em mau nghỉ ngơi đi.”

Tôi đưa Miki lên giường còn mọi người trở về kí túc xá. Mỗi phòng có ba người nên tôi Thư và chị Dương một phòng còn Lam, Trang và Thảo ở một phòng. Tất cả đều đi nghỉ sớm để chuẩn bị cho ngày mai đầy gian khổ.

\*\*\*\*\*

“A... a... a, muộn học rồi!”

Tôi hét lên rồi chạy nhanh vào nhà vệ sinh. Đúng là khổ mà, hôm nay định dậy sớm mà lũ bạn đều chẳng ai gọi dậy, bực quá!

Rầm.

Tôi mở cánh cửa đầy thô bạo nhìn đám “bạn tốt” ở cuối lớp.

“Hi hi, Ngọc à đừng giận mà giận là mau già đó.”

Trang chạy lại phía tôi cười nịnh nọt.

“Tại gọi cậu nhiều lần không được nên tui tở...”

Thư cười hời hợt nhìn tôi. Lúc này con giận của tôi đã giảm bớt nên không thêm trách bọn họ.

Rầm.

Cánh cửa một lần nữa bị mở một cách thô bạo. Hần bước vào theo sau là một cô gái rất xinh đẹp. Mái tóc buộc lệch sang một bên đôi mắt màu nâu to tròn. Cô ta xinh thế mà vẻ mặt tên Hạo Mông (Tôi thấy Hạo Mông giống Hạo Phong mà!) đầy khó chịu.

“Ủa nhỏ này là i Tuyết con gái tập đoàn bất động sản họ Hoàng đây mà.”

Lam ngạc nhiên nhìn cô gái đó.

“Vậy sao? Tớ thấy cô ta là phù thủy đúng hơn. Cậu nhìn biểu tượng cây chổi trên vòng cổ cô ta đi. Sao tớ thấy cô ta chẳng thể nhi! Ủa không nói!”

Trang nhìn cô ta đầy ác cảm. Cô gái đó liền bước lên bục giảng nói đồng dục.

“Tôi là i Tuyết vị hôn thê của Trần Hạo Phong, không ai được lại gần anh ấy!”

Lời nói của cô ta quả có sức đột phá, trái tim của bao nhiêu thiếu nữ đều vỡ tan hết.

Chợt cô ta tiến về phía tôi với khuôn mặt đặng đặng sát khí.

“Cô là Bảo Ngọc phải không?”

“Ừ, là tôi.”

“Cô nên tránh xa Hạo Phong ra nếu không đừng trách tôi vô tình!”

Biết ngay mà là đánh ghen. Nhưng tôi vốn đâu phải loại con gái yếu đuối gật đầu làm theo lời cô ta.

“Chẳng cần cô nói, tôi cũng sẽ tránh xa hán như vì khuẩn còn cô thì tôi khác tránh xa như virus.”

“Cô...”

Ha ha ghen lời rồi phải không! Minh phục mình quá đi.

“Sao? Cô không nhận mình là virus à? Vì trùng hợp với cô đó.”

“Cô được lắm! Xem ta đây, bùa gió!”

Cô ta nghiến răng rút ra một lá bùa. Ê ê, mới nói tí đã kích động như vậy rồi sao?

Tôi chưa kịp ngạc nhiên thì cả người đã bị nhấc bổng con gió bao vây lấy tôi khiến tôi không tài nào thở được.

“Ngọc!”

Tất cả hét lên định chạy ra giúp nhưng bị sức mạnh của Nhi Tuyết đánh bật lại.

“Đáng ghét! Sức mạnh nước!”

Lam hét to lên nhưng chẳng có gì. Tôi nhìn nhỏ đầy thông cảm, Lam không nhìn tôi chỉ cúi gằm mặt. Tôi biết Lam muốn cứu tôi nhưng nhỏ không thể vì nhỏ không hề có sức mạnh.

Khó thở quá! Tôi cố gắng giãy giụa nhưng không được. Tôi hướng ánh mắt về phía hán nhưng đáp lại là một ánh nhìn khó hiểu. Ha ha sao tôi lại có thể hi vọng hán cứu tôi cơ chứ. Ngốc quá! Rồi mọi thứ xung quanh tôi nhòe dần, khó chịu quá đi!

“Lông vũ!”

Một giọng nói vang lên một chiếc lông vũ cắm vào chiếc bùa của Nhi Tuyết khiến nó rách ra. Cả người tôi ngã xuống đất. Tôi nhìn người con trai trước mặt.

“Thái Bảo!”

Rồi mọi thứ tối dần.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 3

“Bảo Ngọc! Ngọc! Ngọc!”

Mọi người lại gần phía cô lay liên tục nhưng Ngọc không hề mở mắt. Thái Bảo lại gần bế cô lên định bỏ đi.

“Cậu đưa cô ấy đi đâu?”

Trang ngăn lại nhưng Thái Bảo vẫn tiếp tục đi chỉ bỏ lại một câu.

“Đến phòng y tế.”

“Tại sao cậu lại cứu cô ta? Cô ta là dòng họ pháp sư kẻ thù với dòng họ phù thủy nếu cậu không muốn dòng họ thiên thần của cậu liên quan đến việc này thì đừng nhúng tay vào.”

Nhi Tuyết khinh khinh nhìn người con gái trong tay Thái Bảo.

“Chuyện của tôi không cần cô lo lắng thay. Gia tộc thiên thần sẽ kí hiệp ước liên minh với pháp sư cô an tâm.”

Cậu lạnh lùng nhìn Nhi Tuyết một cái rồi bỏ đi.

“Chẳng lẽ tôi không thể bảo vệ người con gái mình yêu sao?”

Thái Bảo trầm nghĩ rồi mỉm cười nhìn Ngọc. Trong lớp lúc này bị bao trùm bởi không khí yên tĩnh đến kì lạ. Cả người Hạo Phong tỏa ra một luồng khí lạnh chết người. Thật ra lúc đó cậu đã muốn lao đến cứu cô nhưng ánh mắt của Nhi Tuyết đã cảnh cáo cậu nếu cậu làm vậy cô ta sẽ ra tay mạnh hơn. Không hiểu sao đối với cậu Bảo Ngọc đặc biệt hơn những cô gái khác vì vậy khi bị Thái Bảo mang đi cậu đã muốn giành lại. Vừa tức giận vừa hận, cậu hận vì không cứu Ngọc sớm hơn để cô ấy suýt mất mạng.

Rầm.

Hạo Phong đánh mạnh vào bàn khiến nó vỡ đôi.

“Anh có sao không?”

“Tránh xa tôi ra!”

Hạo Phong tức giận gạt tay Nhi Tuyết rồi lạnh lùng bỏ đi. Nhìn theo bóng người con trai mình yêu tay cô vô thức siết lại, mười ba năm qua cậu không để ý đến cô một lần vậy mà chỉ vì con nhỏ pháp sư hèn mọn mà lo lắng đến thế. Cô hận, cô hận con bé đó! Nhất định cô phải giết nó cho dù bản thân có biến thành phù thủy bóng tối.

“Nguyễn Bảo Ngọc! Cô đợi đấy!”

Sau khi đưa Ngọc đến phòng y tế, Thái Bảo ngồi bên cạnh ngắm nhìn cô. Tuy Bảo Ngọc không xinh đẹp như các cô gái tỏ tình với cậu nhưng cô lại có một sức cuốn hút từ đôi mắt long lanh. Cả người cô tựa như một tia nắng ấm áp khiến tâm hồn cậu thanh thản. Trước đây cậu đã gặp cô, đó là một năm trước khi cậu đi dạo quanh phố. Cậu nhìn thấy cô đang chơi đùa cùng chú cún nhỏ, kể từ lần ấy cậu không thể nào quên được cô.

“Tôi nhất định sẽ bảo vệ cậu!”

Thái Bảo mỉm cười bất giác cúi xuống gần khuôn mặt cô.

Phập.

Một chiếc lông vũ màu đen trượt qua mặt cậu. Hạo Phong bộ đồng phục màu trắng đối lập với đôi cánh màu đen tạo nên một vẻ đẹp lạ thường. Cậu hướng ánh mắt lạnh lùng về phía Thái Bảo và ngược lại Thái Bảo cũng nhìn Phong, không khí trở nên ngột ngạt lạ thường, bốn mắt nhìn nhau cuối cùng Phong cũng lên tiếng:

“Làm việc này thật dơ bẩn, Lý Thái Bảo.”

“Liên quan đến cậu sao?”

Từ sau lưng Thái Bảo mọc ra một đôi cánh trắng bay đến gần Hạo Phong. Hai gia tộc, một thiên thần, một ác quỷ, mặt đối mặt, ánh mắt màu tím và màu hồ phách nhìn chằm chằm nhau báo hiệu một điều gì đó sắp xảy đến.

-----  
Tôi nhìn mọi thứ xung quanh, khắp nơi toàn là màu đen. Chợt một luồng ánh sáng xuất hiện chiếu xuống một cô gái.

“Sera?”

“Cô muốn có sức mạnh không?”

“Cô đang nói gì vậy?”

Tôi ngạc nhiên nhìn cô ta. Tại sao cô ta biết tôi có sức mạnh cơ chứ?

“Giải phong ấn cho tôi, tôi sẽ cho cô sức mạnh!”

“Cái gì? Cô sẽ cho tôi sức mạnh ư?”

“Đúng thế, chỉ cần cô nói giải phong ấn tất cả sức mạnh đều là của cô!”

Tôi sẽ có sức mạnh ư? Nếu có tôi có thể giải phong ấn thì tôi sẽ có sức mạnh, tôi có thể bảo vệ được mọi người. Tôi nhìn Sera, đôi mắt cô ta đột nhiên chuyển sang màu xám đặc khiến tôi rơi vào mơ hồ.

“Nào... mau nói đi!”

“Giải phong... ả...”

“Ngọc! Ngọc!”

Một giọng nói vang lên khiến tôi giật mình thoát khỏi giấc mơ.

“Ồ, sao em ở đây?”

Tôi nhìn mọi người. Đường như tôi đã ngủ rất lâu rồi.

“Cậu bị Nhi Tuyết đánh rồi Thái Bảo ra cứu. Oa như anh hùng cứu mỹ nhân luôn.”

Trang mỉm cười nhìn tôi.

“Chị có sao không?”

Miki nhảy về phía tôi lo lắng lên tiếng.

“Chị khỏe như trâu ý!”

“Mà Miki này, em có biết thù hận hai gia tộc phù thủy và pháp sư không?”

Chị Dương đặt quả táo xuống rồi nhìn con bé.

“Theo em biết thì ngày xưa dòng tộc pháp sư có hứa hôn gả công chúa của họ cho hoàng tử dòng tộc ác quỷ nhưng công chúa lại bỏ trốn lấy con người làm chồng. Hội đồng phép thuật vô cùng phẫn nộ nên pháp sư, phù thủy, ác quỷ, thiên thần và vampire đã thay nhau hành hạ con người ấy đến chết. Công chúa pháp sư đó phẫn nộ gieo mình xuống dòng sông và đặt ra một lời nguyền. Hậu duệ đời thứ tám của cô ấy sẽ tiêu diệt tất cả các dòng họ phép thuật. Vì phù thủy vẫn muốn trừng phạt dòng họ pháp sư nên hai bên bắt đầu xảy ra mâu thuẫn.”

“Thật đáng sợ!”

Trang mắt chữ a mồm chữ o nhìn Miki.

“Ừ mà Thư đâu?”

Tôi cầm quả táo cho vào mồm rồi nhìn ngó xung quanh.”

“Gọt đã!” – Chị Dương đánh mạnh vào tay tôi nhắc nhở. – “Cô ấy nói không khỏe nên về trước rồi.”

“Ngọc, cậu ổn thật chứ? Nếu lúc đó tớ cố gắng cứu cậu thì đã không như thế này.”

Lam im lặng nãy giờ đột nhiên lên tiếng. Trong đám bạn của tôi, Lam tuy mạnh mẽ nhưng cũng rất yếu đuối về nội tâm. Tôi hiểu cảm giác của nhỏ, nhỏ muốn giúp nhưng không thể giúp được.

“Tớ khỏe mà nhìn này... A!”

Tôi mỉm cười đứng dậy nhưng một cơn choáng váng khiến tôi lại ngã xuống giường.

“Ngọc! Đừng cố nữa, phép thuật của cô ta mạnh như vậy mà.”

“Tớ thật vô dụng!”

Lam hét lên rồi chạy đi.

“Kể từ lúc anh trai của Lam chết trước mặt nhỏ chỉ vì bảo vệ nhỏ nên Lam đã tự nhủ phải bảo vệ những người thân của mình.”

Thảo nhìn theo bóng Lam khe thở dài. Tôi biết từ lúc anh trai Lam mất nhỏ luôn cố tỏ ra mạnh mẽ để có thể bảo vệ người mình yêu thương.

“Trời cũng tối rồi chúng ta mau trở về kẻo té xỉu thôi.”

Chị Dương lên tiếng rồi đỡ tôi ngồi dậy. Tôi gật đầu rồi cũng mọi người trở về. Lam thật ngốc! Nhỏ đâu biết rằng chúng tôi có thể cùng nhỏ bảo vệ những gì nhỏ yêu thương.

-----

Tối hôm đó dưới hồ nước một thân hình liên tục dùng tay đánh vào mặt nước.

“Sức mạnh của nước! Sức mạnh của nước!”

Lam hét lên. Cô thật bất tài! Dù cô có cố gắng kêu gọi phép thuật của mình thức tỉnh nhưng vẫn vô dụng. Cô đập mạnh tay xuống nước rồi ngồi thụp xuống.

“Tại sao chứ? Tại sao mình không thể làm được? Mình muốn bảo vệ Ngọc, muốn bảo vệ mọi người nhưng lại không thể làm được gì.”

Phập.

Đột nhiên một bóng hình từ trên cây nhảy xuống.

“Ai?”

Đôi mắt Lam trở nên cảnh giác. Dù không có phép thuật nhưng cô vẫn có võ thuật.

“Hi nhóc, tôi thấy nhóc có vẻ buồn nên đến hỏi thăm chút.”

Chàng trai với đôi mắt sắc đỏ khẽ mỉm cười lại gần chỗ Lam.

“Ngươi là phù thủy?”

“Tôi không phải tên là “ngươi” Tôi tên Nguyễn Thiên Ân lớp 11 A2.”

“Vậy ngươi muốn đánh nhau sao? Được, xem ta đánh cho mặt ngươi nở hoa luôn!”

Lam tức giận tung một cú đá về phía Thiên Ân.

“Ê, tôi có muốn gây chiến với nhóc đâu.”

Thiên Ân giữ lấy một chân Lam khiến cô càng tức giận hơn.

“Cấm gọi tôi là nhóc!”

Lam hét lên tung cú đá thứ hai lên nhưng Thiên Ân vẫn tránh được kết quả cả hai ngã xuống nước

.

“Được rồi, tôi cảm thấy nhóc à lộn cô làm vậy cũng vô dụng thôi. Nếu muốn gọi nước thì phải cảm nhận được nó đã.”

“Cảm nhận ư?”

Lam thắc mắc định quay sang hỏi Thiên Ân nhưng cậu ta đã biến mất từ bao giờ.

\*\*\*\*\*

Thiên Ân bỏ đi được một quãng thì một con mèo màu vàng nhảy lên vai cậu.

“Cậu nói chuyện với pháp sư sao? Nhi Tuyết mà biết thì rắc rối đó.”

Con mèo lên tiếng nhắc nhở. Nhưng Thiên Ân chỉ cười cười trả lời:

“Cô ta đâu phải mẹ ta mà ta phải lo lắng. Cô nhóc đó thú vị thật.”

\*\*\*\*\*

Boong... boong.

Chuông đồng hồ ngân vang báo hiệu nửa đêm đã tới. Một bóng dáng nhanh thoăn thoắt lướt mình với bóng đêm.

“A!”

Một tiếng hét vang lên. Cô gái tròn tròn mắt nhìn kẻ trước mặt mình. Người con trai có mái tóc màu bạch kim cắn mạnh vào cổ tay cô truyền nọc độc vào.

“Nếu muốn sống thì hãy giết pháp sư cho ta. Lúc ấy linh hồn ngươi sẽ trở lại.”

Chàng trai thu lại răng nanh lau máu trên khóe miệng rồi biến mất.

-----  
“Oa, ngủ đã quá!”

Tôi vươn vai ngồi dậy. Hôm qua ngủ nhiều quá nên hôm nay tôi dậy rất sớm. Tôi nhìn đồng hồ, á chà Bảo Ngọc này cũng có lúc dậy năm giờ đó. Tôi nhìn mọi người đang ngủ ngon liên khề đứng dậy làm vệ sinh rồi đi ra ngoài.

“Công nhận trường này rộng thật!”

Tôi nhìn xung quanh khề thốt lên.

“Giết pháp sư... giết pháp sư...”

Một giọng nói khàn đục vang lên khiến tôi lạnh cả sống lưng. Tôi tò mò lại gần thì nhìn thấy một cô gái đầu tóc rũ rượi đôi mắt vô hồn nhìn tôi chằm chằm.

“A!”

Đột nhiên cô ta tóm lấy tóc tôi kéo xuống nước.

“Ặc, thả tôi ra.”

Tôi sợ hãi khươ tay múa chân.

“Dừng lại.”

Giọng của Lam vang lên sau đó tôi thấy cơ thể mình được tự do. Có lẽ nhỏ đã hạ cô ta bằng đòn Karate.

“Lam?!”

“An tâm, ổn cả mà.”

Nhỏ mỉm cười trấn an tôi rồi quay sang nhìn cô gái kia.

“Giết pháp sư!”

“Sức mạnh của nước.”

“Lam, không cần cố quá đâu.”

Tôi lo lắng nhìn nhỏ. Tôi biết đề sức mạnh thức tỉnh rất khó mà.

“Giết tất cả! Giết pháp sư.”

Cô gái đó liên sử dụng sức mạnh khiến tôi và Lam ngã xuống. Đầu tôi đập vào tường nên nhất thời choáng váng.

-----  
“Làm sao đây?”

Lam lo lắng. Làm sao để cô có thể lắng nghe được nước chứ?

“*Cô nên nhớ muốn sử dụng được sức mạnh phải cảm nhận được nó.*”

Giọng của Thiên Ân vang bên tai cô khiến Lam sững người. Cô nhắm mắt vào từ từ lắng nghe.

Tách... tách.

Tiếng nước ngầm.

Rào... rào.

Tiếng thác nước.

Lách... tách.

Tiếng suối.

Tất cả hòa lại như một dòng nước mát chảy trong tim cô.

“Sức mạnh của nước.”

Lam hét lên, một luồng sáng hiện ra hắt ngả cô gái. Đôi mắt của cô biến thành màu xanh trên tay xuất hiện một thanh kiếm màu xanh.

“Sức mạnh hắc ám mau biến đi!”

Cô hét lên rồi đâm mạnh vào ngực cô gái. Cô gái chưa kịp ngạc nhiên đã tan thành nhiều lông vũ.

“Ngọc! Ngọc! Cậu tỉnh lại đi.”

Lam liền chạy về phía Ngọc lay người cô.

“Làm tốt lắm!”

Ngọc mỉm cười rồi ngất đi.

Trên cành cây, một chàng trai khẽ mỉm cười.

“Làm tốt lắm, nhóc.”

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 4

Có một truyền thuyết... Ai vào trong khu rừng cấm mà tìm được một chiếc hồ. Nước rất trong, có thể nhìn thấy bóng của bạn.

... Nếu bạn nhìn xuống nó sẽ thấy bóng một người con trai. Người đó sẽ sống cùng bạn cả đời.

Bạn có tin không?

-----  
“Au ư!”

Tôi xoa cục u trên đầu rồi từ từ mở mắt. Mọi người đang lo lắng nhìn tôi.

“Ủa sao nhìn tớ hoài vậy?”

“Cậu đúng là liều mà! Tự ý đi ra khỏi ký túc xá.”

Trang lườm tôi một cái.

“Nhưng đây đâu phải lỗi của tớ. Tớ chỉ đi dạo một tí thôi mà. Tự nhiên cô ta nhảy ra rồi kêu giết pháp sư này nọ chứ.”

“Giết pháp sư?”

Miki ngạc nhiên nhìn tôi. Tôi nói sai gì à?

“Em sao vậy?”

“Là sức mạnh điều khiển linh hồn. Một loại phép thuật bóng tối có khả năng điều khiển người khác bất kể cấp độ. Loại phép thuật này chỉ có dòng vampire thuần chủng cấp cao mới làm được.”

“Vậy bọn vampire đã ra tay ư?”

Thảo lo lắng lên tiếng.

“Nhưng cái gì cũng có yếu điểm của nó chứ.”

“Cái này thì nghe nói phải hút máu để truyền nọc độc vào mới làm được.”

Nghe Miki nói vậy tự nhiên tôi thấy lạnh sống lưng quá. Chị Dương lạnh lùng tựa người vào tường.

“Ta vẫn có vòng bảo vệ mà.”

“Cái này chỉ có công dụng với vam cấp E, D, C, B thôi còn cấp A thì khó lắm.”

“An tâm, tớ có phép thuật mà.”

Lam mỉm cười tạo ra một quả cầu nước nhưng không may quả cầu rơi xuống và nó... trúng tôi.

“Lam!!!”

“Hi hi.”

Cùng lúc đó Thư bước vào mỉm cười nhìn tôi.

“Tớ có tin vui đây?”

“Tớ trúng xổ số à?”

Tôi vui vẻ nhìn nhỏ.

“Cậu thiệt là, ngày mai trường ta sẽ tổ chức đi thám hiểm hai ngày.”

“Ha ha, tốt quá.”

Tôi vui vẻ reo lên. Trang nhìn tôi với khuôn mặt bất đắc dĩ.

“Nghỉ học hai ngày giờ lại được đi thám hiểm rốt cuộc số cậu may đến đâu vậy?”

-----

Boong... boong.

Tiếng chuông đồng hồ vang lên. Một bóng người thoăn thoắt lao trong gió. Hấn dừng lại sau một bụi cây liền quỳ xuống.

“Thưa thái tử, đã đưa hết vampire cấp E vào khu rừng cấm rồi ạ.”

“Tốt.”

Một giọng nói vang lên từng trong màn đêm. Đôi mắt màu đỏ lóe lên một tia sáng. Người con trai vuốt nhẹ mái tóc màu bạch kim khẽ mỉm cười.

Ừ... ừ.

Một cơn gió thổi qua cả hai người đều biến mất chỉ còn lữ dơi đang vỗ cánh bay loạn xạ.

-----



“Haizz, sao không ngủ được vậy.”

Tôi bực bội nhìn đồng hồ mới có 6 giờ sáng mà 8 giờ mới xuất phát. Chắc là do tôi háo hức quá đây mà. Nhà trường đúng là hào phóng, cho đi thám hiểm tận hai ngày lại không cho giáo viên đi theo nữa chứ.

“Đi loanh quanh tí chắc không sao đâu nhĩ.”

Tôi vui vẻ bước xuống giường. Tôi chỉ đi dạo hành lang thôi chắc không gặp quái vật đâu. Mà cũng chẳng biết ma quỷ nào dẫn đi (hay tác giả dẫn đi) mà tôi bước đến phòng âm nhạc. Bỗng một tiếng nhạc vang lên đầy thiết tha khiến tôi không khỏi tò mò bước vào trong phòng. Ừ đây là... tên chó nâu đây mà. Sao hắn ở đây? Tôi nhìn hắn, cả người Hạo Phong tỏa ra một cảm giác đau thương. Từng ngón tay của hắn lướt trên phím đàn một cách du dương êm ái hình như bài này tôi nghe ở đâu rồi thì phải.

“Tường vi, oi tường vi sao mày khóc? Sao mày buồn sao mày nhớ?”

Nhớ vì ai và khóc vì để rồi nước mắt tuôn rơi.

Đồng cỏ xanh màu lá hoa màu nắng, cánh vi hồng bỗng nhẹ rơi.

Chờ anh khu vườn ấy từng ngày tháng ước mơ nhỏ bé nhưng thật lòng.

Nỗi hi vọng sâu trong con tim em dưới cánh hoa tường vi.

Bầu trời xanh tươi bao la chiếu ánh dương nhiệm màu bao lung linh.

Những sắc hoa diệu kì dưới khu vườn.

Đồng cỏ xanh tươi mơn man những cánh chim dịu dàng bao yêu thương.

Sắc hoa tường vi chờ anh.”

“Cô biết bài này?”

Một giọng nói vang lên khiến tôi giật mình. Tôi đứng là thiên tài mặt dày mà tự dưng nhảy vào cảm xúc âm nhạc của hắn. Ôi mẹ ơi, ngượng chết mất.

“Hơ hơ, tôi thấy bài này hay nên chế bữa thôi không làm phiền cậu. Đánh đàn vui về nha! Tạm biệt.”

Tôi cười cười rồi xách mông bỏ chạy.

-----

Hạo Phong nhìn theo bóng Bảo Ngọc khẽ mỉm cười. Đây là lần đầu tiên cậu vui vẻ kể từ khi Hạo Linh chết.

“Hạo Linh, đây là thiên sứ mà em muốn nói ư?”

Cậu liếc nhìn bức ảnh hình một cô bé buộc tóc hai bên mỉm cười dưới ánh mặt trời.

-----

Tôi vừa chạy về phòng mặt đã đỏ bừng như quả cà chua. A... a... a muốn nhảy lầu quá!

“Bây giờ em mới vắc mặt về à?”

Chị Dương lo lắng nhìn tôi.

“Hi hi, em đi dạo thôi mà Thư cậu xong chưa?”

“Ừ xong rồi ta đi thôi.”

Thư mỉm cười rồi chúng tôi ra sân tập chung Thảo, Tiến, Lam, Trang đều có mặt đầy đủ.

“Các em có thể chọn nhóm mà đi cùng. Các em nhớ đi cẩn thận chuẩn bị lều thức ăn đầy đủ nhớ chưa?”

Cô Hương lên tiếng tắt cả háo hức dạ dạ vâng vâng.

“Tôi đi cùng các cậu được không?”

Thái Bảo mỉm cười đi về phía tôi.

“Được chứ, đi thôi!”

Tất cả liền xuyên qua một chiều không gian đến một khu rừng khác rậm rạp.

“Đây là khu rừng trong truyền thuyết sao?”

Thư ngạc nhiên mở to mắt.

“Khu rừng trong truyền thuyết?”

Tôi ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào nó. Trong này có ma à?

“Người ta kể rằng, ở khu rừng này có một cái hồ nước rất trong có thể nhìn được khuôn mặt mình dưới đó. Nếu có người con gái nào soi bóng xuống nước mà nhìn thấy hình ảnh một người con trai thì đó chính là người sẽ ở bên cậu suốt đời.”

“Oa hay đấy!”

Trang mỉm cười đầy thích thú còn Tiến ở bên cạnh khẽ nhủ mày. Chắc anh chàng sợ không phải mình đây mà.

“Tớ thấy nói bình thường mà.”

Tôi ngạc nhiên. Biết trước có gì vui đâu.

“Chắc cậu đúng là IQ cao mà tình yêu lại là số 0. Nếu có biết được trước có phải tốt hơn không đỡ tốn công yêu người khác.”

Lam lắc đầu nhìn tôi. Mấy cái này tôi không có hứng thú. Mặc kệ mấy người ở đó nói về cái hồ gì đó tôi đi vào rừng chơi cho vui.

“Haizz, sao nóng thế nhỉ?”

Tôi nhìn mặt trời “ấm áp” khẽ than thở. Vừa mới đi được một lúc đã muốn thành con cá khô rồi. Chắc phải tìm nơi nào rửa mặt mát.

“A, hồ kia rồi!”

Tôi reo lên chạy lại gần rửa mặt. Nước ở đây trong thật nhìn được cả bóng của mình. Nhìn được bóng của mình? Chẳng lẽ... đây là cái hồ đó sao?

Tôi từ từ nhìn xuống hồ và đập vào mắt tôi là... Hạo Phong. Cái gì? Sao có thể là hắn chứ? Đừng đùa!

“Đồ ngốc, nhìn đủ chưa?”

Một giọng nói lạnh lùng từ phía sau lưng tôi vang lên.

“A... a... a!”

Tôi hét lên cả người ngã xuống hồ. Au ui, chân của tôi! Đau muốn chết!

“Haizz.”

Hắn chán nản nhìn tôi. Nhìn gì chứ? Chính hắn gây ra còn thờ dài cái gì. Dám bắt nạt một cô gái yếu đuối như tôi sao.

“Mau đứng dậy đi.”

“Chẳng cần cậu nói.”

Tôi bực dọc đứng dậy thì một con đầu truyền tới khiến tôi mất thăng bằng ngã xuống nước. Hu hu sao số tôi khổ thế này?

“Chân cô bị trật khớp rồi.”

Hắn ngồi xuống cầm lấy chân tôi. Đừng nói là hắn định...

Rắc...

“A... a... a... a!”

Hắn muốn bẻ gãy chân tôi à? Đồ dã man! Đồ tàn bạo! Đồ vô nhân đạo!

“Tôi đọc được suy nghĩ của cô đấy.”

“Xì, tôi vốn muốn cho cậu đọc mà.”

Đồ vô tình, không thèm hỏi han tôi câu nào hết.

“Lên đi.”

Hắn cúi người ý chỉ tôi leo lên lưng hắn. Cô nương đây không cần! Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại tôi cũng không muốn mình lết cái chân què này về.

“Sao cậu ở đây vậy?”

Tôi tò mò lên tiếng.

“Lạc.”

Lạc á? Có ma mới tin hắn. Tôi không thèm nói nữa hai mắt muốn đíp vào rồi. Mùi hương tường vi dễ chịu thật. Buồn ngủ quá!

-----

Hạo Phong nhìn cô gái ngủ trên lưng mình khẽ mỉm cười.

“Cảm ơn em!”

Cậu thì thầm như gió thoảng khiến Ngọc bất giác mỉm cười. Ánh nắng mặt trời in chiếu xuống hai con người. Phải chăng truyền thuyết có thật?

\*\*\*\*\*

“Ngọc này thật là, lại chạy lung tung rồi!”

Lam chán nản nhìn xung quanh. Bỗng chợt một chiếc bóng vụt qua mặt cô.

“Ài?”

Lam lên tiếng nhưng đáp lại cô chỉ là tiếng gió thổi. Vốn tính tò mò nên Lam bước tới chỗ phát ra tiếng động. Một người đàn ông liền xuất hiện trước mặt cô. Hắn ta có thân hình gầy gò khuôn mặt trắng bệch đôi mắt đỏ thẫm đang nhìn cô chăm chăm.

“Cho ta máu! Cho ta máu!”

Ông ta lao về phía cô nhưng chiếc vòng lại phát ra thứ ánh sáng đẩy ngã ông ta.

“Lốc xoáy nước!”

Lam tạo ra một vòng xoáy tấn cô hắn.

“Phù may quá!”

Cô thở phào nhẹ nhõm nhưng đột nhiên một con dao xẹt qua gáy cô. Lam chưa kịp ngạc nhiên thì ông ta đã ở rất gần.

“Lốc xoáy... ơ.”

Chết rồi, chắc lúc này con dao đã làm đứt vòng cổ của cô. Bây giờ cô không có sức mạnh nữa... Phải làm sao đây?

“Cho ta máu.”

Ông ta giờ móng vuốt ra chuẩn bị tấn công Lam.

Phập.

Một âm thanh vang lên.

- Còn tiếp -

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 5

Lam mở to mắt nhìn người con trai trước mặt mình.

“Nhóc, mau lấy vòng sức mạnh đi!”

Thiên Ân lên tiếng khiến cô giật mình luống cuống tìm chiếc vòng bị rơi dưới đất.

“Nước tối cao!”

Một luồng sáng hiện ra xuất hiện một thanh kiếm. Lam nhanh chóng giết chết tên vampire cấp E đó.

“Phù ờn rồi, có sao không?”

Thiên Ân quay sang nhìn Lam.

“Sao ngươi ở đây? Ta tưởng ngươi phải đi cùng đoàn chứ?”

“Cái này... Thật ra... tôi...”

Cậu đỏ mặt không nói lên. Chỉ vì thấy cô đi một mình cậu liền đi theo. Cậu chỉ biết rằng khi nào Lam an toàn cậu mới yên tâm.

“Sao lại nói lấp thế?” – Lam tròn xoe mắt nhìn Thiên Ân bỗng cô vỗ đầu một cái rồi cười. – “À, hiểu rồi! Nhà cậu ở đây chứ gì? Hóa ra là dòng họ nhà Tồn Ngô Không.”

Rầm

Thiên Ân hóa đá tại chỗ. Cậu lo cho cô, cứu cô mà cô lại vô tình nói cậu như vậy.

“Nhưng dù sao cũng cảm ơn cậu.”

“Hả?”

Trái tim cậu liền đập mạnh. Cậu sao vậy? Chẳng lẽ... chẳng lẽ... cậu bị đau tim? Chắc phải đi khám bác sĩ thôi.

Trong lúc Thiên Ân đang suy nghĩ lung tung thì Lam đã bỏ đi trước.

“Ê nhóc, đi đâu vậy?”

“Không được gọi tôi là nhóc!”

“Ừ được rồi, vậy cô có biết đường ra khỏi đây không?”

Thiên Ân vội đuổi theo Lam. Cô lạnh lùng nhìn cậu rồi lên tiếng:

“Đương nhiên là... không rồi.”

“Vậy tôi có thể giúp.”

“Nghĩ quá!”

“No, no miễn phí.”

“Được rồi.”

Lam gật đầu. a kịp suy nghĩ Thiên Ân liền ôm lấy eo cô rồi... đu cây.

“Oái, chậm thôi! Tôi không cùng họ hàng nhà khi với cậu đâu!”

Lam sợ hãi ôm chặt lấy Thiên Ân khiến nụ cười trên môi cậu càng thêm đậm.

\*\*\*\*\*

“Ngọc ơi! Ngọc!”

Dương vừa đi vừa gọi tên Ngọc. Cô thật sự lo lắng Ngọc sẽ xảy ra chuyện gì. Sau chuyện đó, cô đã căn dặn mình phải cố gắng bảo vệ Ngọc. Dù cô đã thay đổi nhưng mỗi lần nhìn vào gương cô như nhìn thấy nụ cười độc ác của mình lúc trước. Cô rất sợ bản thân mình sẽ làm tổn thương Ngọc nhưng cô lại không muốn trốn tránh nữa. Cô phải làm gì đây?

“Chào cháu gái.”

Một người phụ nữ trung niên mỉm cười nhìn cô.

“Bà muốn gì?”

Dương lạnh lùng lên tiếng. Cô đã từng đối mặt với thứ nguy hiểm hơn cái này thì đáng gì.

“Chà mạnh mẽ nhỉ! Ta chỉ muốn xin ít máu của cô bé đáng yêu này thôi.”

Bà ta khẽ liếm mép. Xem ra đây là Vampire cấp D chuẩn bị thoái hóa xuống cấp E nên cần máu của pháp sư để không bị thoái hóa.

“Vậy ư? Giỏi thì đến lấy!”

Cô mỉm cười thách thức. Người phụ nữ nhanh chóng di chuyển lại gần phía cô nhưng lại bị hất ra.

“Mày là pháp sư cấp cao?”

“Bây giờ mới để ý à?”

Dương khẽ liếm mép rút ra một con dao đâm vào ngực người phụ nữ.

“A!”

Bà ta hét lên đau đớn cô liền rút dao ra.

Phụt.

Một dòng máu màu đen bắn ra. Tuy mất nhiều máu nhưng bà ta vẫn lao về phía Dương.

Xoẹt.

Con dao lia thẳng vào cổ bà ta. Người phụ nữ từ từ ngã xuống với đôi mắt kinh hoàng, có lẽ bà ta không ngờ mình chết sớm như vậy. Dương nhìn người phụ nữ mất vẫn còn trợn trừng trước mặt mình. Tại sao bà ta cứ phải tấn công tiếp chứ? Cô đã cho bà ta một cơ hội rồi cơ mà. Dương khẽ thở dài định bước đi chợt nhận ra cánh tay mình bị thương.

“Phải tìm chỗ rửa vết thương thôi.”

Cô khẽ lăm bầm rồi đi về phía một hồ nước. Cô ngồi xuống bên cạnh nhìn xuống mặt hồ chợt xuất hiện một người con trai có mái tóc bạch kim và đôi mắt sắc đỏ.

“Ai?”

Dương lên tiếng. Ngay lập tức từ trên cây một bóng người lao xuống.

“Xem ra cô khá thông minh đấy.”

Người con trai mỉm cười lại gần phía cô.

“Quá khen!”

“Tôi là Trịnh Minh Vỹ, lần đầu tiên gặp người thú vị như cô.”

“Ngươi là vampire cấp A hả? Được, ta không sợ đâu!”

Dương liền bật dậy tấn công Minh Vỹ nhưng cánh tay lại nhói lên.

“Thật ra tôi không muốn đối đầu với cô đâu tôi nghĩ cô nên lau vết thương đã.”

Cậu ấn cô ngồi xuống rồi đưa cho cô một chiếc khăn màu đen.

“Ngươi có ý gì?”

Cô nghi hoặc nhìn tên vampire trước mặt mình. Minh Vỹ nhún vai tỏ ý vô tội.

Bùm.

Một tiếng động vang lên thu hút sự chú ý của Dương. Cô không thềm liếc cậu một cái liền chạy đến nơi phát ra âm thanh. Minh Vỹ nhìn bóng dáng người con gái đi xa dần đôi mắt ánh lên nét thích thú.

\*\*\*\*\*

“Ngọc thật là, lúc nào cũng chạy linh tinh.”

Thư cười trừ khi nghĩ đến cô bạn của mình.

“Cậu là bạn của Ngọc nhỉ?”

Thái Bảo lên tiếng khiến cô hơi ngạc nhiên.

“À vâng.”

“Nếu Ngọc có vấn đề gì nhớ báo cho tôi nhé.”

“Được.”

Thư gật đầu giọng nói có chút buồn bã.

“Chắc cậu cũng muốn tìm cái hồ đó lắm nhỉ. Chẳng bù cho Ngọc, cô ấy dường như còn chẳng quan tâm đến cái hồ ấy nữa. Ngọc đúng là ngốc, ngốc đến nỗi chẳng biết rằng có người yêu mình.”

“Thái Bảo, cậu có biết tôi...”

“Cẩn thận!”

Thái Bảo lên tiếng cắt ngang lời nói của Thư. Trước mặt hai người xuất hiện vài tên vampire.

“yện gì vậy?”

Thư sợ hãi nhìn đám quỷ hút máu trước mặt mình.

“Mau trốn sau lưng tôi!”

“Nhưng...”

“Tin tôi đi!”

Thư nhìn Thái Bảo trái tim khẽ nhói đau. Ánh mắt này, giọng nói này giống hệt mười năm trước.

“Hào quang ánh sáng.”

Một luồng sáng xuất hiện tạo ra hàng nghìn mũi tên bắn chết lũ vampire.

Bùm.

Một tiếng nổ phát ra khiến cả hai giật mình.

“Ta mau đi xem.”

Thái bảo lên tiếng rồi chạy đi. Người cậu lo nhất là Ngọc nhờ cô xảy ra gì thì sao!

\*\*\*\*

“Làm thế nào bây giờ?”

Thảo lo lắng nhìn hơn chục tên vampire đang vây quanh mình. Nếu không có vòng bảo vệ chắc cô đã bị chúng xé tan tành rồi.

“Đừng cuống, sẽ có cách.”

Trang an ủi Thảo còn Tiến chỉ im lặng suy nghĩ giải thoát tình hình hiện giờ.

“Quả cầu nước!”

“Hào quang ánh sáng!”

“Dây gai nổi loạn”

Lam, Thiên Ân, Thái Bảo đồng loạt xuất hiện kéo theo đó là hàng loạt luồng ánh sáng tấn công bọn vampire.

“Các cậu không sao chứ?”

“Bọn tớ ổn.” – Trang mỉm cười quay sang nhìn Thiên Ân. – “Đây là...”

“Không cần quan tâm họ hàng nhà khi đầu chó đầy mà.”

Lam mỉm cười xua xua tay.

“...”

Mặt Thiên Ân tối lại.

“Thôi chúng ta mau tìm chỗ nghỉ qua đêm để mai còn về.”

Thư lên tiếng giải hòa.

“Nhưng còn Ngọc?”

Dương và Thái Bảo đồng thanh.

“Chúng ta sẽ tìm sau, nhờ cậu ấy về rồi thì sao?”

-----  
“Hắt xì!”

Ai nhắc đến tên tôi vậy? Mà tôi đang ở đâu đây?

Tôi chậm chậm mở mắt đập vào mắt tôi là một cái hang động nhỏ. Sao tôi ở đây nhỉ? À Hạo Phong công tôi nên tôi ngủ quên rồi... Hấn đâu rồi?

“Cái này là...”

Tôi ngạc nhiên cầm chiếc áo khoác đồng phục lên. Của hấn à? Làm sao có thể! Làm sao hấn có thể đắp áo cho tôi vì sợ tôi bị lạnh cơ chứ!

Cạnh.

Một tiếng động vang lên khiến tôi giật mình.

“Hạo Phong, cậu...”

Nghĩ là tên chó nâu đó nên tôi định mắng cho hấn một trận.

“Chào cô gái! Dòng máu của cô thơm thật.”

Một chàng trai đứng dựa vào gốc cây mỉm cười nhìn tôi.

“Anh... anh là ai?”

Tôi sợ hãi lên tiếng.

“Ta là vampire cấp A người hầu trung thành của thái tử. Nếu cô được ta hút máu là vinh dự đó.”

“Hi hi, tôi bị bệnh máu trắng mà. Tìm ai khác đi nha, tạm biệt.”

Tôi mỉm cười như hoa... xuyên chỉ định bỏ chạy nhưng bị hấn sử dụng phép thuật khiến tôi không thể di chuyển nổi.

“Không đau đâu!”

Hấn lao nhanh về phía tôi. Trong lúc hoảng loạn tôi liền lấy vòng cổ ném vào mặt hấn. Ngu rồi!

“Hạo Phong!!!”

Tôi hét lên sợ hãi. Mau đến cứu tôi đi, cậu chết ở đâu rồi? Mau đến đi, tôi cần cậu.

Phập.

Một tiếng động vang lên khiến trái tim tôi đau nhói. vampire cấp A đó đã ghim răng nanh của hắn vào chân Hạo Phong.

“Hạo...”

“Mau... mau chạy đi!”

Hắn khó nhọc lên tiếng. Tôi liền chạy ra gốc cây núp.

“Ma vương kiếm.”

Chiếc vòng cổ của hắn tạo thành một thanh kiếm màu đen truyền. Hắn nhanh chóng vung kiếm đâm tên vampire đó. Tôi chỉ biết lặng người nhìn hắn. Tại sao lúc nào tôi cần hắn cũng xuất hiện vậy? Tại sao lúc nào hắn cũng bảo vệ tôi?

“Cô có sao không?”

“...”

Tôi im lặng không trả lời.

“Cô có bị đau chỗ nào không?”

“...”

“Bị thương à?”

“Người bị thương là cậu đó! Cậu có biết cậu ngốc lắm không? Bị thương thế này còn quan tâm đến tôi, hu hu.”

Tôi bật khóc. Đây là lần đầu tiên tôi khóc trước mặt một thằng con trai trừ ba tôi đó.

“Ngốc, đừng khóc nữa!”

“Tôi cứ khóc đấy làm gì được hả!”

“Đồ ngốc! Cô cứ khóc thế này biết tôi bối rối lắm không?”

Hắn tức giận quát lên khiến tôi giật mình quên cả khóc.

“Chỉ là một vết thương nghe thôi, tôi ổn.”

Hắn nhẹ giọng an ủi tôi. Nhưng tôi biết nọc độc của vampire cấp A rất mạnh. Dù hắn có mạnh thế nào chưa chắc vết thương đã lành được.

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì nữa! Mau đi nhóm củi rồi lấy hai con cá ngoài kia vào.”

“Đấy, biết ngay mà, định bóc lột sức lao động của trẻ em mà.”

Tôi lè lưỡi chọc hắn. Hóa ra hắn đi bắt cá chứ không phải bỏ rơi tôi, tự nhiên tôi thấy vui vui. Do không nhìn đường nên tôi vấp phải cục đá ngã xuống đất.

“Khụ... khụ.”

“Cười cái gì mà cười!”

Tôi thẹn quá hóa giận hét lên.

“Mau đi đi!”

“Biết rồi.”

Tôi đứng dậy bước ra ngoài. Tối hôm đó chúng tôi ngủ lại trong hang động mặc cho ánh lửa vẫn cháy sáng. Tôi cảm thấy thật an toàn và ấm áp không biết có phải vì lửa hay vì hắn nữa!



Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 6

“A, Ngọc kia.”

Lam vui vẻ chạy lại phía tôi.

“Cậu có bị làm sao không? Có bị vampire tấn công không?”

“Có nhưng tớ được Hạo Phong cứu.”

Tôi vui vẻ trả lời nhưng lòng lại tức giận. Cái tên chó nâu này, vừa sáng đã không thấy bóng đầu chi để lại tờ giấy chỉ dẫn đường về.

Tôi nhìn sang bên cạnh thấy Thái Bảo đang nhìn tôi chăm chăm ánh mắt cậu ta có chút thất vọng. Sao vậy nhỉ? Tôi đã làm gì sai sao?

“Mau đi về thôi.”

Chỉ Dương lên tiếng.

“Ồ, Nhi Tuyết thì sao?”

Tôi lo lắng nhìn chị. Lần trước bị cô ta hành hạ suýt được gặp ông bà rồi.

“An tâm, cô ta học A2 cơ mà. Nếu cô ta dám làm gì cậu thì biết tay tớ.”

Lam tự tin vỗ ngực. Có tin được nhò không đây?

\*\*\*\*\*

Sáng hôm sau là hôm đầu tiên tôi thực sự đi học sau chuỗi ngày nghỉ dài. Hôm nay tôi không gặp cô gái “yêu kiều” Nhi Tuyết đó cứ nghĩ là may mắn rồi vậy mà chưa được vài giây tôi lại muốn khóc. Cả lớp bắn ánh mắt hừng hực lửa về phía tôi, chắc tôi nhảy sông hoàng hà cũng không rửa sạch oan mất!

“Why? Why?”

Tôi hét lên trong đau khổ vì tôi... phải ngồi giữa hai thằng con trai! Vâng, bên phải tôi và bạn chó nâu lạnh lùng Trần Hạo Mông. Bên trái tôi là cháu cũng cha khác ông nội của Lý Thái Tổ bạn Lý Thái Bảo. Tôi không chịu nổi ánh mắt sát khí của cả lớp đâu!

“Thưa cô...”

Tôi liền đứng dậy lên tiếng.

“Sao vậy?”

“em muốn đổi chỗ!”

Roẹt.

Tôi vừa lên tiếng lập tức sau lưng ớn lạnh. Cô Hương toát mồ hôi nhìn hai bạn nam dễ thương sau lưng tôi.

“Em thông cảm do bàn trước bị gãy rồi nên cô nhờ người đóng hộ. Với lại lớp ta cũng hết chỗ rồi còn gì.”

Tại sao cái bàn lại gãy nhỉ? (hỏi Hạo Phong ý) Còn nữa, thím nào đóng bàn mà đóng tận ba chỗ vậy? Tôi nguyên rửa tên nào đóng bàn hắt xì liên tục!

-----

“Hắt xì... hắt xì... hắt xì!”

Thiên Ân đang ngủ trên cây tự nhiên hắt hơi liên tục khiến cậu ngã xuống đất.

“Ủa bệnh tim còn chưa khỏi đã viên xoang rồi à? Hắt xì... hắt xì!”

-----  
Giờ ra chơi mấy bạn nữ trong lớp liền tập trung ở bàn tôi giọng ngọt sớt.

“Ngọc à!!!!”

Ru ngủ à?

“Ngọc oi!!!!”

Rợn tóc gáy rồi nha.

“Đổi chỗ cho mình đi mình tốt với bạn nhất đó!”

Chưa lần nào.

“Cậu đừng đổi chỗ cho cô ta!”

“Đừng nghe lời cô ấy đổi chỗ cho mình đi.”

Rồi tất cả lao vào đánh nhau khó khăn lắm tôi mới thoát ra được.

“Sao nhìn cậu giống dân tị nạn thế?”

Thảo mỉm cười nhìn tôi.

“Còn hơn cả tị nạn ý!”

“Nè mai là chủ nhật đi chợ đi.”

Lam vui vẻ lên tiếng.

“Đi chợ á? Ở đâu? Trường chúng ta không được ra ngoài.”

Trang ngạc nhiên nhìn nhỏ.

“Miki đã mở ra một chiều không gian khác để đưa ta đến. Chợ này cũng gần đây nên chúng ta trốn ra ngoài chắc không ai biết đâu.”

Thư nháy mắt lên tiếng.

“Mai là ngày 17 nhỉ? Sao tớ thấy ngày này quen quen.”

Đột nhiên câu nói của tôi khiến không khí lạnh lại.

“Cậu là đồ ngốc! Cậu quên rằng đó là ngày hán ta bỏ rơi Thảo sao?”

Lam cốc vào đầu tôi một cái rồi nhỏ giọng giải thích.

“Thảo, tớ...”

Sao tôi lại quên ngày này được cơ chứ! Tôi định giải thích thì nhỏ khẽ cười nhẹ.

“Không sao đâu, tớ phải lên phòng giáo viên lấy chút đồ.”

Tôi nhìn theo bóng của Thảo khẽ thờ dài. Thấy không khí hơi lại Thư quay sang hỏi tôi.

“Có chuyện gì vậy?”

“Là Thảo, cô ấy từng thích một người con trai và đã cứu hắn một lần. Vậy mà hắn lại không biết còn đi hẹn hò với cô gái khác nữa.”

“Cậu ấy thật ngốc! Sao không biết giành lại anh ấy chứ!”

“Bởi vì...”

Reng.

Tiếng chuông vang lên cắt đứt câu nói của tôi. Tôi liền chạy nhanh về chỗ ngồi của mình.

\*\*\*\*\*

Chủ nhật tất cả chúng tôi trốn ra chợ chơi đương nhiên là chị Dương không đi rồi vì chị ấy luôn ghét những nơi ồn ã mà.

“Oa đẹp quá!”

Mắt tôi sáng long lanh nhìn những món đồ trang sức.

“Đôi này đẹp quá đi.”

Tôi giờ một đôi vòng màu hồng lên ngắm nghía.

“Đó là vòng tình bạn, ai đeo nó vào cùng với người sẽ là bạn của nhau mãi mãi.”

Bà chủ liền lên tiếng giải thích.

“Được, bán cháu một đôi.” – Tôi vui vẻ trả tiền rồi đưa cho Thư một cái. – “Cho cậu này.”

“Cho tớ?”

“Ừ vì tớ chưa có quà gì tặng cho cậu hết. Mong cả hai ta mãi là bạn.”

Thư xúc động nhìn tôi nhưng ngay sau đó nó lại trở nên bi thương.

-----

Thảo đi dọc khu chợ lòng cảm thấy đau nhói. Hôm nay là ngày cô cứu anh và cũng là ngày anh công bố sẽ hẹn hò với cô gái ấy. Trái tim cô như bị ai bóp nghẹn khi nghĩ về người đó. Khóc thì có ích gì chứ, nó chỉ khiến tim cô thêm xót mà thôi.

“Cứu! Cứu với.”

Một giọng nói vang lên khiến Thảo giật mình. Một tên trộm đang chạy về phía cô. Thảo liền đá đổ thùng rác chặn hấn lại.

Rầm

Hắn bị vấp vào thùng rồi ngã xuống đất.

“Cảm ơn em rất nhiều.”

Một chàng trai chạy lại phía cô mỉm cười.

“Ồ vâng ạ.”

Tim Thảo bỗng đập liên hồi mặt nóng ran.

“Anh là Sơn đây là số điện thoại của anh có gì cần anh giúp em cứ gọi vào. Thứ năm nếu em rảnh anh sẽ mời em đi uống nước coi như cảm ơn em. Thôi chết, anh phải về đại học rồi tạm biệt.”

Chàng trai nhìn đồng hồ rồi vẫy tay chào cô. Thảo nhìn theo bóng chàng trai trái tim vẫn còn đập liên hồi.

-----

Thứ năm tuần sau...

“Tớ có việc rồi Miki phiền em mở chiều không gian đến khu chợ đó.”

Thảo mặc một chiếc váy hồng mỉm cười thật tươi với chúng tôi.

“Cậu ổn chứ?”

Tôi ngạc nhiên nhìn nhỏ.

“Tớ rất ổn! Tạm biệt.”

Thảo mỉm cười rồi bỏ đi.

“Đạo này Thảo cứ sao ý.”

Lam nghỉ hoặc lên tiếng.

“Ừ rồi, từ hôm đi dạo phố về nhỏ cứ hay xem lịch còn thường xuyên gọi điện cho ai đó nữa.”

Trang gật gù đồng tình.

“Thức ăn rất ngọt, canh ngọt trứng ngọt ngay cả nước lọc cũng ngọt. Cậu ta kiếm ra cả túi đường đổ vào đồ ăn hay sao vậy?”

Nghe Thư nói tôi khê rùng mình khi mấy ngày qua ngày nào cũng ăn ngọt. Chắc tiểu đường mất!

“Chẳng lẽ...”

“Có lẽ nào...”

Tất cả nhìn nhau rồi đồng loạt thốt lên một câu.

“Nhỏ yêu đơn phương!”

“Không được, ta phải mau đi thôi!”

Lam liền chạy ra ngoài thấy vậy Trang liền chạy theo.

“Đợi tớ với.”

Tôi và Thư đuổi theo sau. Liệu chuyện tình này của Thảo có thành công không đây?

-----  
Thảo đứng đợi Sơn ở chỗ cũ thình thoảng cô lại lấy gương ra soi chỉ sợ mình trang điểm không đẹp.

“Xin lỗi, để em chờ lâu.”

Nam chạy đến gần đầu xin lỗi cô.

“Không có gì ạ.”

Thảo đỏ mặt nhìn trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Nếu không có em giúp thì anh cũng không biết phải làm gì nữa.”

“Không... không có gì ạ.”

“Em là Thanh Thảo đúng không?”

Một giọng nói mềm mại vang lên khiến cô giật mình. Một cô gái bước lại gần Sơn mỉm cười dịu dàng với cô.

“Đây là Duyên, bạn gái anh.” – mỉm cười giới thiệu rồi quay sang cô gái. – “Đây là cô bé mà anh đã kể với em đó.”

“Cảm ơn em đã giúp đỡ anh.”

“Không sao đâu ạ.”

Cô cố nặn ra một nụ cười nhưng trái tim lại tan nát.

“Ta qua bên kia uống nước đi.”

Duyên mỉm cười cầm tay. Thảo liền đi theo hai người họ lòng đau nhói.

*“Tại sao người không giành lại hân? Hãy giành lại đi! Ta sẽ làm cho hân yêu người.”*

Một giọng nói vang lên bên tai Thảo khiến cô khựng lại. Giành lại ư? Cô chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này.

*“Chỉ cần người hiến linh hồn cho ta. Ta sẽ cho hân ở bên người và yêu người.”*

Giọng nói ấy lại vang lên khiến đầu óc cô mông mị đi. Cô chỉ cần hiến linh hồn cho bà ta là cô sẽ được ở bên.

“Thảo! Tỉnh lại đi!”

Tiếng Lam vang lên đưa cô thoát khỏi u mê.

“Đáng ghét! Ma pháp ảo!”

Một người phụ nữ có mái tóc màu vàng và đôi mắt màu đỏ thẫm xuất hiện sau lưng Thảo.

“Nước tôi... hự.”

Lam chưa kịp khai triển phép thuật đã bị trúng một đòn của bà ta. Người phụ nữ liền nhốt Lam vào một cái lồng sắt Trang theo sau cũng bị nhốt cùng.

“A... a... a”

Tiếng hét của Duyên vang lên khiến Thảo giật mình. Duyên và đều bị nhốt vào một cái lồng. Mặc dù sợ nhưng vẫn ôm chặt lấy Duyên an ủi. Lồng cô có chút đáng ngất khi nhìn thấy cảnh này.

“Ngươi hãy chọn đi, một là bạn bè, hai là người ngươi yêu. Nếu ngươi chọn bạn bè thì ta sẽ thả bọn chúng ta còn ngươi sẽ tan biến thành bong bóng còn nếu ngươi chọn hẳn thì ngươi sẽ đưa linh hồn cho ta tuy nhiên đổi lại ngươi sẽ được ở bên hẳn.”

Thảo đứng giữa hai cái lồng sợ hãi lùi lại. Cô nên chọn ai đây?

“Mau chọn đi.”

Bà ta mỉm cười nhìn cô đầy chờ đợi.

“Tôi chọn...” – Cô hít một hơi thật sâu rồi lên tiếng. – “Tôi chọn bạn của tôi!”

“Cái gì?”

“Không có gì quý hơn tình bạn của họ dành cho tôi. Tôi thà chết chứ không làm hại họ cho dù bản thân tôi mất đi tình yêu.”

Một luồng sáng xuất hiện bao lấy cơ thể Thảo. Cô sẽ tan thành bong bóng ư? Không, là sức mạnh của cô!

“Bong bóng nước!”

Thảo kêu lên từ trên tay cô xuất hiện một cây đàn hạc. Cô gảy đàn lập tức chiếc lồng biến mất sức mạnh của Lam như được nhân đôi.

“Bảo nước!”

Lam hét lên tạo thành một vòng xoáy nước tấn công người phụ nữ khiến bà ta ngã đập vào tường.

“Chờ đó!”

Người phụ nữ nghiêng răng rồi biến mất.

“Lâm Dạ Nguyệt bà đã coi thường họ rồi.”

Từ trên cao Minh Vỹ mỉm cười đầy khó hiểu rồi biến mất.

-----  
“Thắng rồi!”

Tôi vui vẻ nhảy ra ôm Thảo.

“Thì ra hai cậu trốn không dám ra!”

Lam lờm lờm một cái. Không biết phép thuật thì ngu gì tôi ra để bị bắt.

“Sao cậu lại chọn tình bạn?”

Thư ngạc nhiên lên tiếng.

“Lam từng nói với tớ hãy làm theo trái tim của mình nên tớ đã làm vậy. Khi thấy anh bảo chị ấy tớ đã biết trái tim ấy chỉ có một người. Không có một tình yêu nào dựa vào phép thuật cả. Tớ thật ngốc!”

Thảo cười buồn nước mắt chảy ra liên tục.

“Thảo à...”

Tất cả buồn bã nhìn nhỏ.

“Anh !”

Chợt một giọng nói vang lên một người con trai chạy lại gần phía chúng tôi.

“Tôi là em trai của anh ấy. Anh sao vậy?”

Chàng trai ngạc nhiên nhìn hai người đang ngồi dưới gốc cây. Chắc vừa nãy do hoảng hốt nên họ đã ngất đi.

“Họ chỉ hơi mệt mà thôi.”

Thảo mỉm cười lên tiếng. Chàng trai nhìn chăm chú nhỏ rồi đỏ mặt.

“Anh là Thái Sơn còn em?”

“Em là Thanh Thảo.”

Rồi hai người bắt đầu nói chuyện gì đó mãi không thôi.

“Ta về thôi, xem ra một tình yêu mới lại chớm nở rồi.”

Lam mỉm cười lên tiếng.

“Là sao?”

Tôi ngạc nhiên nhìn nhỏ.

“Đồ ngốc!”

Tất cả khẽ lắc đầu rồi lúi túi đi. Rốt cuộc là sao chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 7

Hạo Phong nằm trên thảm cỏ lòng đang rối bời. Bất kể lúc nào cậu cũng nghĩ đến cô gái ấy. Người con gái có nụ cười ấm áp và khuôn mặt đáng yêu.

“Bảo Ngọc? Viên ngọc quý ư? Giống ngọc chưa mài hơn!”

Hạo Phong bật cười. Cô ấy và Hạo Linh là hai người quan trọng với cậu nhưng Ngọc cũng khác Hạo Linh. Vị thế của cô ấy trong lòng cậu khác Hạo Linh!

“Đồ ngốc này! Sao cô cứ xuất hiện trong đầu tôi vậy?”

Cậu vò rối tung mái tóc khẽ thở dài.

Boong... boong.

Tiếng chuông đồng hồ vang lên. Từ trên cao xuất hiện một chiếc bóng màu đen.

“Phượng hoàng đen.”

Hạo Phong lên tiếng từ đằng sau xuất hiện một chiếc cánh màu đen liền bay tới ngọn cây.

“Lâu rồi không gặp.”

Minh Vỹ nở một nụ cười buồn nhìn Hạo Phong.

“Trình – Minh – Vỹ!”

Cậu gần từ chữ ánh mắt tóe lửa nhìn người con trai mang bộ cánh roi trước mặt mình.

“Cậu vẫn nghĩ tôi giết Hạo Linh sao?”

“Cậu biết rồi còn hỏi!”

“Nhưng tôi... được rồi, cậu nghĩ thế nào tùy cậu.”

Minh Vỹ cười một cách khó hiểu. Suốt mười năm qua dù cậu có giải thích thế nào Hạo Phong cũng sẽ không tin cậu đâu.

“Cậu đã gây ra mọi chuyện?”

Nghĩ đến vụ tấn công ở khu rừng Hạo Phong lạnh lùng lên tiếng.

“Bắt buộc!”

“Xem ra chúng ta lần nữa trở thành kẻ thù rồi!”

Cậu liếc nhìn Minh Vỹ một cái rồi bay đi. Cậu ghét phải nói câu này với người từng là bạn cậu.

Minh Vỹ buồn bã nhìn theo bóng Hạo Phong.

“Tôi thật sự không giết Hạo Linh.”

-----  
“Nè nghe tin gì chưa?”

Lam hót hả chạy đến chỗ tôi.

“Gi?”

Tôi đang khởi động trong giờ thể dục quay lại nhìn nhỏ.

“Sắp có cuộc thi thể thao dành cho toàn trường đó. Cậu có...”

“Tớ không tham gia đâu!”

“Ủa sao vậy?”

Trang quay sang nhìn tôi. Tôi lờm nhỏ.

“Biết rồi còn hỏi!”

Đồ bạn đâu! Biết tôi ngu nhất môn thể dục rồi còn nai tơ nhìn tôi.

“Các em nữ chuẩn bị chạy 100m”

Giọng giáo viên thể dục vang lên khiến chúng tôi giật mình. Tất cả vào vị trí chuẩn bị chạy. Lần nào Lam cũng vượt lên dẫn đầu chị Dương theo sát ở đằng sau còn và Trang ngang hàng Thảo chạy cũng không kém. Còn tôi, hì hì đương nhiên... là về bết rồi, lại còn bị bỏ lại một quãng xa nữa hu hu. “Lam giỏi thật chạy 100m mà chỉ mất 22 giây.”

Mọi người vui vẻ nhìn nhỏ đầy tán phước. Tôi thất thiêu trở về chỗ ngồi.

“Không sao mà, đằng nào cậu cũng cố gắng nhanh hơn 10 giây còn gì.”

Thái Bảo lại gần chỗ tôi an ủi. Thế mà cũng đòi an ủi!

“Minh ổn mà, tuy không giỏi thể dục nhưng tớ vẫn giỏi nhiều thứ khác.”

Tôi vỗ ngực lên tiếng khiến Thái Bảo bật cười.

“Con trai vào vị trí!”

Giọng giáo viên vang lên.

“Tớ đi đây!”

Thái Bảo vẫy tay rồi về vị trí.

“Bọn họ đang chạy hay đang đánh nhau vậy?”

Thảo ngạc nhiên nhìn Hạo Phong và Thái Bảo. Hai người họ cứ chạy đua nhau vậy bỏ xa cả đám con trai. Nhưng cuối cùng Thái Bảo vẫn về nhất Hạo Phong về nhì còn Tiến về ba.

“Ủa Hạo Phong sao vậy? Nghe nói cậu ta từng đoạt giải nhất chạy 500m mà.”

Đám Fans của Hạo Phong lo lắng nhìn hắn. Chẳng lẽ vết thương của hắn chưa lành?

Trong lớp học...

“Đây vết thương của cậu lành chưa?”

Tôi quay sang hỏi hắn.

“Rồi.”

“Nói dối!”

“Hỏi nhiều.”

Hắn nhún mày quay đi chỗ khác. Tôi chỉ lo cho hắn thôi mà.

Reng... reng.

Chuông báo vào lớp vang lên. Cô Hương bước vào lớp với vẻ mặt hứng khởi. “Các em, ai đăng kí thi chạy 500m nam?”

”Em”

Thái Bảo liền giơ tay lên. Đúng rồi, cậu ta chạy nhanh như thể về nhất là cái chắc.

“Còn ai nữa không?”

Tôi quay sang nhìn Hạo Phong hắn vẫn im lặng không lên tiếng.

“Vậy chỉ có Thái Bảo thôi à?”

“Tôi.”

Đột nhiên Hạo Phong lên tiếng khiến tất cả ngạc nhiên. Thái Bảo quay sang mỉm cười với hắn.

“Tôi tưởng cậu nhất gan không dám đi.”

“Hừ.”

Cô Hương lập danh sách xong quay sang con gái.

“Chạy tiếp sức nữ?”

“Lam đi đi!”

Cả lớp bỗng nhao nhao lên. Tôi liền quay sang chỗ Lam nói nhỏ.

“Cậu đi đi.”

“Nhưng mà...”

“Đi đi!”

“Được rồi.” – Lam gật đầu rồi đứng dậy. – “Em.”

“Được, vậy em sẽ chọn 4 người tham gia thi cùng em.”



“Thư, Dương, Trang và Ngọc.”

Tôi cũng được tham gia à? Ha ha, cái gì?! Tôi tham gia á?

“Lam tớ không đi được đâu! Chọn Thảo đi.”

“Tớ tham gia môn bơi rồi.”

Thảo cười trừ nhìn tôi.

“Nhưng mà...”

Tôi khẽ thở dài. Sao lại để con rùa như tôi thi chứ.

“Đồ ngốc, cô mà thua chết với tôi.”

Giọng nói của Hạo Phong vang lên khiến tôi giật mình. Tên chó nâu này, ai bảo tôi sẽ thua?

“Ngọc, cố lên! Không gì là không thể.”

Thái Bảo mỉm cười an ủi.

“Cảm ơn!”

Tôi cố nặn ra một nụ cười.

Giờ ra về ai cũng qua chào hỏi Lam và chúc nhỏ thi tốt.

“Lam nhất định phải giành giải nhất đó!”

Một bạn nữ kêu lên.

“Tớ chỉ chơi cho vui thôi! Có giải hay không thì tớ không quan tâm.”

Nhỏ mỉm cười lên tiếng.

“Lam, sao cậu chọn tớ? Trong lớp có nhiều người chạy nhanh hơn tớ mà.”

Tôi ừ ừ lên tiếng.

“Chỉ vì tớ muốn chúng ta được chạy cùng nhau.”

“Hả?”

“Đúng rồi đó, lâu lắm rồi chúng ta chưa cùng nhau tham gia cuộc thi nào.”

Trang vui vẻ lên tiếng. Đã lâu lắm rồi ư?

“Tớ tin chúng ta sẽ làm được!”

Thư cũng gật gù đồng ý.

“Vậy mai ta sẽ bắt đầu!”

\*\*\*\*

“Ngọc dậy đi!”

Thư lay người tôi dậy.

“Tớ buồn ngủ lắm!”

“Mau dậy nhanh lên! Muốn tớ trễ à?”

“Đi đâu?”

“Tập chạy!”

Sân thể dục...

“Bảo Ngọc, tôi trẻ chạy vòng quanh sân 5 vòng.”

Lam nghiêm nghị nhìn tôi. Cái gì chứ?

“Được rồi, Thư Trang chuyển gậy cho nhau đi!”

Lam chỉ dẫn nhưng chẳng hiểu sao gậy toàn rơi xuống đất. Thậm chí lúc Trang chạy quá đà ngã cả vào Thư.

“Đương cậu chạy nhớ vung tay mạnh lên nhé.”

“Thế còn tớ?”

Tôi ngạc nhiên chỉ vào mình.

“Cậu cứ chạy hết 5 vòng đi đã!”

Cái gì? Sao số tôi khổ vậy?

Lúc đang tập đột nhiên chị Dương bị trượt chân ngã xuống đất.

“Chị Dương.”

Tôi lo lắng đỡ chị dậy. Lam liền chạy lại gần.

“Cậu sao rồi?”

“Ồn!”

Chị Dương gật đầu nhưng tôi biết chị ấy đang cố chịu đau. Lam liền tháo giày chị ra.

“Sung to thể này mà nói ồn à?”

Trang lo lắng lại gần.

“Cậu cứ nghỉ đi đằng nào cậu chẳng chạy nhanh.”

Trong khi chúng tôi đang nói chuyện thì Thảo mang hộp cứu thương tới.

“Dương sẽ nghỉ tập còn lại chạy 10 vòng.”

Lam lên tiếng như sấm dậy ngang tai. Tất cả mặt mày méo mó vừa chạy vừa than.

“Ế, nhắm vào chân tớ rồi!”

“Đói quá!”

“Sao mệt thế! Hu hu giường ơi, tao nhớ mày.”

Sau khi hoàn thành mười vòng chúng tôi nằm lăn ra đất.

“Được rồi nghỉ!”

Lam chưa nói hết câu tất cả đã biến mất.

-----

Tất cả vừa đi thì xuất hiện một con sói trắng.

“Ngươi là ai?”

Miki đột nhiên xuất hiện.

“Ta là ai không quan trọng. Ta sẽ không làm hại các ngươi đâu.”

“Ngươi đáng nghi quá.”

Miki nhúu mày.

“Ta cũng thấy vậy! Jiro, người mà không làm hại ai ư?”

Một con mèo vàng nhảy từ trên cây xuống.

“Caso!”

Jiro gầm gừ biến thành một con chó sói to. Còn con mèo tên Caso biết thành con sư tử.

“Là người!”

Miki ngạc nhiên. Hẳn chính là con sư tử tấn công Miki.

“Lùi lại! Jiro ice!”

Jiro phun ra một lớp băng tấn công Caso.

“Kahu feather!”

Một con phượng hoàng xuất hiện ngăn chặn sức mạnh cả hai.

“Haku!”

Cả hai ngạc nhiên quay đầu lại.

“Các người thật phiền phức! Miki chạy mất rồi.”

Con phượng hoàng biến thành chim bồ câu rồi bay đi. Jiro hừ lạnh rồi bỏ đi.

-----  
6 giờ tối...

“Một quá chắc tôi chết!”

Tôi mệt mỏi nằm lăn ra giường. Hôm nào cũng phải tập luyện hu hu.

“Chị Ngọc này trong sách nói mọi linh thú có khả năng biến hình sao em chẳng thấy nhỉ?”

Miki lật đi lật lại quyển sách cổ.

“Linh thú?” ‘

“Con sư tử lần trước chính là một linh thú. Có bảy linh thú chính là hổ, bồ câu, mèo, sói, roi và quạ. Loại sói và quạ rất hiếm gần như tuyệt chủng rồi. Các linh thú sẽ hỗ trợ chúng ta chiến đấu.”

“Vậy à? Chắc Miki cũng có sức mạnh của mình chứ?”

“Mong là vậy. Mà chị luyện tập như thế nào?”

“Mệt lắm hay em thử tập chuyền với chị đi.”

“Được.”

Rồi tôi và Miki lại cùng nhau tập luyện suốt cả buổi tối.

Mấy ngày hôm sau hầu như ngày nào chúng tôi cũng dậy sớm tập luyện, lúc nào cũng gắn bó bên nhau. Nhiều lúc tất cả còn ngủ gật trong giờ ăn chưa nữa. Tuy nhiên việc chạy của tôi đã có tiến bộ và hôm nay là hôm cuối cùng.

“Mai thi xong là mình được ngủ ngon rồi.”

Trang vui vẻ lên tiếng.

“Không biết có làm được không nữa!”

Thư lo lắng nhìn chúng tôi.

“An tâm có tội này rồi.”

Lam mỉm cười lém lỉnh khiến tất cả cười theo. Tôi lục túi phát hiện mình để quên đồ trong lớp.

“Tớ để quên đồ trong lớp rồi!”

Tô vội vàng quay lại lấy.

“Nhanh lên tội này đợi.”

Tôi quay lại lớp định mở cửa phòng thì một giọng nói vang lên khiến tôi khựng lại.

“Xem nhóm Lam kia, họ tập luyện rất chăm chỉ nhưng mà chắc không có cơ hội đâu.”

“Tại sao?”

“Trong nhóm có một con rùa thì làm sao thắng nổi chứ. Cố gắng vô ích!”

“Ừ chẳng hiểu tại sao Lam chọn cậu ta nữa.”

- Còn tiếp -

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 8

Tại sao chứ? Tôi đã cố gắng hết sức rồi mà. Tôi cắn răng rồi bỏ đi.

“Này Ngọc sao cậu ra lâu vậy?”

Thư lo lắng nhìn tôi.

“Xin lỗi.”

“À hôm nay ta mở tiệc đi, tớ mời.”

Lam vui vẻ lên tiếng nhưng hiện giờ tôi làm gì có tâm trạng để ăn.

“Các cậu đi đi tớ hơi mệt.”

Tôi nở một nụ cười gượng rồi bỏ đi.

“Cậu ấy sao vậy?”

\*\*\*\*\*

Tốt! Giờ tôi đang ngồi ngây ngốc ở trên bàn. Sách thì không có hứng đọc còn Miki lại ngủ mất rồi. Tôi chán nản bước ra ngoài đi dạo. Chắc giờ này mọi người đang vui vẻ ở buổi tiệc rồi.

“Hôm nay nhiều sao quá!”

Tôi ngước lên nhìn bầu trời khẽ cười.

“Thì ra cậu ở đây!”

Bất chợt giọng Lam vang lên khiến tôi giật mình.

“Lam? Sao cậu ở đây?”

“Hi, thấy hơi chán nên chuẩn về.”

Nhỏ mỉm cười ném cho tôi một lon nước ngọt.

“Lam, tớ... tớ nghĩ cậu nên thay người khác đi! Tớ sẽ làm cho đội thua mất.”

“Đồ ngốc, tớ vốn không muốn đoạt giải mà. Tớ chỉ muốn chúng ta có thể gắn kết nhau hơn mà thôi.”

“Tớ...”

“Bọn họ đánh giá thế nào mặc kệ họ. Trong mắt tui tớ một khi cậu cố gắng cậu sẽ làm được!”

“Lam!”

“Ngọc, cậu sẽ làm được mà.”

Nhỏ mỉm cười nhìn tôi khiến tôi cũng bật cười theo. Có lẽ tôi đã quá bi quan rồi! Tôi là Nguyễn Bảo Ngọc cơ mà.

\*\*\*\*\*

Sáng hôm sau, tôi hồi hộp đứng ngồi không yên. Tôi thật sự lo lắng về cuộc thi sắp diễn ra.

“Thôi nào, mau đi cô vũ cho Thảo thôi!”

Lam liền kéo tôi đứng dậy chạy qua chỗ Thảo.

“Thảo giỏi như vậy thắng là cái chắc.”

Trang vui vẻ lên tiếng.

“Ồ nhưng Thảo đâu?”

Thư lo lắng nhìn xung quanh. Tất cả bắt đầu tìm kiếm nhỏ vừa nãy nói đi thay đồ mà.

“Các thí sinh chuẩn bị vào vị trí.”

Giọng của người dẫn chương trình vang lên khiến tất cả càng cuống hơn.

“Tớ sẽ thi thay Thảo!”

Thư lên tiếng.

“Nhưng còn cuộc thi chạy?”

“Tớ tin ở các cậu! Mau đi tìm Thảo đi.”

Tất cả gật đầu rồi chạy ra nhà vệ sinh.

“Cứu... cứu với.”

“Là giọng nói của Thảo!”

Tất cả lo lắng mở cửa ra thì thấy nhỏ đang nằm dưới sàn.

“Yên gì vậy Thảo?”

Tất cả lo lắng đỡ nhỏ dậy. Trang nhíu mày lên tiếng.

“Chẳng lẽ là Nhi Tuyết? Cô ta dám sử dụng thủ đoạn này!”

“Nhưng ta không có bằng chứng. Giờ chỉ còn 4 người thôi ta phải cố lên.”

Lam khẽ thở dài ánh mắt có chút giao động.

“Được, các cậu đưa Thảo đi nghỉ ngơi tớ, Lam và Ngọc qua chỗ Tiến.”

Trang lên tiếng rồi kéo tôi đi.

Cuộc thi chạy nam. . .

Đúng như tôi dự đoán mà!

“Hạo Phong cố lên! Hạo Phong giỏi nhất! Hạo Phong chiến thắng!”

Khán đài A vang lên tiếng cổ vũ.

“Thái Bảo vô địch! Thái Bảo tài năng! Thái Bảo là số một.”

Khán đài B cũng không kém.

“Thiên Ân cố lên! Thiên Ân vô địch! Thiên Ân ga lăng!”

Cuối cùng là khán đài C ồn ào không kém.

“Không ngờ tên đười ươi này cũng có Fan.”

Lam cười như không cười.

“Đười ươi?”

“Đừng để ý! A, Thái Bảo dẫn đầu kia.”

Lam liền chỉ vào sân vận động. Tôi ngạc nhiên nhìn theo tay nhỏ. Thái Bảo đang dẫn đầu theo sau là Hạo Phong còn một anh chàng tóc nâu nữa đuổi sát có lẽ là Thiên Ân. Bỗng Phong bị hụt lại phía sau khiến cả khán đài A chìm trong sự ngạc nhiên. Cậu ta sao vậy?

“Hạo Phong trông có vẻ rất nóng.”

Lam lên tiếng. Lúc này tôi mới để ý khuôn mặt hắn đầy mồ hôi. Hôm nay có nóng lắm đâu! Chẳng lẽ... Tôi liếc xuống nhìn quần thi đấu của hắn có một vết đỏ thấm qua lớp vải. Quả nhiên vết thương của Hạo Phong vẫn chưa lành.

“Còn một vòng nữa, sai sẽ thắng đây?”

Giọng MC vang lên khiến lòng tôi càng nóng. Vết đỏ kia ngày càng đậm mồ hôi cũng nhiều hơn. Tôi có thể cảm nhận được bước chân của hắn đang chậm lại. Làm sao đây? Chỉ còn 100 m nữa thôi. Hạo Phong định bỏ cuộc ư?

“Hạo Phong cố lên! Đừng bỏ cuộc!”

Tôi hét lên nhưng bị cả khán đàn át mất. Có lẽ hắn sẽ không nghe thấy được đâu!

“Nhìn kia!”

Tôi giật mình nhìn lên sân vận động. Hạo Phong đột nhiên vượt lên lao như tên bắn. Còn Thái Bảo, cậu ta bỗng dừng lại không chạy nữa chỉ ngược mắt lên nhìn tôi. Đôi mắt cậu lộ rõ vẻ thất vọng. Cả khán đài im lặng nhìn Thái Bảo nhưng cậu lại đưa ánh mắt về phía một mình tôi. Ánh mắt đó khiến tôi không dám nhìn thẳng, cứ như tôi đã làm gì đó sai trái. Nhưng tôi đã làm sai chuyện gì?

“Vậy là người thắng cuộc là Trần Hạo Phong về nhì là Nguyễn Thiên Ân theo sau là Lê Hoàng Tiến...”

Giọng MC vang lên khiến cả khán đài reo hò. Hạo Phong cầm cúp trên tay mỉm cười khiến bao mọi người hét to hơn. Sao tôi có cảm giác... hắn cười với tôi vậy?

“A!”

Giọng Trang vang lên khiến tôi giật mình.

“Trang, cậu sao vậy?”

Lam lo lắng lại gần. Hình như nhò bị trật khớp rồi.

“Mau đỡ Trang về khu nghỉ ngơi.”

\*\*\*\*\*

“Chạy tiếp sức nữ chuẩn bị bắt đầu!”

Tiếng phát thanh vang lên khiến tất cả trợn mắt nhìn nhau.

“Trang chắc không thể thi đấu được rồi.”

Thư chạy lại gần tay cầm một cái cúp vàng.

“Vây nhóm chỉ còn ba thành viên thôi.”

Chị Dương vòng tay trước ngực đầm chiêu. Tôi khẽ thở dài lên tiếng.

“Đành bỏ cuộc vậy.”

“Không!”

“Lam”

“Dù còn ba người chúng ta cũng phải cố gắng. Chúng ta đã luyện tập gian khổ như vậy rồi mà. Ta nhất định sẽ thắng.”

Lam nhìn tôi ánh mắt đầy kiên cường.

“Nhưng...”

“Không sao chân tớ hết đau rồi. Ta sẽ cố gắng.”

Trang vui vẻ đứng dậy.

“Tớ cũng không còn mệt nữa tớ sẽ cổ vũ cho các cậu.”

Thảo cũng đứng dậy mỉm cười.

“Mọi người...”

Tôi nhìn đám bạn mình mà nước mắt như muốn chảy ra.

“Chúng ta là một nhóm mà! Một người vì mọi người. Mọi người vì một người.”

“Đúng vậy, chúng ta sẽ cùng nhau cố gắng.”

“Tớ sẽ chạy thay Thư và Trang, tất cả cùng nhau cố gắng.”

Lam mỉm cười chìa tay ra.

“Được!”

Tất cả đặt tay lên rồi nhìn nhau cười.

“Một người vì mọi người, mọi người vì một người, yeah!”

Sau đó, Lam vào phòng thay đồ chị Dương đưa Trang đi sơ cứu mỗi người một việc.

“Ủa bạn Ngọc “yêu dấu” bạn bỏ cuộc chưa?”

Giọng nói chua không thể chua hơn của Nhi Tuyết vang lên.

“Bạn Tuyết vì khuôn lo cho tôi vậy sao? Tiếc quá tôi lại không muốn bỏ cuộc.”

“Hừ, Nguyễn Bảo Ngọc, cô cứ chờ đấy!”

“Ừ tôi chờ tôi được giải nhất.”

Tôi mỉm cười đáp lại khiến mặt cô ta đỏ bừng lên vì tức.

“Ngọc, đến lượt cậu rồi!”

Lam bước ra nhìn tôi.

“Ừ!”

Tôi nhanh chóng chạy vào thay quần áo.

-----  
“Ê, thấy phần thi của tôi thế nào?”

Thiên Ân chợt nhảy ra mỉm cười nhìn Lam.

“Tôi không có thời gian đâu nhé!”

“Đùa thôi, nhóc cố lên nhé!”

“Sao cậu không đi cổ vũ cho cô bạn Nhi Tuyết của cậu ý. Cô ta làm đội tôi mất hai thành viên rồi.”

Lam bấu môi lườm Thiên Ân. Sắc mặt Thiên Ân liền thay đổi cậu nhú mày nhìn cô.

“Cô ta làm gì nhóc chưa?”

“Tôi may mắn! Không chết được đâu!”

“Nhớ phải cẩn thận cô ta đấy!”

Thiên Ân lên tiếng rồi bỏ đi. Lam nhìn theo bóng cậu liền ngáy ra. Tên đười ươi này lo cho cô sao?

“Các thí sinh mau vào vị trí!”

Giọng nói vang lên khiến tất cả tập chung lại. Đội đỏ là lớp A1, đội tím là A2 theo sau đó là các lớp còn lại.

“ăn bị, chạy!”

Đầu tiên là Dương chạy. Cô chạy khá nhanh nên đã dẫn đầu. Cố điều hòa nhịp thở của mình nhìn về phía trước.

Đau.

Chân phải cô nhói lên khiến Dương chậm lại. Đội tím nhân cơ hội đó vượt lên. Dương nén cơn đau vượt qua đội tím tiến về phía Ngọc.

“Ngọc, gậy!”

-----  
Tôi đỡ lấy cây gậy rồi bắt đầu chạy. Bình tĩnh! Tôi phải bình tĩnh nhất định tôi sẽ làm được.

“Hừ nhận thua đi!”

Tuyết chạy qua tôi cười khinh bỉ.

“Đội đỏ đã lọt xuống top cuối.”

Tiếng loa vang lên khiến tim tôi nhói đau.

“Học... học.”

Tôi thua mất. Tôi sẽ thua mất! Tôi phải làm sao đây?

“*Cô mà thua chết với tôi!*”

Giọng nói của Hạo Phong vang lên khiến bước chân của tôi nhanh hơn.

“Bảo Ngọc! Cố lên! Cố lên!”

Cả lớp A1 hét lên khiến tôi giật mình. Đúng, tôi sẽ làm được. Vì mọi người vì lớp A1.

“Đội đỏ đã lọt vào top 3.”

Loa phát thanh lại vang lên lần nữa. Top 3 ư? Không thể nào! Tôi đã làm được.



“Lam đỡ lấy.”

Tôi hét lên chuyển cho nhỏ.

“Ngoc, cậu làm tốt lắm!”

Thư vui vẻ đỡ lấy tôi. Cả người tôi lúc này ướt đầm mồ hôi. Dù mệt nhưng tôi vẫn mỉm cười quan sát Lam.

Lam chạy trên sân mồ hôi đã chảy đầm đìa. Tôi đoán chắc nhỏ rất mệt vì phải chạy thay cho Thư và Trang.

“Đội đồ đang theo sát đội tím.”

Tôi nhìn nhỏ đầy hồi hộp. Chỉ còn vài trăm mét nữa là về đích rồi. Liệu nhỏ có chịu được không?

“Lam ơi cố lên!”

Tôi hét lên ngay sau đó mọi người cùng hét theo.

“Đội đồ đã dẫn đầu!”

“A... a... a!”

Tất cả hét lên hạnh phúc. Lam đã dẫn đầu rồi.

“Chỉ còn 100m nữa là tới đích.”

Tất cả liền im lặng nhìn theo bước chân Lam. Liệu nhỏ có thắng không đây?

“A!”

Do chạy quá nhanh Lam đã đá phải chân mình khiến cả người nhỏ nghiêng về phía trước. Mọi ánh mắt đổ dồn về phía nhỏ, tôi siết chặt bàn tay mắt nhắm tịt lại.

“Đội tím đã về đích.”

Tôi bàng hoàng mở mắt ra nhìn thấy Lam nằm dưới đất các đội khác cũng lần lượt vượt qua nhỏ. Lam đứng dậy chạy về đích quay mặt về phía chúng tôi bờ vai nhỏ khẽ run lên.

“Xin lỗi... tớ đã không giành chiến thắng... Tất cả là tại tớ... hức hức!”

Từng giọt từng giọt cứ rơi trên nền đất. Tôi không biết đây là nước mắt hay là mồ hôi của nhỏ. Tôi liền chạy tới ôm lấy Lam.

“Thật tài giỏi! Cậu có thể chạy được lâu như vậy! Cậu thật giỏi!”

Tôi bật khóc lên tiếng. Sau đó tất cả cũng lao vào ôm lấy Lam. Có người òa khóc có người mỉm cười nhưng tất cả đều biết họ đang hạnh phúc. Tuy cuộc thi này chúng tôi không thắng nhưng chúng tôi đã có thứ quan trọng hơn – tình bạn.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 9

Trong lớp học cả lớp đang nhốn nháo thì cô Hương bước vào với vẻ hốt hả.

“Các em cô có tin khản cấp đây.”

“Sao ạ?”

Cả lớp ngạc nhiên nhìn cô giáo.

“Một tuần nữa sẽ khảo sát chất lượng.”

“Cái gì?!”

“Các em về ôn tập đi nhé! Nếu ai không qua nổi kì thi sẽ phải chuyển lớp đó.”

Cô khẽ an ủi rồi cầm tập giáo án ra ngoài.

“Không biết ai sẽ là người đứng đầu nhỉ?”

Một nam sinh lên tiếng.

“Chắc là Bảo Ngọc rồi cậu ấy lúc nào chẳng được chín, mười.”

“Ai bảo vậy! Hạo Phong chứ, tuy cậu ta không thêm phát biểu bài những bài kiểm tra nào cũng ngang ngửa Ngọc.”

“Thái Bảo cũng giỏi mà!”

Tôi hừ lạnh mặc kệ những lời bàn luận. Ta đây là kẻ quy ẩn giang hồ không liên quan! Mà dạo này Thái Bảo đi đâu vậy? Tôi không thấy cậu ấy đến lớp.

“Này Ngọc, cậu có sợ bị hai người kia vượt mặt không?”

Lam quay xuống tò mò nhìn tôi.

“Lo gì, tớ có kiến thức là khỏe rồi!”

Tôi nói rồi mang sách ra nhẩm lại bài.

\*\*\*\*

Chiều chúng tôi được nghỉ để ôn bài. Tôi không dám đến thư viện vì nơi đấy có rất nhiều người liền tìm nơi yên tĩnh để học.

“May quá, không có ai!”

Tôi vui vẻ ngồi xuống thăm cỏ học bài. Chiều nay thật đẹp, gió thổi vi vu thoang thoảng mùi hoa tường vi. Thật dễ chịu.

“Gâu... gâu.”

Một con chó trắng chạy đến chỗ tôi vẫy đuôi sủa liên tục.

“Suyt.”

Tôi ra hiệu cho nó im lặng rồi tiếp tục học bài.

Hai tiếng sau cuối cùng tôi cũng học xong. Tôi khẽ vươn vai thì nhận ra con chó vẫn ở đấy.

“Mày đợi tao sao?”

Tôi xoa đầu nó. Con chó liền vẫy đuôi thay cho cái gật đầu. Con chó này đẹp thật, mắt màu hổ phách giống hệt hắc. Hắc sao lại nghĩ đến hắc chứ!

“Gâu... gâu.”

Đột nhiên con chó chạy đi vừa quay đầu nhìn tôi tỏ ý muốn tôi đi cùng. Mắt cục bông mềm mại tôi tiếc nuối đuổi theo nó.

“Ê, đợi đã.”

Con chó chạy đến một cánh cửa không gian đưa tôi đến một khu vườn nhỏ. Chà ở đây đẹp thật! Hoa tường vi đủ màu quần quanh hàng rào ở giữa là những bông hoa cúc, đồng tiền, thược dược... Sao đẹp thế này chẳng ai tới nhỉ? Tôi nhìn tám biển to bên cạnh, đập vào mắt tôi là dòng chữ “cấm vào” to đùng.

“Đẹp thế này mà không cho người khác vào, phí quá!”

Tôi lẩm bẩm rồi bước vào bên trong. Vừa bước vào tôi liền nhìn thấy một chàng trai đang tựa người vào hàng rào ngủ. Mái tóc màu hạt dẻ bay trong gió khiến chàng trai trở nên huyền ảo. Mà khoan đây chẳng phải là...

“Trần Hạo Phong!”

Tôi ngạc nhiên nhìn hắc. Sao hắc ở đây nhỉ? Tôi khua khua tay trước mặt hắc mà chẳng thấy động tĩnh gì. Hắc ngủ hay chết vậy? Săn tiện có bút ở đây hay nghịch tí nhí cho hắc thành chó nâu luôn, ha ha ha! Càng nghĩ tôi càng thấy vui liền cầm bút đưa sát đến mặt hắc. Bỗng hắc mở mắt khiến tôi giật

mình ngã ngửa ra sau.

“Ngốc!”

Hắn buông ra một câu lạnh lùng khiến tôi càng ảm ức hơn.

“Gâu... gâu.”

Con chó trắng chạy lại gần hắn vẫy đuôi liên tục.

“Jiro, ta tưởng ngươi không thích mèo cơ mà sao lại đem một con mèo vừa to xác vừa ngốc nghếch về đây?”

Cái gì? Dám gọi tôi là mèo ư? Ta đây không gọi là phượng hoàng thì cũng gọi là thiên nga nhá! Mà khoan, con chó đó của hắn?

“Con chó này của cậu?”

“Thì sao?”

“Phiiii! Buồn cười chết mất! Ha ha ha, chó nâu nuôi chó trắng! Ha ha ha.”

Tôi cười sặc cả nước mắt lên não.

“Cười đủ chưa?”

Mặt hắn tràn ngập sát khí khiến tôi ngừng cười lại vội lảng sang chuyện khác.

“À sao cậu ở đây vậy?”

“Chỗ của tôi.”

“Hả? Chỗ của cậu? Nơi đẹp như vậy mà không cho mọi người xem thì phí quá!”

“Cô có hiểu ý nghĩa hoa tường vi không?”

Đột nhiên hắn cắt ngang lời tôi khiến tôi giật mình.

“Hoa tường vi nghĩ là cô bé hạnh phúc. Tôi rất thích tường vi hồng vì nó tượng trưng cho tình yêu chờ đợi.”

Tôi liền giải thích. Hắn im lặng không nói gì mắt chỉ hướng về một phương trời nào đó. Lúc này tôi cảm thấy hắn thật cô độc. Tôi cảm giác trong lòng hắn hình như đang chứa một nỗi buồn nào đó. Nó khiến tôi cũng buồn theo. Chợt nhận ra mình ở đây hơi lâu tôi liền đứng dậy chuẩn bị ra về.

“Tôi phải về đây!”

Tôi ôm tập sách chuẩn bị đi. Jiro thấy vậy liền chạy theo dẫn đường. Con chó Jiro này... tôi gặp ở đâu rồi nhỉ?

\*\*\*\*\*

“Cậu chết ở đâu vậy?”

Lam lo lắng lên tiếng tay ôm một đống sách.

“Đi học thôi.”

Tôi nhún vai trả lời.

“Cậu thật là...”

Thư khẽ lắc đầu.

“Mà này, cậu có biết khu vườn tường vi của Hạo Phong không?”

“Sao cậu hỏi vậy?”

“T... tò mò thôi.”

Tôi cười trừ rồi nhìn nhỏ bằng ánh mắt chờ đợi.

“Là khu vườn của em gái cùng cha khác mẹ của cậu ta.” – Thư lên tiếng nhìn xung quanh rồi nói tiếp. – “Mẹ của đứa em gái ấy là con nuôi của dòng họ

vampire hoàng gia đó! Tuy không mang dòng máu hoàng gia nhưng ít nhất cô ta cũng là vampire thuần chủng. Nghe nói trong một lần say rượu cha Hạo Phong làm cô ta mang bầu sau đó sinh ra đứa trẻ đó. Sau này người phụ nữ đó chết đứa trẻ được đón về gia tộc Trần Hạo. Tiếc là năm 7 tuổi đã chết.”

“Hạo Phong thì sao?”

“Cậu ta á? Cậu ta là một ác quỷ thuần chủng. Mẹ Hạo Phong là quận chúa hoàng gia phương Tây còn ba cậu ta là thái tử của phương Đông. Kết hợp với nhau quá tuyệt còn gì! Vậy mà...”

Tôi vuốt cằm suy nghĩ. Hóa ra nỗi buồn của hắn là đây. Thấy tôi suy nghĩ dăm chiêu Thư vỗ vai tôi.

“Mà này cho tớ mượn tập tài liệu ôn thi của cậu đi.”

“Được.”

Tôi gật đầu. Vì thường ngày tôi ít dùng nó nên đưa cho Thư cũng không sao.

“Cho cậu này.”

Thư mỉm cười đưa cho tôi một viên kẹo. Chà hôm nay nhỏ tốt đột xuất à? Tuy nhiên tôi vẫn bỏ viên kẹo vào miệng. Loại gì đây? Sao vị lạ vậy?

Tối hôm đó, sau khi ôn xong tôi liền leo lên giường ngủ. Vừa chìm vào giấc mộng tôi liền bị kéo đến một nơi nào đó.

“Đây là đâu?”

“Mau đến đây.”

Một giọng nói vang lên khiến tôi vô thức bước theo. Một quyển sách để trước mặt tôi.

“Đọc đi!”

Lại là giọng nói đó nhưng không hiểu tại sao tôi lại không cưỡng lại được miệng cũng không tự chủ được.

“Nếu như mình hại Hạo Phong thì Thái Bảo có thể đứng đầu.”

Thế loại sách gì vậy? Tôi ngạc nhiên nhưng chẳng hiểu tại sao vẫn cứ đọc theo.

“Tĩnh lại đi Ngọc! Cô đang bị lừa đó!”

Một giọng nói vang lên đưa tôi thoát khỏi không gian huyền ảo kia. Là giọng của Sera.

“Sera?”

“Cô bị dính bùa rồi! Cô phải tĩnh lại ngay.”

“Ý cô là sao? Vì sao cô giúp tôi?”

“Ngọc! Mau dậy đi!”

Tiếng gọi của chị Dương vang lên khiến tôi giật mình mở mắt.

“Chị Dương?”

“Em bị sao vậy? Sao đột nhiên đứng dậy miệng cứ lẩm bẩm?”

Chị khẽ lay tôi. Tôi lắc đầu chẳng hiểu gì. Tuy nhiên chuyện này nhanh chóng chìm vào lãng quên khi ngày thi của chúng tôi đang gần kề.

Tôi vừa bước vào lớp liền nhìn thấy gương vui vẻ của Thái Bảo.

“Cậu đi học rồi à?”

Tôi vui vẻ lại gần hỏi thăm cậu ta.

“Ừ tôi có chút việc. Cậu lo cho tôi à?”

“Hừ, hôm nay thi rồi cậu phải cố đấy nhé!”

Tôi khẽ nhúc nhỡ khiến cho nụ cười của Bảo càng sâu hơn. Mấy ngày không gặp trông cậu ta ốm hẳn đi. Hạo Phong bước vào lớp không thèm liếc nhìn Thái Bảo chỉ lặng lẽ ngồi xuống.

“Cô chắc là không quên hôm nay mang đầy đủ đồ nhì!”

Hắn nhìn tôi một cái rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Sao tôi quên được! Cậu coi thường tôi quá!”

Tôi bực mình nhìn hắn khiến khóe môi hắn khẽ nhếch lên. Hắn coi thường tôi à?

Giờ thi bắt đầu. Tôi làm bài đặc biệt kỹ lưỡng kiểm tra lại nhiều lần chẳng như ai đó chỉ biết ngủ. Làm xong cũng phải xem lại lần nữa chứ!

“Các em, đoàn thanh tra đến!”

Cô Hương lên tiếng khiến không khí nghiêm túc hẳn ra. Một đám người mặc đồ đen bước vào. Họ đi qua từng dãy bàn dùng ánh mắt cú vọ nhìn chúng tôi.

Đến bàn cuối là bàn tôi bọn họ liền dừng lại.

“Có tài liệu!”

Một lời nói khiến không khí trở nên ngột ngạt. Tài liệu ư? Thái Bảo thì không rồi còn tôi lại càng không vậy Hạo Phong... Không thể nào, hắn mà dùng tài liệu tôi đâm đầu xuống đất.

“Đây là cái gì?”

Một người lấy từ trong ngăn bàn Hạo Phong một tập tài liệu. Cái gì? Làm sao có thể! Tôi định lên tiếng giải oan cho hắn thì Nhi Tuyết lao vào.

“Từ đâu!”

“Tiểu thư Nhi Tuyết, đây cũng là trường học. Cô mau về vị trí thi của mình.”

Cô Hương liền nhắc nhở.

“Làm xong có thể ra ngoài đúng không?” – Nhi Tuyết cười lạnh rồi quay sang tôi. – “Hạo Phong, bị người khác hãm hại! Là cô ta!”

Nhi Tuyết liền chỉ ta về phía tôi.

“Vớ vẩn! Cô nghĩ Ngọc giống cô chắc?”

Trang lạnh lùng lên tiếng.

“Đúng vậy, đừng có từ bụng ta suy ra bụng người!”

Lam, Thảo, chị Dương và Tiến đồng loạt đứng dậy.

“Hừ nhìn xem tên chủ nhân tập tài liệu đó là ai.”

Tôi cầm tài liệu lên rồi trợn mắt. Đó là tài liệu của tôi mà! Nhưng tôi đã cho Thư mượn.

Tôi quay sang nhìn nhỏ. Thư giật mình vội lục lại cặp.

“Yện này... tôi... tôi.”

Tôi sợ hãi không biết giải thích thế nào. Cả đời học sinh tôi chưa từng sử dụng tài liệu vậy mà tại sao tôi lại bị dính vào vụ này cơ chứ!

“Có người muốn hãm hại Ngọc!”

Giọng nói của Hạo Phong vang lên khiến tôi giật mình. Hắn đang giúp tôi ư?

“Hạo Phong?!”

“Tôi tin cô mà.”

Lời nói của Hạo Phong vang lên khiến tôi cảm thấy bớt căng thẳng hơn.

“Hừ, biết ngay mà. Tuy nhiên tôi vẫn còn một món đồ nữa.”

Nhi Tuyết nhếch mép đưa ra một cuộn băng.

“Nếu như mình hại Hạo Phong ... Thái Bảo sẽ đứng đầu!”

Cái gì? Cả lớp nhìn tôi một số người bắt đầu xì xào.

“Không... không phải tôi!”

Tôi sợ hãi lùi lại. Đây đúng là giọng tôi nhưng tôi không có làm vậy!

“Hừ sự việc đã rành rành như vậy cô còn chối cãi! Uống công Phong tin tưởng cô!”

Nhi Tuyết nhếch mép cười.

Tôi không có làm vậy? Nhất định Hạo Phong sẽ tin tôi mà!

“Tôi không hề làm.”

Tôi nắm chặt cánh tay của hắn. Tuy nhiên hắn lại lạnh lùng hất tay tôi.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 10

Tôi hoảng hốt nhìn hắn. Hắn tin là sự thật ư? Hắn tin tôi làm vậy sao?

Rầm

Hạo Phong đâm mạnh vào tường rồi lạnh lùng bỏ ra một câu.

“Tôi không có ý kiến.”

Tôi nhìn theo bóng hắn xa dần lòng đau đớn. Tôi muốn đuổi theo thì bị Nhi Tuyết giữ lại đẩy ngã ra sau đầu vô tình đập vào tường.

“Ngọc!”

Chị Dương chạy ra đỡ lấy tôi. Lam trùng mắt nhìn Nhi Tuyết.

“Cô quá đáng lắm rồi đấy! Tưởng mình là tiểu thư thì muốn làm gì thì được sao?”

Nhi Tuyết mỉm cười ra vẻ vô tội nhìn tôi.

“Xin lỗi Ngọc nha, tôi sợ cô làm việc xấu mà không dám nhận định chạy trốn nên giữ cô lại.”

“Ngọc không có làm!”

Trang và Thảo đồng thanh hét lên.

“Chúng tôi chơi với Ngọc từ nhỏ nên hiểu tính cách của cô ấy chứ!”

Tiến gạt đầu đồng ý. Nhi Tuyết vẫn duy trì nụ cười trên môi quay sang nhìn tôi.

“Chúng cứ rõ ràng cô còn chối cãi?”

“Ngọc em có lời giải thích nào không?”

Cô Hương nhìn tôi đầy thất vọng. Tôi lúng túng căn môi. Làm sao để mình oan cho mình đây?

“Xin hãy cho bạn Ngọc ba ngày để tìm ra thủ phạm!”

Thái Bảo đứng bật dậy khiến tôi ngạc nhiên. Cô Hương quay sang nói với đám người đó bọn họ liền gạt đầu.

“Được rồi. Nếu em không tìm ra thủ phạm thì em bắt buộc phải bị đuổi học. Trường này không chấp nhận những kẻ gian lận.”

Nói rồi cô cùng đám người kia liền bỏ đi thời gian làm bài cũng hết.

“Tôi đã cảnh cáo cô rồi mà.”

Nhi Tuyết nhếch mép bỏ đi.

“Ngọc tội tởm cậu mà.”

Lam lên tiếng an ủi tôi.

“Tớ chắc chắn là Nhi Tuyết làm nhưng cô ta đã làm cách nào?”

Trang lo lắng nhìn tôi.

“Xin lỗi các cậu nên tránh xa tôi ra kéo liên lụy.”

Tôi nói rồi bỏ đi ra ngoài. Vừa bước ra ngoài liền gặp ánh mắt khinh khỉnh của mọi người. Hừ, thông tin truyền nhanh thật!

“Là cô ta đó, cô ta dám hại Hạo Phong.”

“Lại còn vì Thái Bảo nữa chứ! Loại trơ trẽn như cô ấy chứ!”

“Cô ta dám lợi dụng lòng tin của Hạo Phong sao? Thế mà tôi từng hâm mộ vì điểm số của cô ta đó!”

Tôi mặc kệ những lời nói cay độc của đám người đó lạnh lùng bước qua.

Đau!

Đầu tôi đau nhói máu từ vết thương lúc nãy bắt đầu chảy xuống. Nhưng vết thương này làm sao bằng vết thương trong lòng tôi cơ chứ!

Tách... tách.

Những giọt nước mắt nóng hổi từ từ rơi xuống. Tại sao? Tại sao người tôi tin tưởng lại phản bội tôi? Vì sao lúc tôi cần cậu ấy nhất thì cậu ta lại gạt tay tôi ra?

Rào... rào.

Con mưa đổ xuống khiến tất cả chạy toán loạn tìm chỗ trú mưa. Lúc này trong sân chỉ còn lại một mình tôi đứng dưới trời mưa.

“Ngọc!”

Chị Dương chạy ra kéo tôi lại. Tôi liền hất tay chị ra định bỏ đi nhưng một bàn tay khác lại nắm chặt lấy tay tôi.

“Ngọc về băng bó vết thương đi!”

Thái Bảo cương quyết nhìn tôi. Tôi tức giận hét lên:

“Mặc xác tôi, để tôi yên!”

“Ngọc!”

“Xin mọi người đẩy, tôi cần ở một mình.”

Tôi khẩn thiết cầu xin Thái Bảo. Cậu ta nhìn tôi thật lâu rồi rồi buông tay.

“Thái Bảo?”

Chị Dương ngạc nhiên nhìn cậu ta.

“Cô ấy cần yên tĩnh.”

“Cảm ơn.”

Tôi gạt đầu rồi loạng choạng bước đi. Tôi cần đến một nơi yên bình... phải rồi, vườn hoa tường vi! Tôi lần theo lối cũ đi qua cánh cửa không gian đến chỗ vườn hoa cũng là lúc trời tạnh mưa. Tôi mệt mỏi ngồi xuống cạnh hàng rào. Một bông hoa tường vi rơi xuống tay tôi. Tôi mỉm cười khẽ hát.

“Trường vì ơi... trường vì sao mày khóc? Sao mày buồn sao mày nhớ? Nhớ vì ai và khóc vì ai... để rồi... để rồi...”

Tôi mệt mỏi nhắm chặt mắt lại. Tôi mệt quá rồi!

-----  
Ngọc vừa ngất đi thì một bóng đen xuất hiện. Cô thờ dài nhìn cô gái trước mặt.

“Cậu thật ngốc! Vì sao lại tin tưởng tôi đến vậy?”

-----  
Tôi tỉnh dậy trời đã xế chiều vội sờ lên vết thương của mình thì thấy nó đã được băng bó hoàn toàn.

“Ai vậy nhỉ?”

Tôi ngạc nhiên nhưng rồi vẫn đứng dậy bước về kí túc xá.

\*\*\*\*

“Mọi người tớ...”

Tôi mở cửa ra định xin lỗi thì một con chóang văng ập tới.

“Ngọc, cậu có sao không?”

Lam lo lắng đỡ lấy tôi.

“Tớ ổn mà!”

“Ồn cái đầu cậu! Cậu nhìn xem, chắc lại dính mưa nên sốt rồi chứ gì?”

Trang nhủu mày trách móc tôi. Thảo vội chạy đi lấy nhiệt kế.

Một lúc sau...

“Chà, 40 độ, sốt cao quá!”

Lam nhìn nhiệt kế khẽ lắc bản.

“Chúng ta phải làm sao đây? Tớ tin Ngọc không làm vậy nhưng...”

Thảo lo lắng đi đi lại lại trong phòng.

“Tớ sẽ nhận lỗi thay Ngọc.”

Lam lên tiếng.

“Không, để tớ!”

“Trang, cậu đừng đi hãy để tớ. Tớ chưa làm gì cho Ngọc hết.”

Thảo liền phản đối. Tiến im lặng nãy giờ cũng lên tiếng.

“Để tớ, tớ là con trai tớ mạnh mẽ hơn!”

“Tất cả thôi đi! Để tớ vì Ngọc là em tớ.”

“Các cậu không ai được đi hết! Tớ sẽ rời đi! Khụ khụ.”

Tôi hét lên rồi ho sặc sụa cả người nóng lên.

“Ngọc!”

“Thôi được rồi, mọi người mau đi nghỉ đi. Chúng ta nhất định sẽ tìm ra kẻ chủ mưu.”

Mi Ki lên tiếng. Mọi người gạt đầu rồi ai về phòng nấy chỉ còn mỗi Thư.



“Sao cậu không đi ngủ?”

Tôi quay sang nhỏ ngắc nhiên.

“Đừng lo cho mình. Cậu cứ đi ngủ đi... tớ thấy hơi có lỗi với cậu.”

“Khụ... khụ, tớ ngủ một tí là khỏe ngay mà. Cậu biết không, tớ từng nghĩ cậu muốn hại tớ đấy! Tớ ngốc quá, làm sao có thể là Thư cơ chứ.”

“Ngọc!”

“Tớ không tin cậu làm việc đó đâu! Chúng ta là bạn mà, bạn bè thì không bao giờ hại nhau.” – Tôi mỉm cười yếu ớt một giọt nước mắt rơi xuống mặt tôi. Thư đang khóc ư? Tôi liền lấy tay gạt đi rồi mỉm cười. – “Đồ ngốc, sao lại khóc? Tớ tin cậu mà.”

“Xin lỗi! Xin lỗi cậu nhiều lắm!”

“Sao cứ xin lỗi tớ hoài vậy?”

Tôi cố gắng nặn ra một nụ cười nhưng nước mắt cứ rơi. Cả tối hôm đó Thư cứ liên tục xin lỗi tôi. Có lẽ nhờ xin lỗi tôi vì một chuyện nào đó trước đây hoặc một chuyện nào đó trong tương lai...

-----  
“Thưa chị anh Phong và anh Thái Bảo đã bắt đầu điều tra rồi ạ.”

Một đám nữ sinh kinh ngạc lên tiếng.

“Hừ không ngờ con bé có sức ảnh hưởng lớn đến vậy!”

Nhi Tuyết lạnh lùng lên tiếng đôi mắt tràn đầy lửa hận.

“Vậy ta phải làm gì?”

“Cô nói xem.”

“Ta hãy tìm một cô gái giết cô ta rồi làm một tờ giấy thú tội giả. Như thế ta có thể qua mặt được ban giám hiệu.”

“Nghe hay đấy!”

Nhi Tuyết mỉm cười đầy nham hiểm.

“Cảm ơn chị!”

“Nhưng cô đã nghĩ ra thì cô hãy thực hiện đi! Lửa.”

Vừa nói xong một ngọn lửa bùng cháy cả người cô gái. Nhi Tuyết mỉm cười đầy thích thú còn đám nữ sinh co rúm người lại. Họ cảm thấy ghê rợn con người trước mắt, cô ta không phải cô gái ngây thơ trước mặt mọi người mà là một con quái vật đội lốt người, không hề có tim.

“Mau đi làm đi!”

Cô nhướn mày nhìn đám nữ sinh sợ xanh mặt kia.

“Vâng ạ.”

-----  
Ba ngày trôi qua tôi cảm thấy khỏe hơn nhiều tuy nhiên lại không tìm được hung thủ. Vậy nên tôi bắt buộc phải rời khỏi nơi này. Tôi thu xếp đồ đạc chuẩn bị đi nhưng tại sao tôi chẳng muốn đi chút nào! Tôi nhẹ nhàng ôm đồng hồ của mình để không phát ra tiếng động. Để mọi người biết chắc họ sẽ giữ tôi lại mãi.

“Tạm biệt mọi người!”

Tôi hít một hơi thật sâu chuẩn bị bước qua.

“Ngọc!”

Giọng mọi người vang lên khiến tôi ngạc nhiên quay đầu lại.

“Sao các cậu...”

“Sao cậu bỏ đi mà không nói một lời hả?”

“Nhưng tớ đã không tìm ra thủ phạm!”

“Ha ha, cậu nói gì thế? Hung thù tìm thấy rồi cậu được giải oan rồi!”

“Ừ... Há? Cái gì cơ?”

“Là một cô gái lớp 10 B1 do ghen tức với cậu nên mới làm vậy. Cô ta đã viết thư thú nhận và tự tử rồi.”

“Thật hả? Cầm va li hộ tớ! Tớ đi chơi đây!”

Tôi vui vẻ nhảy cẫng lên rồi chạy đi. Chẳng hiểu tại sao nơi đầu tiên rồi tìm đến lại là khu vườn của hắn. Tôi tựa người vào hàng rào lòng đau kinh khủng.

-----

“Cậu ta thật là, lại chạy đi rồi.”

Thư khẽ lắc đầu mỉm cười. Nhận ra Dương nhìn chăm chăm vào cô khiến Thư giật mình.

“Sao vậy?”

“Không có gì!”

Dương khẽ lắc đầu rồi bỏ đi. Hình như sức mạnh của Thư là điều khiến giấc mơ vậy thì giấc mơ hôm đó...

\*\*\*\*\*

Sau khi giải oan cho Ngọc xong Hạo Phong liền gọi những kẻ lần trước mắng cô đến.

“Anh Phong, thật sự tụi em không biết Bảo Ngọc vô tội do lúc đó hơi quá khích.”

Một tên con trai lên tiếng giải thích.

“Vậy ư?”

Hạo Phong ngồi trên ghế lạnh lùng nhìn tất cả khiến ai cũng run lên.

“Thật... thật à.”

“Tất đi!”

“Tất ai à?”

“Tự tát vào mặt mình 200 cái!”

Hạo Phong lạnh lùng ra lệnh rồi bỏ đi. Mấy ngày hôm nay đầu cậu luôn hiện ra hình ảnh ấy, cái hình ảnh cậu lạnh lùng bỏ mặc cô. Cậu rất muốn tin Ngọc nhưng không hiểu sao khi nhắc đến Thái Bảo lòng cậu lại khó chịu. Cậu khẽ thở dài bước ra vườn hoa của Hạo Linh chỉ có nơi đó mới khiến cậu tĩnh tâm. Nhưng vừa đến nơi cậu bắt gặp một bóng hình nhỏ bé tựa vào hàng rào. Là cô ấy! Người mà cậu đã làm tổn thương. Hạo Phong chạy nhanh đến chỗ Ngọc như sợ cô sẽ biến mất vậy.

-----

Tôi đang mê mẩn cánh hoa bỗng giật mình nhận ra sự xuất hiện của hắn. Tôi liền bỏ đi lướt qua hắn như một cơn gió thoảng qua.

Bộp.

Hắn chợt nắm lấy tay tôi.

“Tôi... tôi...”

Hắn ngập ngừng chắc chuẩn bị châm chọc tôi đây mà nhưng xin lỗi nhé tôi không có ngu.

“Cậu mau bỏ tay ra!”

“Tôi xin lỗi!”

Tôi tròn tròn mắt nhìn hắn. Hắn xin lỗi tôi ư? Hay chỉ là trò đùa của hắn? Thà hắn lạnh lùng hung dữ với tôi, tôi còn chịu được nhưng nếu hắn cứ như thế này thì tôi biết phải làm sao.

“Bảo Ngọc!”

Thái Bảo đột nhiên xuất hiện chạy đến chỗ tôi mỉm cười không thèm chú ý đến Hạo Phong.

“Cậu mau về đi, mọi người lo cho cậu lắm.”

Cậu ta liền nắm lấy tay tôi định kéo đi nhưng Hạo Phong liền giữ lại. Tôi phải làm gì đây? Chẳng lẽ nhìn hai tên này kéo qua kéo lại như tấm giẻ sao?

“Cậu đừng quên cậu đã làm gì cô ấy!”

Thái Bảo nhìn Hạo Phong đôi mắt trở nên sắc lạnh. Bàn tay Hạo Phong nắm chặt lại rồi buông lỏng để Bảo dẫn tôi đi. Đi được một đoạn tôi định quay lại thì Thái Bảo lên tiếng:

“Đừng quay lại nếu không cậu sẽ không thể cự tuyệt được cậu ta. Cậu chịu khổ mấy ngày nay rồi!”

“Cảm ơn.”

Tôi gật đầu rồi quay về phòng để đánh một giấc. Vì sao tôi cứ nghĩ đến hắn cơ chứ? Đau đầu quá!

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 11

Tôi đang ở đâu đây? Chẳng lẽ tôi bị lạc rồi ư?

“Chị Dương! Chị Dương!”

Tôi gào lên tuyệt vọng, đó là điều duy nhất một đứa trẻ bảy tuổi làm được. Chỉ vì đuổi theo con bướm mà giờ tôi bị lạc mất rồi.

“Tuồng vì ơi tuồng vì... sao mày khóc? Sao mày buồn? Sao mày khóc? Khóc vì ai và nhớ vì ai... la la la.”

Một tiếng hát trong trẻo vang lên đập vào mắt tôi là một cô bé buộc tóc hai bên đôi mắt màu hổ phách ngồi đung đưa trên chiếc xích đu bên cạnh còn một con chó màu trắng đang ngủ.

“Sao bạn khóc vậy?”

Cô bé mỉm cười nhìn tôi.

“Mình... mình bị lạc.”

Nghĩ đến hoàn cảnh hiện giờ tôi lại bật khóc.

“Đừng khóc nữa! Ở lại đây chơi với mình đi! Mình là Hạo Linh, Trần Hạo Linh đây là Jiro.”

“Bạn ở đây không sợ à?”

“Có Jiro bảo vệ mình mà hi hi.”

Hạo Linh mỉm cười vuốt ve chú chó.

“Đáng yêu quá!”

Tôi vui vẻ ôm lấy chú chó lên nghịch nghịch đôi tai mà quên mất việc mình bị lạc.

“Nè, cậu thích hoa gì nhất?”

“Có lẽ là tường vi, nó thơm lắm!”

Tôi mỉm cười xuống bên cạnh Hạo Linh.

“Thật giống mình và anh hai. Mình rất thích hoa tường vi hồng nó có nghĩa là tình yêu chờ đợi. À, cho cậu này!”

Hạo Linh đưa ra một bông hoa màu hồng rất thơm.

“Cho tớ à?”

“Ừ!”

Chúng tôi chơi vui vẻ với nhau một lúc thì trời đột nhiên tối lại. Gió đột nhiên thổi mạnh một đám dơi bay loạn xạ. Tôi rùng mình vội núp sau lưng Hạo Linh. Một bóng đen xuất hiện, đó là một người đàn ông trung niên. Ông ta trông rất đáng sợ trong chiếc áo choàng màu đen đôi mắt đỏ ngầu mái tóc dài rũ xuống che đi khuôn mặt có vết sẹo dài.

“Ngọc, mau trốn đi!”

Hạo Linh khẽ thì thầm vào tai tôi.

“Đó là ai vậy?”

Tôi chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã bị Linh “đá” vào bụi cây.

“Chào cháu gái.”

Ông ta cất giọng ồm ồm khiến tôi dựng cả tóc gáy.

“Ông ngoại...”

“Ồ đây chắc vui lắm nhỉ!”

“Vâng ạ, ba nói đây là nhà của cháu nên cháu có thể làm bất kì điều gì.”

“Nhà người ư? Ha ha, người mẹ đã chết của người dạy người thế à?”

Ông ta bật cười khinh bỉ.

“Anh hai cũng bảo vậy mà!”

“Vậy người có muốn đến chỗ mẹ người không?”

“Ồ, có ạ!”

Hạo Linh liền gật đầu đồng ý.

“Được người sẽ tới nhanh thôi.”

Ông ta nhếch mé. Nhanh như cắt móng tay to dài của ông ta xuyên qua người Hạo Linh. Tôi trừng mắt nhìn sự việc trước mặt muốn hét nhưng không thể. Người đàn ông nhún mày rồi rút tay ra.

Phụt.

Dòng máu đỏ tươi bắn ra. Đôi mắt Hạo Linh vẫn chưa hết kinh hoàng.

“Sao lại có thể chứ? Đáng ghét, con bé không phải hậu duệ dòng tộc ác quỷ. Pha lê đen rất cuộc nằm ở đâu?” – Ông ta lăm bắm rồi quay sang Hạo Linh. – “Cháu gái, xin lỗi cháu nhé! Cháu có thể đến chỗ mẹ rồi.”

Nói rồi ông ta biến mất bầu trời trong xanh trở lại.

“Đau quá!”

Hạo Linh ôm lấy trái tim của mình giãy giụa. Bộ váy màu trắng đã bị nhuộm màu đỏ máu chảy càng ngày càng nhiều. Tôi hoảng sợ muốn chạy ra đỡ lấy Linh nhưng từ trên cây một cậu bé đã lao xuống nhanh hơn tôi.

“Hạo Linh! Hạo Linh! Em có sao không? Anh xin lỗi!”

Cậu nhóc tóc bạch kim đầu đón ôm lấy Linh.

Tách... tách.

Từng giọt từng giọt nước mắt chảy dài trên khuôn mặt cậu ta.

“Anh... Vỹ...”

“Hạo Linh!”

Một tiếng hét vang lên. Một cậu bé chạy nhanh về phía chúng tôi bên cạnh là Jiro. Cậu nhóc dừng lại trước mặt cậu bé tên Vỹ hai người trao đổi cái gì đó qua ánh mắt khiến tôi khó hiểu.

“Phong... tôi...”

“Đi đi!”

Cậu bé gào lên ngay lập tức Vỹ biến mất.

“Anh... Phong... em đau quá!”

Hạo Linh đau đón nắm lấy vạt áo của cậu nhóc cả người run lên bần bật.

“An tâm, anh sẽ cứu em!”

Cậu dịu dàng lên tiếng rồi ôm lấy Hạo Linh bước đi. Tôi vẫn đứng im ở đây cả người vẫn chưa hoàn hồn.

“Cậu nên đi cùng Linh.”

Giọng Phong vang lên khiến tôi giật mình ngược mắt lên thì thấy cậu ta đang nhìn tôi. Trong vô thức tôi bước theo cậu ta như một con robot xuyên qua một chiều không gian khác đến tòa nhà cổ kính màu đen.

Tôi đứng ở khuôn viên mà lòng như đang ở nơi khác. Tôi thần thờ nhìn Hạo Linh được mang vào căn phòng. Nhìn bộ váy toàn máu là máu của Hạo Linh tôi sợ hãi nắm chặt bông hoa tường vi đến nỗi nói sắp nát. Hạo Linh mất nhiều máu như vậy nhờ đâu cậu ta...

“Hức... hức... hức!”

Tôi bật khóc nước mắt rơi không ngừng. Là tại tôi! Nếu lúc đó tôi hét lên hoặc đưa Hạo Linh chạy trốn thì đã không xảy ra chuyện này.

“Đồ ngốc, cậu khóc cái gì?”

Hạo Phong nhìn khuôn mặt lấm lem máu của tôi ngạc nhiên. Tôi mặc kệ cậu ta vẫn cứ khóc nức lên. Phong im lặng nhìn tôi, tôi biết cậu ta còn đau khổ và lo lắng hơn tôi rất nhiều lần. Đột nhiên Hạo Phong ôm chặt lấy tôi mùi hoa tường vi xộc vào mũi.

“Đừng khóc nữa! Rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

Giọng nói của cậu ta vang lên bên tai khiến tôi cảm thấy đỡ lo lắng hơn. Tôi mệt mỏi như muốn gục xuống mọi vật xung quanh tôi mờ dần mờ dần. Và khi tôi tỉnh lại chẳng nhớ gì ngoại trừ đôi mắt màu hổ phách u buồn.

\*\*\*\*\*

“Ngọc, Ngọc!”

Giọng Thư vang lên khiến tôi thoát khỏi giấc mộng.

“Thư?!”

“Đột nhiên cậu vừa ngủ và khóc khiến tớ lo quá!”

“Tớ ổn mà!”

Tôi mỉm cười bước vào nhà tắm.

-----

“Ngọc sao vậy?”

Lam lo lắng lên tiếng.

“Có lẽ con bé đã nhớ ra gì đó. Câu chuyện mười năm trước!”

Dương khoanh tay dựa lưng vào tường.

“Mười năm trước?”

“Ừ, lúc đó Ngọc bị lạc tở cùng mẹ tìm mãi không thấy. Sau đó thấy con bé ngủ trước cửa nhà người làm lem máu. Mẹ nói đó không phải máu Ngọc và con bé có liên quan đến gia tộc ác quỷ và vampire. Mẹ liền phong ấn kí ức về chuyện đó lại. Tuy nhiên sức mạnh của Ngọc quá mạnh nên chắc đã phá vỡ phong ấn rồi.”

“Vậy tức là phong ấn đã được phá?”

Lam ngạc nhiên.

“Ừ.”

“Nếu vậy Ngọc sẽ phản ứng ra sao?”

Cạch. Cánh cửa đột nhiên bật mở.

-----  
Tôi bước ra ngoài mọi người đều nhìn tôi chăm chăm.

“Mọi người sao vậy?”

“Ồ, cậu không nhớ lại cái gì à?”

Trang ngạc nhiên lên tiếng.

“Nhớ cái gì cơ chứ! Tớ muốn đi dạo một lát.”

Tôi lên tiếng rồi bước ra ngoài. Giấc mơ ấy quả thực đáng sợ. Nó cứ như đã từng xuất hiện trong kí ức của tôi vậy. Tuy không nhớ rõ mọi chi tiết nhưng tôi vẫn nhớ như in đôi mắt màu hổ phách ấy.

Chẳng lẽ đó là Hạo Phong? Không đúng, sao có thể là hắn được. Mà nhắc đến hắn mới nhớ, kể từ ngày tôi rời khỏi khu vườn cùng với Thái Bảo hắn như biến thành con người khác. Lúc nào cũng lạnh nhạt nhìn mọi người còn đối với tôi lại coi như không khí.

Cốp.

Tôi tự cốc vào đầu mình một cái. Bây giờ tôi với hắn chẳng có quan hệ gì hết nghĩ làm gì cho mệt!

“Bảo Ngọc!”

Chợt một giọng nói vang lên khiến tôi giật mình. Trước mặt tôi là một cô bé bảy tuổi trong bộ váy màu trắng.

“Hạo Linh?! Là cậu sao?”

Tôi ngạc nhiên chạy lại gần.

“Là tớ đây!”

Hạo Linh mỉm cười nhìn tôi. Thật không thể tin được Hạo Linh đang đứng trước mặt tôi.

“Tớ cứ tưởng cậu đã...”

“Đúng là tớ đã chết nhưng tớ vẫn còn cách để sống lại chỉ cần... cậu cho tớ máu.”

“Tớ ư?”

Tôi ngạc nhiên. Nếu tôi cho cậu ấy máu thì Hạo Linh sẽ sống lại?

“Đúng, chẳng lẽ cậu không muốn tớ sống lại?”

“Không phải, được tớ sẽ cho cậu máu.”

Tôi gật đầu đồng ý. Chỉ cần Hạo Linh sống lại là tốt rồi. Linh mỉm cười từ từ cúi xuống cổ tôi.

“Đồ ngốc! Cô đang làm trò gì vậy hả?”

Một tiếng hét vang lên khiến tôi giật mình. Hạo Linh liền biến mất thay vào đó là một tên vampire với đôi mắt đỏ ngầu.

“Ồ... A a a a!”

Tôi hét lên kinh hãi.

“Cô đúng là ngốc! Bọn chúng dùng ảo ảnh mà cũng không biết!”

Hắn xuất hiện trước mặt tôi lạnh lùng lên tiếng. Thôi khắc nào rồi mà hắn còn chọc tôi.

“Sao cậu ở đây?”

“Tôi không ở đây cô biến thành cái xác khô rồi!”

“Tôi tưởng cậu tránh mặt tôi?”

“Câu này tôi nói mới đúng.”

Hắn không thèm liếc tôi chém liên tục vào đám vampire.

“Cô đúng là rắc rối! Sao lúc nào cũng bị đuổi giết vậy? Kiếp trước cô giết cả nhà chúng hay sao?”

“Ai cần cậu cứu đâu!”

Hắn nhảy vọt lên đâm chết một tên nữa.

“Biết thế đã không cứu cô.”

“Mà sao cậu biết tôi ở đây?”

“Vô tình đi ngang qua.”

“Sao lần nào cũng là vô tình vậy?”

“Ờ!”

Hắn gạt đầu rồi quay đi chỗ khác. Bỗng từ đằng sau hắn xuất hiện một cô gái trong bộ váy trắng.

“Cẩn thận đằng sau!”

Tôi hét lên. Hắn liền dùng cây kiếm “mẹ” của mình đâm mạnh vào ngực cô gái vampire đó.

Phụt.

Một dòng máu bắn ra. Cô gái ngã xuống vũng máu. Lòng tôi thất lại, tình cảnh này...

“Đau, đau quá!”

Giọng nói trong trẻo vang bên tai tôi. Trước mắt tôi là một cô bé bảy tuổi đang giãy giụa đau đớn. Vì sao Hạo Linh lại chết? Người đàn ông đó là ai? Pha lê đen là gì? Hàng loạt câu hỏi vang lên trong đầu tôi.

Tách... tách.

Những giọt nước mắt chảy dài trên mặt tôi.

“Đây cô sao vậy?”

“Hạo Linh... Hạo Linh... tại sao lại chết? Tại sao?”

Tôi ôm đầu khê lăm bầm. Tất cả kí ức như ứa về khiến đầu tôi đau nhói. Hạo Phong nhìn tôi chăm chăm cuối cùng hắn ôm lấy tôi.

“Đồ ngốc, đừng có khóc nữa.”

Lời an ủi của hắn khiến tôi càng khóc to hơn. Hạo Phong đáng ghét! Tên chó nâu đáng ghét! Tại sao tôi lại tha thứ cho một tên đáng ghét như hắn chứ!

## Chương 12

Tôi cùng mọi người đang đi học bất ngờ Lam kéo tay tôi ra một góc.

“Này, cậu muốn làm kì đà cản mũi à?”

“Ồ, sao?”

Tôi ngây ngô như con gà gô nhìn nhỏ.

“Sao cậu cứ đi giữa Trang và Tiến vậy?”

“Nhưng có làm sao đâu?”

“Đồ ngốc! Đồ love bằng số 0, cậu nên biết rằng cả hai là thanh mai trúc mã, cả hai đều thích nhau. Bây giờ chúng ta phải hợp tác cho đôi bạn trẻ chứ.”

“À thì ra là vậy.”

Tôi à lên một tiếng. Hóa ra bọn họ đang muốn ghép cặp đây mà.

“Quyết định thế nhé! Cậu mà không giúp tớ chém!”

Lam giờ nắm đấm lên đe dọa tôi. Haizz, đành phải giúp bọn họ thôi dù gì tôi cũng muốn hai người thành đôi.

“Mà hai hôm nữa là sinh nhật Trang nhì.”

Thảo đột nhiên xuất hiện sau lưng tôi.

“Hay đấy.” – Tôi gật đầu chạy lại phía Trang. – “Ê, Trang hai hôm nữa cậu rảnh không?”

“Ừm, tớ rảnh.”

Nhỏ gật đầu khiến tất cả phía sau khẽ kêu lên vui sướng.

“Vậy tối hôm đó gặp nhau ở sau trường nhé.”

Tôi mỉm cười rồi lỏ nhỏ đi học còn đám kia lỏ Tiến ra một chỗ bàn kế hoạch. Minh đúng là bà mối mà he he.

-----  
Buổi trưa, Trang không ăn cơm ở căn tin mà ôm chồng sách ra một chỗ học. Sáng nay cô cảm thấy mọi người rất lạ, giống như cố tình ghép đôi cho cô và Tiến vậy. Nói thật, Trang có tình cảm với Tiến từ rất lâu rồi nhưng cô sợ Tiến sẽ từ chối cô giống như những người khác nên đành lặng im. Cô không biết Tiến nghĩ gì về mình nhưng đối với cô Tiến là một chàng trai trầm lặng luôn dịu dàng giúp đỡ cô một cách âm thầm.

“Haizz.”

Trang khẽ thở dài lấy chiếc khăn tay Tiến tặng cho cô vào sinh nhật năm trước. Đường nét tuy hơi cứng hình như là khâu bằng tay lại còn là con trai khâu nữa. Chẳng lẽ Tiến khâu tặng cô? Nghĩ đến đây Trang đỏ bừng mặt.

Vù.

Chợt một cơn gió thổi qua khiến chiếc khăn bay mất.

“A!”

Trang giật mình liền đuổi theo nhưng không với được. Chợt một cánh tay bắt lấy chiếc khăn tay.

“Của cậu à?”



Chàng trai cất giọng nhẹ nhàng.

“Vâng.”

Trang ngẩng đầu nhìn cậu ta. Cậu ta trông có vẻ trạc tuổi cô, đôi mắt màu xanh lam êm dịu khiến Trang cảm thấy yên bình.

“Chào, tôi là Minh Khánh.”

“Tôi là Thu Trang.”

Chàng trai mỉm cười nâng tay Trang lên đặt lên đó một nụ hôn nhẹ.

“Ồ.”

Trang đỏ bừng mặt không biết nói gì.

“Chỉ là phong cách chào hỏi của người phương Tây thôi mà. Mà cậu có hứng thú với môn lịch sử à?”

Khánh liếc nhìn quyển sách trong tay cô.

“Ừ, tớ thấy nói khá hay.”

“Cậu có biết thời... bla... bla...”

Khánh kể cho Trang mọi thứ về lịch sử thịnh thoàng lại nói vài câu trêu đùa khiến cô bật cười thích thú. Trang chợt nhận ra Khánh vui tính hơn Tiến rất nhiều.

“Ngày Trang hai ngày nữa cậu rảnh không?”

“À có.”

Trang gật đầu. Cô đã quên mất lời hứa với Ngọc.

“Mai cậu đi cùng tớ ra đây nhé. Có nhiều đồ về lịch sử lắm.”

“Được rồi. Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

-----  
“Dạo này trông Trang lạ lắm.”

Thảo nhú mày lên tiếng.

“Chắc nhỏ đang hao hức chờ tối nay mà.”

Tôi ngáp một cái rồi nằm bò ra bàn.

“Được thế rồi còn gì bằng.”

“Hay nhỏ có người khác?”

Cốp.

Lam giáng thẳng cú đấm uy lực vào đầu tôi.

“Nói xui!”

Nhỏ lạnh lùng nhìn tôi rồi liếc sang Tiến. Cậu đang trầm tư ngời khâu cái gì đó.

“Hai ngày nay Tiến vất vả thật. Vì năm trước cậu ấy thấy chiếc khăn không được đẹp nên đã luyện tập rất nhiều nhìn xem tay cậu ta phòng lên rồi.”

Thư thờ dài nhìn Tiến.

“Haizz, tớ cũng muốn có một người chung tình với tớ như Tiến.”

Tôi khẽ cảm thán. Đúng lúc đó Hạo Phong bước vào hấn nhìn tôi chăm chăm. Ồ tôi nói gì sai sao?

“Nói chung là hôm nay chúng ta phải chuẩn bị trước tối.”

“Chuẩn bị gì cơ?”

Đột nhiên Trang xuất hiện khiến chúng tôi giật mình.

“Bọn tớ... bọn tớ...”

Lam lấp bắp không biết giải thích thế nào tôi liền giải nguy cho nhỏ.

“Bọn tớ chuẩn bị bài thể dục.”

“Thật không?”

“T... thật!”

Cả bọn gật đầu như gà mổ thóc.

“Vây, tớ đi trước nhé.”

Trang lên tiếng rồi định bỏ đi.

“Trang, đừng quên tối nay!”

“Ồ, được... rồi.”

Trang cười cười rồi biến mất. Đúng là nhỏ rất lạ!

\*\*\*\*\*

Reng... reng.

Tiếng chuông vang lên tất cả liền chạy như bay ra khỏi lớp. Chúng tôi cũng vội vã chuẩn bị đi tuy nhiên trông Trang còn vội hơn cả chúng tôi nữa. Chợt một bức ảnh rơi từ trong cặp sách nhỏ.

“Đây là...”

Tôi ngạc nhiên cầm lên. Là một chàng trai có đôi mắt màu xanh lam.

“Ngọc, có đi không hả?”

Lam lên tiếng khiến tôi giật mình vội chạy theo.

“Đội tớ với!”

\*\*\*\*

“Oa, thành quả của mình đẹp thật.”

Lam khẽ cảm thán. Tôi cũng gật đầu nhìn theo. Đẹp thật, khắp nơi toàn là ánh sáng lung linh của đèn điện ở giữa còn có chiếc bánh sinh nhật nữa.

“Nếu cháy nổ khác đèn tiền!”

Chị Dương buông ra một câu khiến mặt tất cả ỉu xiu như bánh đa nhúng nước.

“Xin lỗi, các cậu chờ tớ lâu không?”

Thảo mỉm cười lên tiếng. Từ lúc nhỏ đi nghe điện thoại sao tôi thấy sắc mặt nhỏ u buồn thế nhỉ.

“Tiến đến rồi.”

Thư mỉm cười đẩy Tiến ra.

“Oa!”

Tất cả ò lên ngạc nhiên. Tiến hôm nay mặc bộ comple tóc chải gọn gàng giống hệt hoàng tử. Bỗng Trang xuất hiện nhỏ hôm nay xinh cực kì trong bộ váy màu vàng xòe đến đầu gối.

“Trang, chúc mừng...”

Chúng tôi chưa kịp chúc mừng thì nhỏ đã cắt ngang lời.

“Cảm ơn. Xin lỗi hôm nay tớ có việc bận rồi tớ đi trước nhé.”

“Vậy cuộc hẹn kéo dài đến bao giờ?”

Tiến ừ ừ lên tiếng.

“Chắc tầm 7 giờ.”

“Vậy cậu cứ đi đi. Minh sẽ chờ.”

Trang gật đầu rồi bước qua Tiến.

“Cậu ấy...”

Tôi ngạc nhiên nhìn Trang.

“Chưa kịp nhìn những món đồ mình làm cho Trang.”

Lam liền tiếp lời tôi.

“Tiến cậu sao vậy hả?”

“Cậu ấy sẽ trở lại mà.”

Tiến đứng dựa người vào gốc cây chờ.

Tích... tắc... tích... tắc.

Chuông đồng hồ vẫn cứ chạy đều đều, tôi mệt mỏi giờ đồng hồ lên ặc đã 9 giờ rồi. Tôi nhìn xung quanh, chị Dương đã trốn về Lam và Thảo tựa vào nhau mà ngủ còn Thư dựa vào người tôi ngủ từ bao giờ. Đèn chạy lâu cũng nhấp nháy rồi tắt muỗi thì cứ vo ve xung quanh tuy nhiên vẫn còn một người đang đợi Trang, Tiến.

“Ta mau về thôi.”

Lam ngáp dài ngáp ngắn đứng dậy.

“Tớ sẽ chờ Trang.”

Tiến kiên định lên tiếng. Tên ngốc này, biết bao giờ nhỏ mới về cơ chứ!

“Mau về đi mai đi đánh hội đồng nhỏ!”

“Thì ra các chị ở đây?”

Miki đột nhiên xuất hiện khiến tất cả giật mình.

“Miki?”

Tôi ngạc nhiên đứng bật dậy quên cả việc Thư đang tựa vào tôi ngủ khiến nhỏ mắt đã đập mặt xuống đất.

“Em tìm được các chị nhờ vòng phép thuật. Mà sao các chị lại ở đây?”

“À thì hôm nay sinh nhật Trang định làm điều bất ngờ cho nhỏ.”

Tôi cười cười giải thích chột một bức ảnh từ túi tôi rơi ra.

“Cái gì đây?” – Miki nhặt lên rồi mở to mắt. – “Sao chị có tấm này?”

“Sao vậy?”

Tôi ngạc nhiên. Lam nhìn vào tấm ảnh rồi lên tiếng.

“Chỉ là tấm ảnh thường thôi mà.”

“Đây là phù thủy cấp E”

“Hà? Cấp E?”

“Đúng vậy, đây chính là phù thủy cấp E. Bọn chúng không hề có sức mạnh, và thường xuyên lấy sức mạnh của kẻ khác. Tuy nhiên trừ khi chủ nhân của sức mạnh đó chết thì bọn chúng mới có thể điều khiển. Bọn chúng thường nguy tạo bởi hình hài chàng trai thanh lịch còn hình dạng thật thì... kinh khủng.”

“Không thể nào! Vậy Trang đang gặp nguy hiểm rồi.”

Tôi lo lắng lên tiếng.

“Bức ảnh này của Trang?”

Tiến ngạc nhiên nhìn tôi.

“Đúng vậy. Chúng ta mau đi tìm thôi.”

Tôi chưa kịp nói hết câu thì Tiến đã lao đi. Nhưng không có Miki dẫn đường làm sao cậu ta biết Trang ở đâu.

-----  
“Oa cậu biết nhiều thật,”

Trang nhìn Khánh đầy ngưỡng mộ.

“Trang, cậu có đồng ý làm người yêu tớ không?”

Trang ngạc nhiên rồi khẽ mỉm cười.

“Xin lỗi, tớ đã thích người khác. Cậu ấy tuy không vui vẻ hài hước bằng cậu nhưng người tôi yêu nhất vẫn là cậu ấy.”

“Vậy nếu tôi muốn một món đồ như chiếc vòng cổ chẳng hạn, cậu sẽ cho tôi chứ?”

“Được.”

Trang gật đầu dù sao cô cũng vừa từ chối tình cảm của Khánh mà.

“Vậy tôi muốn vòng cổ phép thuật!”

Khánh lao đến chỗ Trang khiến cô sợ hãi vội né đi.

“Cậu sao vậy?”

Trang tròn mắt nhìn Khánh. Cậu ta không nói gì cả cơ thể phát ra một luồng bóng tối rồi hiện ra với hình hài con quái vật lông đỏ với đôi mắt đen xì. Nó nhìn Trang như con sói đói mồi. Trang sợ đến nỗi không thể hét lên. Con quái vật rú lên rồi lao về phía Trang với tốc độ nhanh nhất.

Tách... tách.

Từng giọt nước mắt rơi xuống. Cô cần Tiến, ước gì cậu có ở đây. Trái tim Trang bỗng nhói đau. Cô thật ngốc! Ngốc vì không đi cùng Tiến, ngốc vì đã bỏ rơi cậu. Con quái vật ngày một gần Trang hơn, cả cơ thể cô mềm nhũn không thể di chuyển được.

“Trang!”

Một giọng nói vang bên tai cô rồi một bàn tay nhẹ nhàng ôm lấy Trang.

Phập.

Máu từ cánh tay Tiến chảy xuống. Cả hàm răng sắc nhọn của con quái vật đầu ghim trên vai cậu.

“Tiến!”

Trang ngạc nhiên tròn tròn mắt.

“Cậu mau chạy đi!”

Tiến lên tiếng đẩy ngã con quái vật xuống vực. Tuy nhiên nó lại bám vào chân cậu khiến Tiến ngã theo.

“Cẩn thận.”

Trang hét lên giữ lấy tay Tiến.

“Mau bỏ tay ra đi! Không cậu sẽ chết đấy!”

Tiến tức giận lên tiếng khloe môi cậu bắt đầu rỉ máu.

“Không được! Tôi sẽ không bỏ rơi cậu!”

Trang bật khóc nức nở.

“Cậu thật khờ!” – Tiến mỉm cười nhẹ nhàng đặt lên môi Trang một nụ hôn có vị máu. – “Chúc mừng sinh nhật!”

Tiến khẽ cười rồi buông tay ra cả người rơi cùng con quái vật.

-----

Tôi cùng mọi người vừa đến thì nhìn thấy Trang đang ngồi dưới đất với đôi mắt thất thần.

“Trang...”

Chúng tôi gần như đã hiểu ra mọi chuyện.

“Tiến!!”

Trang hét lên một giọt nước mắt rơi xuống đất tạo thành luồng ánh sáng.

“Đây là...”

Ba ngày sau...

“Tiến may thật! Tìm được sức mạnh của mình là tạo kết giới và sấm.”

Lam vui vẻ lên tiếng.

“Tất cả là nhờ Trang. Lúc ấy tớ nghe thấy tiếng cô ấy gọi đột nhiên chiếc vòng phát sáng.”

Tiến mỉm cười còn Trang đỏ mặt. Sau ngày hôm đó dù tôi có hỏi gì nhỏ cũng không chịu nói tuy nhiên tình cảm của cả hai lại trở nên tốt hơn.

“Mà nghe nói trường sắp tổ chức lễ hội hóa trang đó!” – Tôi vui vẻ nhìn sang Thảo. Sao dạo này trông nhỏ hay buồn thế nhỉ. – “Thảo cậu sao vậy?”

“Thật ra, tớ sắp phải đi rồi!”

“Cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 13

“Tạm biệt!”

Tôi cùng mọi người vẫy chào Thảo bước lên máy bay.

“Anh Sơn, anh nguyện ý chờ chị ấy à?”

Thư ngạc nhiên quay sang nhìn chàng trai lần trước.

“Ừ, anh sẽ chờ.”

Anh Sơn mỉm cười rồi bước đi. Tôi biết anh ấy cũng rất buồn khi Thảo đi nhưng chắc chắn anh ấy sẽ chờ được cậu ấy. Tôi quay sang Lam đang im lặng này giờ chợt lên tiếng.

“Lam, sao cậu đồng ý có Thảo đi?”

“Vì dạo này Thảo có vẻ buồn khi phải lựa chọn. Dù gì tớ cũng mong muốn cho cậu ấy một chốn bình yên.”

Lam mỉm cười. Tôi khẽ cười theo nhỏ. Có lẽ Lam đúng, Thảo cần yên bình dù cho nhóm của tôi bị thiếu một người nhưng chúng tôi vẫn tiếp tục tiến về phía trước. Thảo, một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp lại nhau!

\*\*\*\*\*

Reng... reng.

Chuông báo vang lên tôi trở về chỗ thì nhìn thấy một chiếc khăn tay để trên bàn.

“Ủa của ai vậy?”

Tôi ngạc nhiên nhìn xung quanh. Hình như là được khâu bằng tay. Tôi mở ra đập vào mặt tôi là một con... vịt! À mà không, là con gà mới đúng.

“Đồ ngốc, là con phượng hoàng!”

Hạo Phong đột nhiên lên tiếng khiến tôi giật mình.

“Phượng hoàng? Cậu đừng đùa! Khâu xấu như vậy mà bảo là phượng hoàng á? Tôi gọi là vịt đã thấy có lỗi rồi.”

“Hừ, đúng là mắt công vì con nhỏ ngốc này mà!”

Hắn hừ lạnh quay đi chỗ khác. Sao hắn tức giận? Tôi nói sai gì đâu! Thôi cắt đi về nhà làm giẻ lau nhà.

Cả lớp nhón nháo bất chợt cô Hương bước vào tất cả luống cuống trở về chỗ.

“Các em, cuối tuần này nhà trường sẽ tổ chức lễ hội hóa trang tức là cả nam lẫn nữ đều đeo mặt nạ che dấu thân phận của mình.”

Cô giáo vừa nói xong cả lớp lên hét lên sung sướng. Haizz, sao cái trường này lắm nữ sinh vậy chứ? Để rồi...

“Anh Phong à đi cùng em nha!”

“Anh Bảo à hôm đó đi cùng em nha.”

“Anh Phong à...”

Tôi nhìn đám nữ sinh mê trai trước mặt mình khẽ thở dài. Đất nước mình thiếu trai từ bao giờ vậy? Tại sao cứ phải vì hai tên này mà đám nữ sinh bầu vào cơ chứ à quên thêm mấy bà cô giáo nữa. Phải khó khăn lắm tôi mới thoát ra được.

“Này ế à?”

Lam trêu chọc nhìn tôi.

“Còn lâu nhá! Tại tớ không thích thôi.”

“Cũng đúng, hôm qua có mấy tên con trai bảo đi mời cậu tham gia tiệc hôm nay hỏi lại thì bọn nó rùng mình nói không dám động vào cậu nếu không sẽ bị ai đó xử. Chà, Ngọc làm lay động trái tim tên xã hội đen nào vậy?”

“Ai mà biết hắn là ai!”

Tôi nhún vai. Ngoài hai tên cùng bàn ra tôi có tiếp xúc với tên con trai nào nhiều lần đâu.

“Mà kể ra cũng có lý, Dương thì chẳng cần nói ai đến gần hai bước cũng bị cậu ta liếc cho rách mặt. Trang là hoa đã có chủ không ai dám động. Thư thì nhát trai quá. Xem ra độc thân hết rồi.”

“Ồ, thế còn cậu?”

“Thằng nào dám mời tớ?”

“Ờ cũng đúng!”

Ai dám động đến Lam dính đòn karate như chơi.

“Meo.”

Một tiếng động vang lên. Một con mèo vàng ngậm bức thiếp chạy về phía Lam. Nhỏ cầm lên rồi xem.

“Mời nhóc đến dự tiệc nhé! Yêu, yêu, yêu!”

“Oa, ai mà sến vậy?”

Tôi ngạc nhiên lên tiếng.

“Gửi nhầm!”

Lam xé tấm thiếp thành chục mảnh rồi chà đạp lên tục. Ồ không phải gửi nhầm sao? Tại sao nhỏ lại xé?

“Mà ta đi xem điểm thi đi.”

Tôi đề nghị khiến Lam bớt giận. Nhỏ liền cùng tôi chạy ra chỗ bảng tin.

“Hạng 1: Hạo Phong, Bảo Ngọc

Hạng 2: Ánh Dương

Hạng 3: Thái Bảo

Hạng 4: Hoàng Tiến

...

Hạng 6: Thu Trang, Thiên Lam

...

Hạng 11: Anh Thư

...”

Cái gì? Tôi với tên chó nâu đó đồng hạng với nhau? Không thể tin được! Vì sao hán có thể!

“Đồng hạng thì tốt rồi! Mặt như cái bánh đa nhúng nước ý.”

Lam vỗ vai tôi an ủi. Haizz, thôi kệ đi, mong đến cuối tuần quá.

Rất nhanh đến cuối tuần, suốt tuần qua tôi không ngày nào sống yên ổn với lũ con gái suốt ngày chạy ra chỗ hai tên kia. Hạo Phong thì khỏi nói rồi, hán có thể chuẩn đi dễ dàng nhưng còn Thái Bảo thì... haizz. À hình như hôm nay có dạ hội nhỉ? Chết rồi, tôi chưa chuẩn bị gì!

“Đội cậu chuẩn bị thì đến năm sau! Tớ đặt may cho cậu rồi!”

Trang thờ dài nhìn tôi.

“Đúng là đại gia! Tớ yêu cậu chết mất.”

“Đội hóa trang xong rồi hãy nói yêu nhá! Anh em, nhào vô!”

Rồi cả bọn xúm lại cắt, xẻ, bấm, thái... nói chung là hành hạ tôi. Sau vài tiếng cuối cùng tất cả cũng xong.

“Thế nào?”

Trang bước ra trong bộ váy màu hồng nhạt xòe ra dài đến gối. Mái tóc nhỏ thả xõa uốn cong từng lọn làm nổi bật nước da trắng hồng của nhỏ. Chiếc khuyên tai hình ngôi sao của nhỏ phát sáng, chiếc mặt nạ nửa mặt che đi đi đôi mắt là sống mũi cao thanh tú chỉ để lại bờ môi đỏ mọng và gò má ửng hồng.

“Minh...”

Thư ngại ngần bước ra. Nhỏ mặc một chiếc váy màu tím khá giản dị dài quá đầu gối một chút, chiếc thắt lưng được đính một hình trái tim vắt ngang eo. Mái tóc nâu được thả xõa, chiếc mặt nạ màu tím khá giống của Trang tuy nhiên nó được đính thêm một viên đá cực đẹp.

“Trông yêu điệu quá!”

Lam bước ra. Điều bất ngờ là nhò mặc một chiếc váy màu xanh lam dài đến tận chân. Một dải ruy băng quấn ngang eo tạo thành một cái nơ ở đằng sau. Một chiếc cặp hình con gấu cái lên tóc nhò cùng chiếc mặt nạ màu xanh khiến Lam trở nên dễ thương kinh khủng.

“Hừ.”

Chị Dương bước ra khiến ai cũng ồ lên. Chị mặc một bộ váy đen tuyền bó sát đến chân. Từ hông đến chân được xẻ đôi ra khiến chị trở nên huyền bí. Tóc của chị được búi lên chỉ thả hai lọn tóc xuống. Tóc mái được chải chéo che đi một bên mắt ẩn hiện chiếc mặt nạ màu xám. Cả người chị đều toát ra vẻ bí ẩn vừa cuốn hút vừa xa cách.

“Chà, Ngọc xinh quá!”

Mọi người cảm thán nhìn tôi. Tôi nhìn vào trong gương suốt hết lên. Đây là tôi ư? Trong gương là một cô gái mặc bộ váy màu trắng dài quá đầu gối. Một tấm vải màu trắng thắt thành nơ phía sau lưng tôi. Nhìn bộ váy khá giống của Thư nhưng nhìn kĩ bộ này có tận hai lớp và dễ vận động hơn. Mái tóc tôi vài lọn buộc vài lọn thả khiến nó trở lên thanh lịch lạ thường. Nhìn mặt tôi lúc này trẻ măng cứ như học sinh lớp 10 ý. Trên đầu còn cài thêm chiếc nơ màu trắng sữa khá giống màu chiếc mặt nạ có nhúm lông gà à lọn lông phượng hoàng của tôi.

“Ta đi chứ?”

Tôi đeo mặt nạ vào rồi lên tiếng. Tất cả gật đầu rồi bước đi. Vừa đến nơi tôi đã choáng ngợp bởi sự hoành tráng của nó. Dưới ánh đèn pha lê mọi thứ thật lộng lẫy. Tuy nhiên cái thu hút tôi nhất là đồng hồ ăn. Tôi mất kệ đám bạn mình lao về phía bàn ăn.

-----

Lam đang nói chuyện với Trang thì xuất hiện một chàng trai mặc bộ vest màu xám bước lại gần Trang.

“Tiến!”

Trang đỏ mặt nhìn chàng trai. Tiến khẽ cười rồi cầm tay Trang vào nhảy.

“Haizz”

Lam chán nản định bỏ đi thì một cánh tay nắm lấy cô.

“Ồ?” – Lam ngạc nhiên nhìn chàng trai trước mặt rồi lấy lại bình tĩnh nhếch mép lên tiếng. – “Chỗ này người ta cho động vật vào à?”

“Nhóc có thể bớt nói móc tôi được không?”

Thiên Ân nhăn nhó kéo Lam đi.

“Ê làm gì vậy?”

“Đi nhảy chứ làm gì? Chẳng lẽ nhóc không biết nhảy?”

“Ai bảo thế? Nhảy thì nhảy.”

Lam tức giận kéo Thiên Ân vào sàn nhảy.

-----

Tôi đang mãi ăn không biết bị bạn nào “có duyên” đẩy ngã vào đám đông suốt hôn đất mẹ. Nhưng rất may có một cánh tay đã đỡ lấy tôi.

“Ồ?”

Tôi ngạc nhiên nhìn người con trai trước mặt. Cao quá! Phải nói hắn ta cao hơn tôi hẳn cái đầu chứ chẳng đùa. Người này đeo mặt nạ nên tôi không nhận ra ai chỉ biết cả người hắn tỏa ra mùi hương rất quen thuộc, ừm, hoa tường vi. Sao quen thế nhỉ?

“Ngốc!”

Hắn lạnh lùng lên tiếng khiến mặt tôi đỏ ửng. Tên xác xược này, dám nói bà vậy hả? Tôi nghiến răng ken két.

“Đẫn tôi đi đâu vậy?”

Tôi ngạc nhiên nhìn hắn.

“Nhảy!”

Ha ha, hắn tiết kiệm lời quá! Thôi coi như nhảy một điệu coi như cảm ơn hắn. Lúc này tôi mới nhìn kĩ hắn. Trông hắn rất quen, tôi gặp ở đâu rồi nhỉ? Tôi



nhìn chăm chăm đôi mắt hổ phách sau lớp mặt nạ kia lạ càng thấy quen hơn. Bất chợt hắn nhìn thẳng vào mắt tôi khiến tôi giật mình bối rối cúi đầu.

“Nhìn... nhìn cái... cái... gì chứ!”

Tôi thẹn quá hóa giận lườm hắn. Thấy bộ dạng lúng túng của tôi hắn khẽ mỉm cười khiến tôi ngây ngốc nhìn. Ai tát tôi đi!

Bốp.

Chợt một ai đó lại đẩy ngã hai chúng tôi. Tôi bị ngã ra đằng sau còn hắn thì thất lạc đâu tôi chịu.

“Ngọc, không sao chứ?”

Một giọng nói vang lên khiến tôi giật mình ngẩng đầu. Một chàng trai trong bộ comple màu trắng đối lập hoàn toàn màu của hắn đang chìa tay ra trước mặt tôi.

“Cậu là...”

“Tôi là Thái Bảo đây mà. Cậu ngốc thật! Cậu nhảy với tôi một điệu chứ?”

Thái Bảo mỉm cười nắm lấy tay tôi. Tôi gạt đầu rồi nhảy cùng cậu ta. Ặc hết hương tường vi giờ lại lưu li chắc tôi loạn mùi mất.

Bụp.

Chợt đèn ở khắp nơi tắt hết khiến tôi giật mình.

“Các bạn giờ ta sẽ chơi một trò chơi. Trong năm phút các bạn phải tìm được người yêu của mình nếu không tìm được sẽ phải hôn người mình nắm tay. Được rồi năm phút bắt đầu.”

Giọng nói MC vang lên khiến cả phòng trở nên nhốn nháo.

-----

“Biết thế không đi còn hơn!”

Lam bực dọc lăm bắm cổ xen qua dòng người. Bỗng một cánh tay bắt lấy tay Lam.

“À?”

Lam tức giận định sử dụng karate nhưng mắt đã cả người ngã thẳng vào chỗ người đó và môi chạm môi. Oh my god, nụ hôn đầu của cô!

“À!”

Thư ngây ngốc đứng trong đám người bị xô đẩy liên tục sắp ngã ra đằng sau nhưng một cánh tay đã nhanh chóng đỡ lấy cô.

“Ngọc, là cậu phải không?”

Giọng nói trầm ấm của Thái Bảo vang lên khiến trái tim Thư nhói đau. Giọng nói này, bàn tay này tất cả đều ấm áp như mười năm trước nhưng bây giờ nó lại dành cho người con gái khác. Thư buồn bã muốn gạt tay Thái Bảo ra nhưng... cô không thể!

-----

Tôi khó chịu rồi đấy nhé! Tên MC này ế lâu năm hay sao mà bày trò phá đám người ta. Nhờ tôi nắm tay thằng nào bản bản thì sao? Trời ạ, càng nghĩ càng bức xúc! Thái Bảo đâu rồi? Tôi thà hôn cậu ta còn hơn hôn đám kia.

“Ồ!”

Chợt một cánh tay lạnh giá kéo lấy tôi. Cả người tôi mất đà ngã vào lồng ngực của người đó mùi hương tường vi lại quấn lấy tôi. Tôi định thoát ra thì...

Phụt.

Đèn bật sáng. Tôi mở mắt nhìn xung quanh. Lam ngã đè lên một chàng trai (Thiên Ân đó!) môi còn chạm môi nữa chứ. Nhỏ liền đứng dậy lao ra ngoài. Thái Bảo nắm tay Thư cả hai bối rối nhìn nhau. Còn Trang và Tiến trốn đi đâu mất tiêu rồi. Mà khoan, hình như tôi đang ở trong hoàn cảnh éo le thì phải.

“Hơ... hơ...”

Tôi định thương lượng với hắn về việc không hôn có được không thì đã bị tên này nắm lấy cằm kéo giật về phía trước. My first kiss, nụ hôn đầu của tôi tiêu rồi! Người ta hôn thì nhắm mắt lẳng mạn còn tôi thì mắt cứ mở to như mắt ếch quên cả chớp mắt. Cả người tôi nóng lên tim thì đập liên tục. Sao trông hắn giống Hạo Phong thế nhỉ? Chẳng lẽ hắn là... Hạo Phong?

“Đồ ngốc, bây giờ cô mới nhận ra!”

Hắn lạnh lùng nhìn tôi khoe môi nhếch lên thành một nụ cười không biết là thỏa mãn hay khinh tôi đây. Hắn tháo chiếc mặt nạ của tôi ra rồi bước đi. Ồ, hắn vừa... hôn tôi... lại còn tháo mặt nạ? A... a... a... tên chó nâu Hạo Phong kia! Ta có thù với mi! Tôi chán nản tiếc thương cho nụ hôn đầu thôi ăn gì đền bù cho mình mới được. Oa, đôi quá!

Trong lúc này Thư đỏ mặt nhìn Thái Bảo còn cậu lại nhìn chăm chăm Ngọc bị “ép hôn”.

“Các bạn mau kiss người bên cạnh đi. Nếu ai không làm sẽ phải lên đây hôn người đó trước mặt mọi người.”

Giọng MC vang lên khiến Thái Bảo giật mình bối rối nhìn Thư.

“Xin lỗi.”

Cậu buông ra một câu rồi cúi xuống lướt qua môi cô trong một giây. Mặc dù hơi thất vọng nhưng Thư vẫn gượng cười rồi bỏ đi.

Vậy còn Dương? Cô ngồi bên hồ ngắm nhìn ánh trăng. Ánh trăng chiếu xuống khuôn mặt thanh tú của cô khiến nó trở nên huyền ảo.

“Chà, trùng hợp thật.”

Một người con trai xuất hiện mái tóc bạch kim bay trong gió.

Vù... vù.

Con gió thổi qua khiến mái tóc Dương tung bay. Cô nhìn chăm chăm Minh Vỹ. Hai màu đen và đen tạo nên bức tranh hoàn hảo. Dương lạnh lùng buông ra một câu rồi định bỏ đi.

“Không có hứng thú!”

“Chờ đã.”

Cậu liền nắm lấy tay cô muốn kéo lại nhưng Dương nhanh chóng khiêng chân đặt vào môi cậu một nụ hôn. Minh Vỹ chưa kịp hoàn hồn thì Dương đã chạy mất.

“Thật thú vị!”

Cậu bật cười nhìn theo bóng Dương. Hình như trăng hôm nay biến thành hình trái tim mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

## Chương 14

Tôi đang ngồi ăn thì bị một li nước từ đâu tạt vào mặt tôi. Tôi bàng hoàng nhìn kẻ vừa gây ra chuyện này.

“Nhi Tuyết? Nhà cô nghèo từ bao giờ vậy?”

Tôi mím môi nhìn cô ta. Váy đúng là thiếu vải!

“Cô im đi! Ai cho cô được phép hôn anh Phong.”

Cô ta tức giận hét vào mặt tôi. Tôi ngậy ra một lúc rồi cười cười.

“Thì ra là... ghen!”

“Cô!”

Nhi Tuyết tức giận định đánh tôi nhưng tôi nhanh tay đỡ được. Thuận tay cầm li nước tạt lại, đừng chọc tôi!

“A, xin lỗi nha! Tại mặt cô lấm bẩn quá tôi rửa hộ!”

“Đáng ghét! Tôi sẽ cho cô biết thế nào là phù thủy!”

Cô ta hét lên rồi lùi bừa ra. Ặc, cô ta định dùng bừa chú ở đây ư?

Bộp.

Bỗng một hòn đá bay tới đập vào tay Nhi Tuyết khiến cô ta đau đớn buông lỏng bừa xuống.

“Định dùng bừa chú? Cô không biết ở đây có nhiều người sao?”

Chị Dương lạnh lùng lên tiếng khiến mặt cô ta hết tím lại đỏ.

“Được lắm, cô chờ đấy!”

Nhìn cô tay hầm hực bỏ đi tôi cảm thấy thật hả hê. Chị Dương quay sang nhìn tôi đầy lo lắng.

“Em có sao không?”

“Em ổn.”

“Chúng ta mau về thôi!”

Tôi gật đầu rồi cùng chị đi về. Quả nhiên, chị vẫn là người quan tâm tôi nhất!

-----  
Sáng hôm sau, Dương dậy rất sớm. Cô đi dạo xung quanh trường lòng nghĩ lại chuyện cô lại thấy tức. Vậy là mất đi nụ hôn đầu của cô rồi! Cô mà gặp lại hán nhất định sẽ đánh cho một trận nhừ tử.

“A... a... a.”

Một tiếng hét vang lên khiến Dương giật mình liền bước theo tiếng hét đó. Một cô bé có mái tóc hung đỏ đang bị một tên vampire cấp C tấn công. Cô liền dùng đòn Karate của mình đá ngã hán.

“Này con nhóc kia, việc của ta liên quan gì đến ngươi?”

Hán tức giận nhìn cô. Cô không thèm liếc hán chỉ bình thản trả lời.

“Ngươi làm ảnh hưởng đến tâm trạng ta!”

“Muốn chết thì ta chiều, Arrow!”

Hán hét lên rồi một loạt mũi tên xuất hiện. Dương tròn mắt, cô quên mất vampire cấp C có thể sử dụng được phép thuật.

“Lửa địa ngục!”

Một giọng nói vang lên sau đó một đám lửa thiêu rụi hết đồng mũi tên đó thậm chí còn thiêu cháy tên vampire đó.

“Sao ngươi lại...?”

“Mau lùi lại đi!”

Mình Vỹ liền đẩy Dương ra sau lưng mình.

Bùm.

Một tiếng nổ lớn khiến tên vampire đó biến thành cát bụi.

“Sao ngươi lại ở đây?”

Cô nhú mồm lên tiếng. Nhìn mặt hán lại nhớ đến chuyện hôm qua!

“Ừ... thì... tôi thích!”

Câu trả lời này khiến Dương càng thêm khó chịu. Nhưng nhớ đến cô bé kia, cô liền chạy lại xem tình hình. May chỉ bị xây xát nhẹ.

“Em có sao không?”

“Cảm ơn chị, em ỏn.”

Cô bé ngược đôi mắt xanh lam lên rồi mỉm cười yếu ớt. Dương dịu cô bé đứng dậy rồi lên tiếng:

“Em ở đâu? Chị đưa về!”

“Phòng 203 kí túc xá B ạ.”

Cô gặt đầu rồi đưa cô bé đi. Minh Vỹ thấy vậy liền bước theo.

Kí túc xá B, phòng 203...

“Ai vậy?”

Một cô bé giống hệt cô bé kia chỉ khác mỗi màu mắt là màu hồng bước ra.

“Con bé bị thương, mau đưa vào!”

Dương lên tiếng khiến cô bé kia ngạc nhiên.

Sau khi đặt cô bé mắt xanh lên giường cô bé mắt hồng liền khóc nức nở.

“Hu hu, em không sao chứ?”

“Chị an tâm em ỏn!” – Cô bé mắt xanh mỉm cười rồi quay sang Dương – “Cảm ơn anh chị đã giúp em! Em là Diệp Vy còn đây là chị em Diệp Chi.”

“Hai em là chị em sinh đôi?”

Dương nhìn chăm chăm cả hai.

“Vâng! Chúng em giống nhau về mọi thứ ngoại trừ màu mắt hì hì.”

“Vậy à.”

Cô gặt đầu giọng nói có chút buồn.”

“Con lai giữa ác quỷ và thiên thần!”

Minh Vỹ tựa người vào cửa rồi lên tiếng. Không khí bỗng trở nên u ám, Dương lườm kẻ nào đó một cái rồi quay sang cả hai.

“Các em có muốn ra ngoài chơi không? Chị biết một khu chợ rất nổi tiếng!”

“Vâng ạ!”

Cả hai gặt đầu vui vẻ.

Khu chợ hôm nay rất đông vui nhộn nhịp, nhiều mặt hàng được trưng bày khiến hai cô bé chạy hết hàng này sang hàng khác với đôi mắt long lanh. Dương mỉm cười nhìn hai cô nhóc nhưng khi nhìn sang cái bàn mặt đáng ghét của ai đó nụ cười trên môi cô tắt lủn.

“Tôi đi theo có vẻ có người không thích.”

Minh Vỹ liếc nhìn Dương một cái.

“Ồ!”

Cô nhún tâm buông ra một câu khiến mặt Vỹ tối lại.

“Oa hoa đẹp quá!”

Cả hai nhìn vào cửa hàng hoa cảm thán.

“Các em thích cứ lấy đi! Khác có người trả tiền!”

Dương mỉm cười nhìn chăm chăm cậu.

“Hoa thủy tiên ạ!”

Cả hai đồng thanh rồi chạy vào. Quả nhiên là tâm đầu ý hợp! Còn cô bán hàng hoa thì mãi ngắm Minh Vy quên luôn cả bán hàng.

Sau đó cả hai Diệp Chi và Diệp Vy mua hai que kem ra bờ hồ ngồi ăn.

“Hai đứa quả thật hợp nhau!”

Dương lên tiếng. Diệp Vy cười cười rồi giải thích.

“Không hẳn đâu! Chúng em có nhiều điểm khác nhau lắm như là em thích màu trắng chị Chi thích màu đen, em thích thể thao chị ấy thích đọc sách...”

“Vói lại học lực của chúng em cũng khác nhau nữa. Vy hạng 1 còn em hạng 2.”

Diệp Chi mỉm cười thêm vào.

“Chị nói gì vậy! Chúng ta giỏi ngang nhau mà.”

“Em đừng khiêm tốn!”

Dương nhìn nụ cười trên môi cả hai lòng đột nhiên se lại.

“Diệp Vy sao cậu lại ở đây?”

Một cậu nhóc đeo kính đột nhiên xuất hiện.

“A Tuấn! Mình mới quen một chị cực kì đáng yêu!”

Diệp Vy mỉm cười kéo cậu nhóc lại. Cậu nhóc nhìn Dương rồi đỏ mặt.

“Chị ấy... xinh quá!”

“Hừ!”

“Cậu ghen à?”

“Ai bảo thế!”

“Mà tay cậu bị sao đây?”

Tuấn ngạc nhiên nhìn vào cánh tay Vy.

“Chỉ bị thương nhẹ thôi!”

“Cậu thật là... Tí nữa tớ băng lại cho, nó bẩn rồi này.”

Dương bật cười khi thấy sự quan tâm của Tuấn dành cho Vy. Đúng là trẻ con!

“Thôi chết, em quên đồ. Đợi em tí nhé!”

Diệp Chi lên tiếng rồi vội vã chạy đi. Đến một ngõ nhỏ cô liền rẽ vào. Cô xoa nhẹ chiếc vòng màu đen một luồng khí lạnh xuất hiện Dạ Nguyệt từ trong luồng khí đó bước ra.

“Gọi ta ra làm gì? Vampire cấp C chưa đủ giết con bé đó à?”

“Chưa! Nó chưa chết. Vì thế, tôi sẽ trao linh hồn cho bà chỉ cần bà... giết được Diệp Vy!”

“Được giao dịch chấp nhận!”

“Diệp Vy, xin lỗi nhưng mày đã cướp tất cả của tao. Bây giờ tao phải đòi lại mọi thứ!”

Diệp Chi nhếch mép đôi mắt hồng nhạt dần dần hóa thành màu đỏ. Dù chung một dòng máu nhưng ác quỷ vẫn mãi là ác quỷ còn thiên thần vẫn mãi là thiên thần.

\*\*\*\*\*

“Mọi người khát không? Em đi mua nước nhé!”

Tuần mỉm cười chạy đi. Minh Vy bước đi cùng. Còn Dương đi kiếm nước tưới cho hai chậu cây.

*Diệp Vy... Đến đây...*

Một giọng nói đầy quyến rũ vang lên. Đầu óc cô quay mòng mòng vô thức bước theo tiếng gọi.

*Mau lại đây...*

Giọng nói đó tiếp tục vang lên. Diệp Vy từ từ bước xuống hồ.

“Diệp Vy?! Em sao vậy?”

Dương ngạc nhiên hét lên. Nhưng cô bé vẫn đi tiếp, cô liền nhảy xuống hồ bơi về phía Diệp Vy.

“Diệp Vy! Tỉnh lại đi!”

“Chị Dương!”

Diệp Vy ngạc nhiên mở to mắt. Nước lạnh làm cả người Dương cứng đờ. Cô khó khăn kéo Vy lên bờ nhưng vừa đến nơi lại trượt chân ngã xuống.

“Chị Dương!”

Tiếng hét vang bên tai cô nhưng dần dần bị ù đi bởi tiếng nước. Nước này đã bị yểm bùa nên cô không thể cử động nổi... mọi thứ cứ tối dần tối dần.

“Ánh Dương!”

Một giọng nói vang lên rồi tất cả chìm vào u tối...

\*\*\*\*\*

“Chị Dương! Chị tỉnh lại đi!”

Tiếng khóc nức nở của một cô gái vang lên.

Tiếng khóc này chẳng lẽ...

“Mây đã cướp đi mọi thứ của tao! Người tao hận nhất là mây!”

Ở trên bầu trời, một cô gái có đôi cánh màu đen, đôi mắt vô hồn nhìn xuống.

“Chúng ta là chị em cơ mà!”

“Chị em ư? Ha ha, Ngọc à, em quá ngây thơ rồi! Tao chưa bao giờ coi mây là chị em hết. Tao từng ước mây biến mất đi!”

“Chị Dương!”

Dừng lại đi! Tôi không muốn nhìn nữa!

“Tia sáng hủy diệt!”

Một tiếng hét vang lên một tia sáng màu đỏ rực phóng về phía Ngọc.

-----

“Ngọc!”

Chị Dương hét lên rồi ngồi bật dậy.

“Chị Dương?!”

Tôi ngạc nhiên chạy lại phía chị.

“Chị là mơ thôi sao?”

“Chị sao vậy?”

Chị Dương nhìn xung quanh rồi ngạc nhiên lên tiếng.

“Sao chị ở đây.”

“Ồ, không phải chị tự về à? Em về thấy chị nằm trên giường cả người ướt sũng. À chị bị sốt nữa, cao lắm!”

“Tiêu rồi! Chị phải đi tìm Diệp Vy! Chị đã biết ai gây ra chuyện này rồi!”

Chị Dương định lao ra ngoài nhưng bị tôi ngăn lại.

“Chị làm sao vậy? Chị đang bị sốt mà!”

“Làm ơn đi Ngọc! Chị không muốn một lần nữa tội lỗi của song sinh xảy ra!”

“Chị...”

“Làm ơn hãy giúp chị!”

-----  
“Ừa sao em lại ở đây?”

Diệp Vy mở mắt nhìn xung quanh. Mọi thứ đều vắng tanh.

“Chị đưa em đến bệnh viện mà.”

“Nhưng đây đâu phải... Á!”

Chưa kịp nói xong Diệp Chi đã đánh mạnh vào gáy cô.

“Xin lỗi em gái, nhưng em là thứ chị muốn hủy diệt nhất!”

Diệp Chi lại gần phía Vy chuẩn bị sử dụng sức mạnh.

“Phi tiêu đen!”

Một giọng nói vang lên. Minh Vỹ lạnh lùng nhìn Diệp Chi. Cô bé sợ hãi chạm vào chiếc vòng trên cổ mình. Dạ Nguyệt liền xuất hiện.

“Không ngờ có ngày ta giao chiến với ngươi.”

Bà ta mỉm cười gian xảo.

“Nói nhiều! Bảo bóng đêm!”

“Ánh trăng hắc ám!”

Cả hai phép thuật ma sát với nhau tạo nên một vụ nổ lớn.

“Hự!”

Cả người Dạ Nguyệt ngã ra sau. Minh Vỹ mỉm cười khinh bỉ.

“Bà không phải đối thủ tôi đâu!”

“Đáng ghét! Ba ngươi cũng từng nói như vậy! Giờ lại là ngươi! Coi như lần này ta thua nhưng tiếc thật con bé kia đã bán linh hồn cho ta rồi nó sẽ sớm chết thôi!”

Dạ Nguyệt lạnh lùng nhìn Minh Vỹ một cái rồi biến mất.

“Sao cô lại làm thế?”

Tuấn ngạc nhiên nhìn cô gái trước mặt mình.

“Vi nó... đã lấy hết mọi thứ của tôi. Gia đình ai cũng yêu quý nó vì nó mang dòng máu thiên thần còn tôi lại là một con ác quỷ xấu xí. Việc học nó cũng cướp mất hạng một của tôi rồi đến cả Tuấn nó cũng cướp mất! Nó là đồ giả tạo! Tao không muốn mày tồn tại Diệp Chi!”

“Cậu sai rồi! Thật sự Diệp Vy đã từ chối tình cảm của tôi vì sợ cậu bị tổn thương! Cô ấy muốn tôi yêu cậu!”

“Cái gì? Làm sao có thể! Làm sao con bé có thể... Vậy gia đình...”

“Bởi vì Diệp Vy bị bệnh máu trắng! Nhìn vết thương trên tay con bé là do nhiều lần phải đi truyền máu! Con bé không nói với em vì sợ em lo lắng... trong lòng con bé em luôn là người quan trọng nhất!”

Một giọng nói vang lên. Dương tựa người vào tường khuôn mặt trở nên tái nhợt nhưng cô vẫn cố lên tiếng.

“Chẳng lẽ... Diệp Vy... em ấy... không... không...”

Diệp Chi sợ hãi ôm lấy đầu mình nước mắt rơi lã chã. Cả người cô bé mờ dần mờ dần. Cô kinh hãi nhìn vào bàn tay trong suốt của mình. Cô sắp chết ư? Không, cô không muốn!

Bỗng một bàn tay giựt lấy chiếc vòng cổ của cô. Diệp Vy ôm nó vào trong lòng rồi mỉm cười.

“Hãy sống thay em nhé!”

Rồi cả cơ thể cô tan biến thành hàng ngàn chiếc lông vũ. Một chiếc lông vũ liền rơi xuống lòng bàn tay Diệp Chi. Cô hốt hoảng nắm chặt nó trong tay.

“Diệp Vy!!!”

Diệp Chi hét lên đau khổ. Trời đổ mưa to giọt xuống đôi vai gầy. Dương mắt nhắm bằng ngả vàng lòng Minh Vỹ. Mưa đang khóc hay cô đang khóc mà tại sao lại có vị mặn?

Tình chị em bị lòng thù hận che lấp mắt giờ chỉ còn lại tiếng khóc và sự ân hận. Bên lề đường hai chậu cây thủy tiên bỗng bị vỡ mất một chậu như đặt ra dấu chấm hết!

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 15

“Rồi sao?”

Lam chống cằm nhìn tôi.

“Cuối cùng Diệp Chi định tự tử nhưng Tuấn đã ngăn lại. Nhờ có sự động viên của em ấy Chi đã đi học lại.”

Tôi ừ ừ lên tiếng. Trang nghe vậy liền bật khóc.

“Chắc con bé buồn lắm nhỉ! Hu hu.”

“Tuy là chị em sinh đôi nhưng Diệp Vy lại là thiên thần còn Diệp Chi lại là ác quỷ từ đó mới sinh ra tội lỗi!”

Chị Dương liền giả thích ánh mắt chị thoáng trở nên buồn. Có lẽ việc này đã khiến chị nhớ lại ngày hôm đó.

“À cái anh chàng đẹp trai đưa cậu về là ai vậy?”

“Một tên thần kinh!”

Câu trả lời của chị Dương khiến tất cả tối mặt. Thử thấy vậy cười đầy lém lỉnh.

“Vậy mà tớ tưởng anh ta là Trịnh Minh Vỹ, 19 tuổi con trai tập đoàn đá quý cơ chứ.”

“Thật sao? Nghe nói anh ấy rất tài năng đó! Dương, cậu giỏi thật!”



Trang nhìn chị tôi đầy thần phục. Chị Dương định phải đổi nhưng tiếng chuông báo hiệu giờ vào lớp vang lên.

Tôi ngồi vào bàn liền thấy hấn nằm ngủ bên cạnh. Trời ạ, sao từ hôm hóa trang đến giờ cứ nhìn thấy hấn là đỏ mặt vậy? Hay tôi bị bệnh kiểu như là dị ứng phấn hoa? Chắc tôi bị dị ứng với hấn rồi!

“Ngắm đủ chưa?”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên khiến tôi giật mình. Ngắm cái đầu hấn ý!

“Đầu có, tôi đang xem. . . con kiến trên bàn.”

“Vậy sao?” - Hấn khẽ nhếch mép mắt vẫn nhắm nghiền. – “Vậy chắc cái ánh nhìn ở lễ hội đó cũng có con kiến à?”

“Tôi. . .”

Sao hấn dám lôi chuyện đó ra chứ! Tôi đã muốn quên rồi mà! Đồ chó nâu

đáng ghét! Tôi sẽ tống hấn vào quán thịt chó.

“Ngọc bớt giận đi, hết giờ tớ mời ăn kem!”

Thái Bảo dịu dàng an ủi tôi. Nghe đến kem mắt tôi liền sáng lên.

“Được!”

“Đồ ngốc.”

Hấn liếc nhìn tôi rồi lại nằm xuống. Hừ không được ăn nên ghen tị đó hả?

Giờ ra về tôi và Thái Bảo cùng nhau đi xuống canteen. Để che giấu thân phận cậu ta phải đội một cái mũ lưỡi trai che gần hết cả khuôn mặt. Cũng đúng, tôi sợ bị đám con gái kia “tứ mã phanh thây” lắm. Do háo hức mà tôi vô ý nhầm phải một cái gì đó. Là một bông hoa, lại còn là hoa hải đường nữa. Chắc, hoa đẹp thế này mà. . .

“Cậu sao vậy?”

Thái Bảo ngạc nhiên nhìn tôi.

“Cậu đội tôi một chút!”

Tôi lên tiếng rồi chạy đi. Khoảng vài phút sau thì mang về một chai nước khoáng.

“Cậu định làm gì?”

“Trông nó héo quá. Tớ muốn tưới cho nó tươi một chút.”

Tôi mỉm cười vẩy ít nước ra cánh hoa rồi đặt nó ở nơi ít ai nhắm phải. Thái Bảo nhìn tôi chăm chú rồi bật cười.”

“Ha ha, cậu thật lương thiện chẳng trách tớ thích cậu.”

“Hả?”

Tôi ngạc nhiên. Cậu ấy vừa nói gì cơ? Tôi không nghe rõ.

“Thôi ta mau đi.”

Thái Bảo bất đắc dĩ nhìn tôi cười. Cậu ta nói tôi lương thiện à? Vậy mà lúc trước tôi còn muốn tống ai đó vào quán thịt chó cơ đấy.

-----

- Ước gì mình cũng được giống như họ nhỉ.

Bông hoa hải đường khẽ rung lên.

- Mình đang nghĩ gì vậy! Làm sao có thể.

“Ngươi có muốn trở thành con người không?”

Một người phụ nữ đứng trước mặt bông hoa.

- Bà có thể sao?

“Không có gì là ta không làm được.”

- Có, tôi rất muốn.

“Vậy ta giúp ngươi thì ngươi sẽ cho ta thứ gì?”

- Mọi điều bà muốn.

“Được, cứ gọi ta là Dạ Nguyệt.”

-----  
“No chết mất!”

Tôi ôm cái bụng căng đầy của mình ngồi trên thảm cỏ. Hôm nay Thái Bảo thật tốt quá đi! Bây giờ tôi chẳng tiêu hóa nổi cái gì nữa rồi.

“Ánh sáng bình minh, hoa hải đường tung rơi

Nụ cười em như tia nắng mai

Xóa tan bao u tối giống như thiên thần của ước mơ.”

Một giọng hát trong trẻo vang lên khiến tôi giật mình. Một cô gái ngồi cây khế ngân nga câu hát. Bài này tôi có nghe qua rồi! Không kìm được lòng tôi liền hát cùng.

“Có lúc mình em thấy em thật khờ

Em vẫn nhớ mỗi tình bạn theo năm tháng

Dẫu cho mưa rơi ướt át, dẫu cho cơ giông bão tố

Nhưng em vẫn chờ.”

Cô gái ngạc nhiên nhìn tôi. Tôi nháy mắt một cái. Cô gái liền mỉm cười hát cùng tôi.

“Hải đường ơi thật đẹp và diệu kì tựa như tia sáng phép thuật

Lượn bay cùng con gió đến khắp muôn nơi phân phát nụ cười

Gắn kết tình bạn với nhau thật chặt và không xa rời

Tình bạn thật là đẹp mặc cho khó khăn gian khổ

Dù cho trời mưa hay bão tố cũng không ngăn tình bạn ta

Trái tim của tôi và bạn giống như cùng chung một nhịp.”

Bài hát kết thúc cô bé liền nhảy xuống ôm lấy tôi.

“Thật tuyệt vời, cuối cùng tôi cũng tìm được cậu. Cậu là người đã cứu tôi.”

“Ồ?”

Tôi ngây ngô nhìn cô gái. Tôi cứu cô ấy khi nào vậy?

“Cậu không nhận ra tôi ư?”

“Không! Cậu là ai?”

“Ồ, mình là... Hải Đường?”

“Tên hay đấy! Nó giống tên một loài hoa tượng trưng cho tình bạn. Cơ mà cậu học lớp nào vậy?”

“Lớp? Nó là cái gì?”

Hải Đường ngây thơ nhìn tôi. Cái gì? Cậu ta bị gì vậy? Đừng nói với tôi là cậu ta đâm đầu vào đầu đó rồi mất trí nhớ. Lòng thương người của tôi liền dâng lên.

“Thật tội nghiệp.”

“Tội nghiệp là sao?”

“Cái này khó nói lắm! An tâm tớ sẽ bảo vệ cậu.”

“Bảo vệ là gì?”

“Là muốn che chở cho người mình yêu mến!”

Tôi mỉm cười rồi kéo Hải Đường về nhà.

\*\*\*\*\*

“Cái gì?”

Lam ngạc nhiên hét lên. Trang tròn tròn mắt nhìn tôi.

“Cho cô bé ở tạm?”

“Đi mà!”

Tôi dùng ánh mắt cúm con nhìn họ.

“Cậu thật là! Thôi được rồi chỉ ở tạm thôi đấy!”

Lam thở dài gật đầu. Tôi vui sướng ôm lấy Hải Đường. Thư thấy vậy liền mỉm cười lại gần cô bé.

“Chào, mình là Thư!”

Hải Đường sợ hãi nấp sau lưng tôi.

“An tâm đó là bạn mình.”

Tôi liền giải thích.

“Bạn?”

“Ừ, giống như cậu và mình ý.”

Rồi dần dần Hải Đường cũng làm quen được với mọi người.

“Em thấy cô gái này rất lạ.”

Miki nhú mồm lên tiếng.

“Lạ?”

Tôi ngạc nhiên. Hải Đường mặc dù hơi khờ nhưng rất hiền.

“Cứ như có một luồng phép thuật hắc ám nào đó vậy.”

“Ha ha, làm sao có thể. Em suy nghĩ nhiều quá rồi!”

“Mong là vậy.”

Tôi mỉm cười nhìn Hải Đường đang nói chuyện với mọi người liền cảm thấy thật ấm áp.

Từ ngày Hải Đường đến chúng tôi như có thêm thành viên mới vậy. Hải Đường mang đến cho mọi người rất nhiều niềm vui, cô bé rất thích xem sách về các loài hoa thỉnh thoảng lại ngâm nga vài bài ca trên tivi. Khi chúng tôi đi học thì cô ấy lại ở nhà tập nấu ăn rồi trồng cây tuy nhiên thỉnh thoảng Hải Đường vẫn nhầm một số gia vị.

Xoảng,

Một đồng đồ rơi xuống còn Hải Đường thì nằm sõng soài dưới đất.

“Cậu không sao chứ?”

Tôi lo lắng chạy lại.

“Tớ ổn!”

Hải Đường bật cười ngây ngô.

“Cậu thật ngốc! Cậu đang làm gì vậy?”

“Trồng cây, là hoa hải đường đó!”

Hải Đường háo hức lên tiếng.

“Cái xẻng này hỏng mất rồi! Ta đi đến nhà kho tìm xem còn cái nào không.”

“Ừ.”

Hải Đường gạt đầu rồi chạy theo tôi. Thế đấy, nếu bạn có một cô em gái như vậy chắc chắn bạn sẽ muốn bảo vệ cô ấy nhiều hơn!

“Tớ vẫn không hiểu ý nghĩ của từ bảo vệ.”

Hải Đường đột nhiên lên tiếng. Tôi mỉm cười vò tung mái tóc của cô nàng.

“Rồi cậu sẽ hiểu.”

“Tớ cũng muốn bảo vệ cho Ngọc. Vì sao Ngọc lúc nào cũng bảo vệ cho tớ thế?”

“Chúng ta là bạn mà!”

“Bạn? Ha ha ha.”

Chợt một tiếng cười vang lên khiến tôi giật mình. Bà ta là... Dạ Nguyệt.

“Bà là Dạ Nguyệt ư?”

Tôi kinh ngạc đẩy Hải Đường ra sau.

“Đúng và ta là một vampire thuần chủng.”

“Bà muốn gì? Hải Đường mau chạy đi!”

“Chạy? Con bé đó có thể sao? Con bé đó là do ta tạo ra mà.”

“Hả?”

Tôi ngạc nhiên nhìn Hải Đường. Cậu ta cúi gầm mặt không dám ngẩng mặt lên.

“Nó vốn chỉ là bông hoa hải đường sắp tàn thôi! Nhưng nó đã đánh đổi mọi thứ để được làm người.”

“Hải Đường, đây là sự thật sao? Nói với mình là do bà ta bịa chuyện! Cậu là Hải Đường là người bạn của mình.”

“Thật ngu ngốc! Các người ở lại mà chơi vui vẻ nhé.”

Bà ta nhếch môi rồi một đồng vampire hiện ra. Bọn chúng liền lao về phía chúng tôi.

“Cẩn thận!”

Tôi hét lên đẩy Hải Đường ra.

“Hào quang ánh sáng.”

Một giọng nói vang lên sau đó hàng ngàn mũi tên xuất hiện.

“Thái Bảo?”

Tôi ngạc nhiên nhìn cậu ta. Thái Bảo trong đôi cánh trắng bay lại gần phía tôi.

“Cậu mau chạy đi! Chỗ này nguy hiểm lắm.”

Cậu ta lo lắng nhìn tôi rồi tiến lên phía trước.

“Cậu có sao không?”

Tôi chạy lại phía Hải Đường.

“Tớ ổn, cậu không giận tớ chứ?”

“Không, tớ biết Hải Đường là người tốt mà.”

Tôi mỉm cười mà không để ý rằng đằng sau có một tên vampire đang tiến lại gần.

“Nguy hiểm!”

Hải Đường hét lên rồi lao lên phía trước.

Phập.

Ngón tay sắc nhọn của chúng đâm thẳng vào người Hải Đường.

“Hải Đường!”

Tôi hét lên chạy lại phía cô ấy. Hải Đường mỉm cười nhìn tôi.

“Tớ hiểu rồi! Tớ đã hiểu bảo vệ người khác là gì rồi.”

“Đồ ngốc!”

Tôi bật khóc. Hải Đường mỉm cười rồi khẽ cất tiếng hát.

“Ánh sáng bình minh, hoa hải đường tung rơi

Nụ cười em như tia nắng mai

Xóa tan bao u tối giống như thiên thần của ước mơ

Có lúc mình em thấy em thật khờ

Em vẫn nhớ mỗi tình bạn theo năm tháng

Dẫu cho mưa rơi ướt át, dẫu cho cơ giông bão tố

Nhưng em vẫn chờ

Hải đường ơi thật đẹp và diệu kì tựa như tia sáng phép thuật

Lượn bay cùng con gió đến khắp muôn nơi phân phát nụ cười

Gắn kết tình bạn với nhau thật chặt và không xa rời

Tình bạn thật là đẹp mặc cho khó khăn gian khổ

Dù cho trời mưa hay bão tố cũng không ngăn tình bạn ta

Trái tim của tôi và bạn giống như cùng chung một nhịp..p.”

“Cảm ơn Ngọc!”

Cả cơ thể Hải Đường rực sáng rồi vỡ tan thành hàng ngàn cánh hoa hải đường. Tôi nắm chặt lấy cánh hoa bật khóc. Nhưng dù tôi có hét thét nào thì Hải Đường cũng không trở lại!

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 16

Vù... vù...

Con gió lạnh thổi bay những chiếc lá. Một con chó màu trắng lạnh lùng quan sát xung quanh.

“Sao cậu cứ đi theo chúng tôi hoài vậy?”

Miki ngạc nhiên nhảy lại gần phía cậu.

“Ra đây làm gì?”

“Thích thì ra! Mà cậu mau về đi hôm nay trời lạnh lắm. Thông thường nhưng ngày như vậy mẹ tôi sẽ làm món bánh cà rốt cực kì ngon. Sau đó ba tôi sẽ đến chọc tôi ”

“Cô thật may mắn!”

“Hả? Cậu bị làm sao vậy? Trúng gió nên nói nhảm à?”

“Đồ ngốc! Cô không biết mình may mắn thế nào đâu!”

Jiro thở dài rồi chạy đi. Ít nhất Miki còn có gia đình không như cậu, sinh ra đã mang màu lông khác biệt bị cả đàn xa lánh nếu không có Hạo Phong thì cậu đã chết lâu rồi.

“Cậu ta sao vậy nhỉ?”

Miki khẽ lắc đầu.

“Tên này, lúc nào cũng vậy!”

Từ trên cây xuất hiện một con mèo màu vàng.

“Caso?!”

Miki trừng mắt nhìn. Con mèo mỉm cười nhảy xuống chỗ con bé.

“Cô làm tôi buồn đó! Thật ra trước đây chỉ là hiểu lầm thôi. Vì cô có sức mạnh rất đặc biệt nên tôi nghĩ là người của tổ chức bóng đêm”

“Nhưng sao cậu lại ở đây?”

“Sao tôi không được ở đây? Cậu tưởng tôi muốn chắc? Tại cái tên Thiên Ân đó vì tình bô bạn bắt tôi chạy đi trông vợ tương lai cho hấn đó!”

“Vợ tương lai?”

“Cái này nói ra hơi khó. Với lại tôi là bạn chí cốt của Jiro mà sao lại để cậu ta đứng đó một mình được.”

“Hai người là bạn từ khi nào vậy?”

Từ trên cao một bóng đen xuất hiện.

“Chắc chắc, Haku chẳng biết quản vợ gì cả, để giữa đêm lang thang đi nghe lén người khác như vậy...”

“Caso!”

Một tiếng quát vang lên. Một con chim đại bàng bay xuống hóa thành một con dơi.

“Sori, cô chẳng nữ tính gì hết!”

Caso cười khỏ còn Miki vẫn đang ngơ ngác chẳng hiểu gì.

“Tôi với cái con gà què đó chẳng có gì!”

“Vậy sao? Sao tôi chẳng thấy vậy nhỉ?”

“Cậu!”

“Thôi tôi về đây, tôi có hẹn với mấy nàng mèo rồi!”

Caso cười trừ rồi lấy có chuồn trước khi bị bắt ra thành nhiều mảnh.

“Ồ phải rồi, cậu là ai?”

Sori quay sang Miki. Miki liền cúi đầu làm lễ.

“Minh là linh thú pháp sư – Miki.”

“Còn mình là linh thú vampire – Sori.”

“Hả? Vampire?”

“Đừng lo mình không làm hại cậu đâu. Nếu có việc gì thì cứ tìm mình, lâu lâu mới thấy có cô bạn đáng yêu như cậu đó!”

Sori mỉm cười nháy mắt nhìn Miki rồi biến mất.

Sáng hôm sau...

“Sao rồi?”

Lam lo lắng.

“Cậu ấy lại bỏ đi trước rồi.”

Trang thờ dài. Từ sau cái chết của Hải Đường Ngọc cứ như người mất hồn lúc nào cũng đi một mình.

“Có lẽ chị ấy cần thời gian để tĩnh tâm lại.”

“Miki nói đúng. Chúng ta nên cho cậu ấy thời gian.”

Thư gật gù đồng ý. Lam nhìn đồng hồ rồi lên tiếng.

“Muộn rồi, chúng ta mau đi thôi.”

“Các chị đi cẩn thận.”

Miki mỉm cười chào tất cả. Sau vài tiếng cô chợt nhận ra Ngọc hôm nay không tưới hoa. Miki liền chạy ra ngoài kiểm nước.

Rào... rào...

Vừa bước ra khỏi cửa liền bị một đồng nước giội vào mặt. Miki nghiêng răng.

“Doki!”

“Ha ha ha.”

Một tiếng cười vang lên, con rắn màu đỏ chui ra. Đó là con rắn của Nhi Tuyết nên cô ta thừa hưởng đủ “đức tính” của chủ nó.

“Cô muốn gì?”

“Miki à, tại tôi thấy người cô bốc mùi quá nên muốn giúp cô thôi.”

Miki trừng mắt nhìn cô ta. Cô mà bản ư? Thế thì trên đời này còn có cái gì sạch nữa! Miki mặc kệ cô ta liền chạy ra ngoài. Vừa ra khỏi kí túc xá cả người liền choáng váng. Hôm qua phơi gió hôm nay lại bị hắt nước chắc cô cảm rồi. Cố đi thêm vài bước nhưng đầu Miki đau không ngừng. Khi cô thực sự gục xuống thì một bóng người xuất hiện trước mặt cô.

\*\*\*\*\*

“*Minh đang ở đâu đây?*”

*Miki ngạc nhiên nhìn xung quanh, là một cánh đồng cỏ. Cô ngạc nhiên nhìn vào bản thân mình. Tay? Không phải là bản tay ngắn ngủi có lông màu trắng mà là bàn tay trắng nõn có năm ngón. Cô sờ lên đầu mình, là tóc. Chẳng lẽ... cô đang biến thành người rồi?*

“*Không thể nào!*”

*Cô nhìn xuống chân, là bàn chân người. Cô nhìn trái rồi nhìn phải. Thực sự đã trở thành người rồi sao?*

“*Tuyệt quá!*”

*Miki hét lên chạy nhảy khắp nơi.*

\*\*\*\*

Cạch.

Một tiếng động vang lên khiến Miki giật mình.

“*Làm người tỉnh à?*”

Một giọng nói hiền hòa vang lên. Một chàng trai bước về phía cô đôi mắt màu nâu nhạt ánh lên tia dịu dàng. Thấy Miki ngạc nhiên nhìn mình chằm chằm, chàng trai liền giải thích.

“*Ta là Thanh An. Thấy người gục trên đường nên đem người về đây.*”

Miki vẫn nhìn về phía chàng trai. Đây là lần đầu tiên có một người con trai quan tâm cô như vậy.



“À đợi ta một lát.”

Thanh An mỉm cười bước ra ngoài rồi mang về một đĩa cà rốt thái nhỏ. Cô ngoan ngoãn bước lại gần ăn.

“Người chỉ có một mình thôi à? Chắc cô đơn lắm nhỉ! Giống ta, ta là một thiên thần khiếm khuyết. Từ khi sinh ra ta vốn yếu đuối lại không có sức mạnh.”

“...”

Miki ngẩng mặt lên dụi đầu vào chân cậu an ủi. An mỉm cười vuốt ve đầu cô rồi vui vẻ lên tiếng:

“À hôm trước ta nhặt được thứ đẹp lắm. Người có muốn xem không?”

Rồi cậu lôi ra một viên đá màu hồng. Miki ngạc nhiên nhìn viên đá. Viên đá này như tỏa ra một luồng năm lượng thu hút cô vậy.

“Đẹp lắm phải không? Mỗi khi buồn ta thường đem nó ra ngắm. Nó cứ như tiếp thêm sức mạnh cho ta vậy.”

Thanh An mỉm cười dịu dàng.

Sau mấy ngày nghỉ lại cuối cùng Miki cũng khỏe. Cô lưu luyến trở về kí túc xá của Ngọc.

“Em đi đâu vậy hả?”

Lam tức giận lên tiếng

“Em xin lỗi, em có chút việc!”

“Đi đâu cũng phải nói một câu chứ! Làm chị lo chết đi được!”

“Được rồi, Miki trở về là an toàn rồi.”

Thư liền giải hòa. Rồi mọi chuyện cũng sớm đi vào lãng quên trừ Miki. Cô vẫn luôn nhớ tới người con trai đó. Nhưng cô không biết có thể làm gì cho anh. Thò thì vẫn là thò thôi.

“Làm sao để trở thành người đây?”

Miki thờ dãi nhìn lên bầu trời. Giá như cô trở thành người thì tốt biết mấy. Có thể an ủi Thanh An còn có thể nói chuyện với anh ấy hàng ngày.

“Chào, Miki!”

Một giọng nói vang lên. Sori bay lại gần.

“Sori, cậu biết cách nào để trở thành người không?”

“Biết, nhưng sao vậy?”

\*\*\*\*

“Sao dạo này mình có cảm giác dễ mệt mỏi vậy?”

Thanh An lăm bắm tay ôm lấy đầu mà không để ý có một bóng đen đang bám theo mình.

“Tìm thấy rồi!”

Dạ Nguyệt mỉm cười nhìn viên đá trong tay An. Bà ta định xuống cướp nhưng...

“Thanh An!”

Một cô bé lao về phía chàng trai.

“Em là ai vậy?”

Cậu ngạc nhiên nhìn người con gái trước mặt mình. Cậu chưa gặp cô ấy bao giờ!

“Em là Miki là con thỏ à không là chủ nhân của con thỏ anh đã cứu.”

“Là em à? Rất vui được gặp em!”

“Em cũng vậy.”

Miki đỏ mặt rồi bước đi cùng Thanh An. Dạ Nguyệt nghiêng răng rồi bỏ đi chỉ còn một đôi mắt hổ phách vẫn hướng về hai con người đó.

-----  
“Jiro?”

Tôi ngạc nhiên nhìn con chó trắng trước mặt mình.

“Bảo Ngọc? Sao chị lại ở đây?”

“Quả nhiên là em! Chị đã nghi nghi rồi hóa ra em cũng là một linh thú. Nhưng mà sao em ở đây?”

Tôi nhìn theo tầm mắt của Jiro. Một cô bé đang nói chuyện với một chàng trai. Cô bé này rất quen chiếc chuông trên cổ cô ta là... Chẳng lẽ là Miki? Không thể nào! Con bé sao có thể biến thành người được!

“Chị đừng nói cho ai về chuyện này!”

“Hả nhưng sao Miki lại...”

“Xin chị, đừng nói với ai hết. Trong quy luật linh thú chính là linh thú không được yêu con người và linh thú không có khả năng khóc.”

Jiro nhìn tôi đầy cầu xin. Tôi thờ dài nhìn cậu nhóc.

“Em thích Miki phải không? Sao em không nói ra?”

“Người cô ấy thích mãi mãi không phải là em! Còn nữa chủ nhân nhờ em nói với chị. Chị cứ mang cái bộ mặt ủ rũ đó khiến người ngủ không ngon!”

Nói rồi con chó liền biến mất. Chủ nhân của Jiro? Là Hạo Phong sao? Tên chó nâu này! Tôi thờ dài ngược nhìn bầu trời. Hải Đường à, có lẽ tớ nên trở lại là chính bản thân tớ.

Ba ngày trôi qua, Miki vẫn không về nhà mọi người bắt đầu lo lắng.

“Con bé lại chạy đi đâu rồi!”

Trang lo lắng đi đi lại lại.

“Cậu đừng đi nữa! Tớ chóng mặt rồi đó!”

Tôi nhắm mắt lên tiếng.

“Cậu không thấy lo tí nào sao?”

“Biết nó ở đâu rồi lo làm gì.” – Tôi thản nhiên lên tiếng chợt nhận ra mình lỡ lời định giải thích lại. – “À tớ...”

“Nói, con bé ở đâu!”

Lam giờ nắm đầm lên đe dọa. Jiro chị xin lỗi nhưng mạng sống quan trọng hơn!

Và tôi kể lại tất cả mọi chuyện.

“Cái gì? Con bé yêu con người ư?”

Lam hét lên kinh ngạc.

“Con bé này, đã thiếu đá rubi rồi còn chạy đi linh tinh.”

Chị Dương khẽ trách móc.

“Đá rubi là gì?”

“Là loại đá có sức mạnh nâng cao năng lực của mỗi linh thú lên cấp độ cao nhất. Loại đá hiếm nhất là đá rubi bạc và rubi hồng. Nếu không phải chủ nhân của hai loại đá này thì người giữ lấy nó sẽ bị viên đá hút đi linh khí.”

Một giọng nói vang lên khiến ai cũng giật mình.

“Minh Vỹ!” – Chị Dương lạnh lùng nhìn người con trai xuất hiện trước mặt mình. – “Sao anh lại ở đây?”

“Sao tôi lại không thể?”

“Tiên khách!”

“Khoan! Thật ra tôi đến có việc. Sori!”

Một con doi liền xuất hiện sau lưng Minh Vỹ. Nó cúi đầu nhìn chúng tôi.

“Xin lỗi, là em đã biến Miki thành người. Cậu ấy cầu xin em rất tha thiết nên...”

“Cái gì?”

Tất cả trợn mắt nhìn con doi.

“Thuốc sắp hết hiệu lực rồi.”

“Có mùi máu, là của Miki!”

Minh Vỹ liền cắt ngang lời rồi kéo chị Dương đi. Ở thế còn chúng tôi?

“Mấy người nhanh lên.”

Jiro đột nhiên xuất hiện hóa thành một con sói to.

“Coi như mình làm việc tốt một lần!”

Một con sư tử liền xuất hiện theo sau đó là một con phượng hoàng trắng. Chúng tôi nhanh chóng lần theo mùi máu. Khi đến nơi tất cả gần như hét lên khi thấy khắp nơi toàn máu là máu. Miki trong hình dạng con người đang ôm lấy một chàng trai khắp người chàng trai dính đầy máu.

“Dạ Nguyệt!”

Minh Vỹ lạnh lùng nhìn bà ta.

“Bà ta có kết giới chúng ta không thể vào được!”

Jiro tức giận đập mạnh vào hàng chắn.

“Chỉ còn một cách thôi, Miki sử dụng rubi hồng đi!”

Con sư tử lên tiếng.

“Không được, nếu Miki không phải là chủ nhân của nó con bé sẽ...”

Chị Dương liền can lại. Tôi nhìn sang Miki, cả người con bé phát sáng quay lại dáng vẻ của thỏ.

“Là em ư?” – Chàng trai ngạc nhiên nhìn Miki rồi lại họ một tràng ra máu. –

“Mau sử dụng sức mạnh để cứu mọi người đi!”

“Không được, nếu em làm vậy anh sẽ chết!”

Miki đau đớn hét lên. Con bé thực sự thích cậu ta ư?

“Em nói gì vậy, em phải cứu lấy mình chứ đừng lo cho anh!”

“Không! Em không muốn anh chết vì em... yêu anh!”

Con bé gào lên một giọt nước mắt chảy ra rơi xuống viên rubi khiến nó phát sáng.

“Nước mắt linh thú? Không thể nào!”

Sori ngạc nhiên. Chúng tôi cũng ngạc nhiên không kém.

“Em mau làm đi!”

Chàng trai mỉm cười. Miki liền cầm lấy viên đá rồi hét lên.

“Miki – light!”

Một luồng ánh sáng tỏa ra biến con bé trở thành người.

“Mau kết hợp! Caso – Fire.”

Con sư tử lên tiếng ngay lập tức đám linh thú đồng thanh.

“Jiro – Ice.”

“Haku – Feather.”

“Sori – shadow.”

Bốn luồng ánh sáng kết hợp vào nhau đánh bay Dạ Nguyệt. Bà ta lau máu ở khóe môi hàm hực lên tiếng.

“Coi như các ngươi giỏi!”

Nói rồi bà ta liền biến mất.

“Thanh An!”

Miki hét lên chạy lại đỡ lấy cậu. Cơ thể cậu ta đang yếu dần.

“Em làm tốt lắm! Xin lỗi em vì anh chưa đáp lại tình cảm của em được. Nhưng anh tin chắc rằng sẽ có một người yêu em hơn cả bản thân mình. Chúc em hạnh phúc...”

Thanh An mỉm cười rồi cả cơ thể mờ dần rồi dần tan biến. Miki cúi xuống đặt một nụ hôn lên môi cậu ta rồi cơ thể Thanh An tan biến mất.

“Miki...”

Tất cả buồn bã nhìn con bé.

“Em biết... một linh thú không có quyền được yêu... Một linh thú không có quyền được khóc nhưng... hức... hức... Tại sao chứ?”

Miki bật khóc khiến ai cũng lặng người.

“Đồ ngốc! Ai bảo linh thú không có quyền được yêu? Tôi yêu cô có gì là sai!”

Jiro lập tức hét lên khiến Miki chết lặng.

“Jiro... cậu... Đồ ngốc!”

Con bé ôm lấy Jiro òa khóc. Hôm ấy Miki khóc rất nhiều rồi ngủ luôn trong vòng tay Jiro. Dưới bóng chiều hình ảnh hai linh thú trở nên thật đẹp. Thanh An, cậu có thể yên tâm được rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 17

“Oa, chán quá! Thi xong rồi chẳng biết làm gì!”

Tôi gục đầu xuống bàn kêu than.

“Tớ muốn về nhà quá!”

Lam gật gù rồi thở dài.

“Này, mọi người nghe tin gì chưa?”

Thư hét hả chạy vào. Tôi liền vùng dậy mắt lóe sáng.

“Nhà trường phát tiền thưởng à? Hay là bổ nhiệm tớ làm hiệu trưởng?”

Cốp.

Một cú đánh giáng xuống đầu tôi.

“Lúc nào chỉ nghĩ đến vậy thôi!”

Lam trừng mắt nhìn tôi. Tôi nói sai gì đâu!

“Không phải, trường mình mở khóa dạy nấu ăn!”

“Vậy sao, ta có nên tham gia không nhỉ?”

Trang vui vẻ lên tiếng.

“Cũng được đó, coi như xả hơi cuối học kì.”

Tôi và Lam tán thành còn chị Dương không nói gì coi như đồng ý luôn.

Sáng hôm sau tôi đang ngủ ngon thì bị mọi người lôi dậy. Gì chứ! Hôm nay là chủ nhật mà hu hu.

“Chào mừng các bạn đến với khóa học nấu ăn.”

Một chị xinh xinh mỉm cười ra đón chúng tôi.

“Chào chị.”

Tất cả mỉm cười nhìn cô gái.

“Chị là Tuyết Liên người quản lí ở đây. Các em có thể lựa chọn các công thức nấu ăn riêng. Nấu bánh thì đi thẳng rẽ trái, nấu thức ăn đi thẳng rẽ phải. Hôm nay hơi đông các em chịu khó làm cùng bàn nhé.”

Chị Liên mỉm cười đưa chúng tôi đến một cái bàn rồi bỏ đi.

“Vậy ta mau làm thôi!”

Tôi vui vẻ lên tiếng. Tất cả đều bắt tay vào làm mỗi người một vẻ. Tôi và Trang thì hớn hờ. Chị Dương thì bất cần còn Lam mắt hiện lên nét gian gian và Thư lại có chút buồn bã. Sau khi chiến đấu với đồng bột mì và trứng cuối cùng chúng tôi đã làm xong.

Tôi nhìn sang bánh của mọi người cái nào cũng đẹp hết. Trang là chiếc bánh dâu với hình trái tim ở giữa hai chữ T, nhìn là biết tặng ai rồi. Chị Dương là chiếc bánh chocolate và... không trang trí, hơ hơ. Còn của Lam là chiếc bánh kem ở giữa hình... con khỉ. Cuối cùng là bánh của Thư với dòng chữ “tặng Thái...” tôi chưa kịp nhìn thì nhỏ đã giấu đi mất. Còn của tôi là chiếc bánh chocolate giống chị Dương nhưng được phủ thêm lớp kem bên trên là chưa Bảo Ngọc cực kì đẹp. Minh cũng khéo tay đó chứ!

“Các em làm xong rồi à? Chà đẹp thật. Các em có thể tặng cho người mình yêu quý. Lần sau nhớ đến nhé.”

Chị Liên mỉm cười rồi vẫy tay chào chúng tôi. Tất cả cho vào hộp rồi bước ra ngoài.

-----  
“Mọi thứ đã xong chưa?”

Ngọc cùng mọi người vừa đi thì Nhi Tuyết xuất hiện.

“Rồi ạ.”

“Tốt, mau lui đi! Bảo Ngọc, để xem lần này cô sẽ ra sao. Dám giành Hạo Phong của tôi à? Không có cửa đâu!”

Nhi Tuyết mỉm cười đầy nguy hiểm khiến Tuyết Liên khẽ run lên.

\*\*\*\*

Thư bước đi một mình. Lúc này cô đang phân vân không biết có nên tặng cho cậu ấy không.

Bộp.

Do mãi suy nghĩ cô liền va vào một người, chiếc bánh rơi xuống đất kem văng tung tóe.

“Cậu không sao chứ?”

Một giọng nói dịu dàng vang lên. Trái tim Thư đập mạnh.

“Thái Bảo?”

Thư ngạc nhiên nhìn cậu rồi nhìn đồng bánh kem dưới đất.

“Xin lỗi, có phải cậu định tặng cho ai đó không? Tôi sẽ đền cho cậu.”

“Không cần đâu, dù gì người đó cũng không nhận.”

Cô cười buồn. Thái Bảo ngạc nhiên nhìn cô.

“Sao cậu chắc chắn?”

“Vì trong trái tim người đó đã có một cô gái khác.”

Thư cay đắng lên tiếng rồi bỏ đi. Đi được vài bước đột nhiên Thái Bảo lên tiếng:

“Có người nói với tôi rằng: Tình yêu không phải sự ghen tuông thù hận mà nó là sự buông tay. Chỉ cần người mình yêu hạnh phúc thì mình cũng sẽ hạnh phúc.”

Thư gạt mình nước mắt tuôn rơi. Cô liền chạy đi thật nhanh để cậu không nhìn thấy nước mắt của mình. Anh có bao giờ biết rằng, người nói câu đó là em không?

\*\*\*\*

Lam cười ranh mãnh bước ra sau trường.

“Đuôi uoi... Đuôi uoi!”

Cô lên tiếng gọi nhưng chẳng thấy bóng người nào hết. Lam nghiêng răng gào lên:

“Nguyễn Thiên Ân!”

“Nhóc tìm tôi?”

Từ trên cây xuất hiện một chàng trai.

“À... Ừm... thật ra...”

“Cái này cho tôi à?”

Thiên Ân mỉm cười nhìn cái bánh sau lưng Lam.

“Không có!”

“Thật không vậy?”

“Hừ không lấy thì thôi!”

Cô bực mình định bỏ đi thì Thiên Ân nhanh chóng cướp chiếc bánh trở lại.

“Đừng giận nữa! Mà cái hôm dạ hội nhóc liều thật dám hôn... tồ...”

Thiên Ân chưa kịp nói xong liền bị ánh mắt tóa ra sát khí của Lam làm cho

không thở nổi. Cậu liền im bật không dám ho he liền mở hộp bánh ra.

“Mau ăn đi!”

Lam thu lại vẻ mặt sát khí mỉm cười nhìn Thiên Ân. Vừa đưa miếng bánh đầu tiên vào miệng cậu liền hét lên.

“Cay!!! Nhóc bỏ gì vào đây vậy?”

“Hình như là bột ốt!”

Lam cười sặc sụa nhìn cậu.

“Cái gì!”

“Cổ mà ăn hết nha! Cho chết cái tội dám cướp đi nụ hôn đầu của bản cô nương.”

Lam bấu môi rồi nhanh chóng chuồn đi.

\*\*\*\*

Dương nhủu mày nhìn đồng bánh ngọt trên tay. Cô không biết nên giải quyết chiếc bánh này như thế nào đây. Cô vốn đâu thích đồ ngọt vì ngọt quá luôn khiến ta quên mất cảm giác đắng cay.

Xoạt.

Từ trên cây xuất hiện một bóng đen.

“Minh Vỹ!”

“Cô giỏi lắm!”

Minh Vỹ mỉm cười nhảy xuống đất.

“Sao nguoi lại ở đây?”

“Sao tôi không thể ở đây?”

Cậu mỉm cười nhìn xuống chiếc bánh trên tay Dương.

“Không phải cho nguoi đâu!”

“Thì tôi đâu có nói là cho tôi.”

Dương cứng họng quay mặt đi chỗ khác. Minh Vỹ mỉm cười cầm lấy hộp bánh bỗng khựng lại.

“Có độc!”

-----

Tôi ngồi xuống ghế nhìn chiếc bánh trong tay. Minh làm chắc ngon lắm đây.

“Hơ hơ, buồn ngủ quá! Thôi để khi nào dậy thì ăn vậy.”

Tôi ngáp một một cái rồi đặt chiếc bánh sang ghế bên cạnh rồi nằm xuống ngủ. Sau một giấc ngủ dài tôi liền vươn vai sảng khoái.

“Dễ chịu quá! Bánh ơi chị đến đây.”

Tôi quay sang bên cạnh giật mình khi nhìn thấy cái bánh của tôi trong tay tên... Hạo Phong. Hắn còn đang ăn ngon lành nữa chứ!

“Tên chó nâu kia! Đồ của tôi ai cho cậu lấy!”

“Đồ của cô?”

“Đúng, là chiếc bánh đó! Cậu định ăn của chùa à? Mau đền tiền đi.”

Tôi tức giận hét lên.

“May cho cô là tôi không đá nó vào thùng rác là tốt rồi đấy.”

Hắn lạnh lùng lên tiếng bỗng khựng lại.

“Hử? Ăn nhiều quá nên bị ghen hả?”

Tôi châm chọc. Mặt hắn biến sắc môi khẽ mấp máy.

“Trong bánh có độc.”

“Hả, sao có thể! Nó là do tôi làm mà.”

“Cô làm ở đâu?”

“Khóa học làm bánh của Tuyết Liên.”

“Nhi Tuyết!”

Hạo Phong tức giận từ đằng sau mọc ra đôi cánh kéo tôi bay lên.

“Ta đi đâu vậy?”

Tôi tò mò lên tiếng.

“Đi tìm cô ta.”

“Tại sao?”

“Trong gia vị có vấn đề chắc chắn là do cô ta làm.”

Thôi chết, lẽ nào những người kia cũng đang bị như vậy? Hạo Phong dừng lại nhẹ nhàng đặt tôi xuống đất rồi ngược nhìn Nhi Tuyết đang ngồi vắt vẻo trên cây.

“Thuốc giải!”

“Anh nói gì em không hiểu.”

“Tôi không nói lại lần hai đâu!”

“Được rồi.” – Nhi Tuyết gạt đầu rồi lôi từ trong túi ra lá bùa. – “Bùa điều khiển!”

Hạo Phong khựng lại. Cả cơ thể hắn bỗng di chuyển về phía tôi.

“Mau tránh ra! Tôi đang bị điều khiển.”

Hắn hét lên khiến tôi giật mình vội né đi.

“Phi tiêu lá!”

“Màn chắn nước.”

Lam liền xuất hiện ngăn cản chiếc phi tiêu của Thiên Ân.

“Bọn họ đang bị cô ta điều khiển.”

Chị Dương cùng Minh Vỹ xuất hiện.

“Bảo bóng đêm!”

“Màn chắn.”

Tiến liền xuất hiện ngăn chặn sức mạnh của Minh Vỹ.

“Ngọc, Tiến không điều khiển được bản thân mình.”

Trang lo lắng chạy về phía tôi.

“Tớ biết rồi.”

Tôi gạt đầu. Đột nhiên một đồng băng bay về phía tôi.

“Caso – Fire!”

Con sư tử liền xuất hiện phun ra lửa ngăn chặn đồng băng đó.

“Miki!”



“Các chị không sao chứ?”

Con bé chạy lại phía tôi.

“Ừ, nhưng bọn họ không ổn chút nào.”

Lam hướng mắt nhìn đám người đang đánh nhau toán loạn kia.

“Jiro, bảo vệ cô ấy!”

Hạo Phong lên tiếng. Jiro gật đầu rồi biến thành con sói to.

“Đây gai nổi loạn.”

Thiên Ân tạo ra hàng đồng dây leo.

“Fire!”

Con sư tử Caso liền phun lửa đốt cháy dây gai. Sau đó Lam lao lên phía trước tạo ra quả cầu nước.

“Sóng dậy biển rung.”

“Kết giới!”

Nhưng Tiến tạo ra một màn chắn ngăn Lam lại.

“Chơi tiếp đi! Đang vui mà!” – Nhi Tuyết mỉm cười rồi quay sang tôi. – “Hạo Phong, giết chết cô ta!”

“Hạo Phong!”

Tôi lo lắng nhìn hấn. Hấn bước từ từ về phía tôi. Hấn sẽ giết tôi thật ư? Nhi Tuyết mỉm cười đắc thắng.

“Đáng ghét! Nhát chém từ thần!”

Hạo Phong liền quay người vung kiếm lên ngay lập tức bùa trên tay cô ta đứt làm đôi.

“Cử động được rồi!”

Thiên Ân ngạc nhiên. Nhi Tuyết há hốc mồm nhìn Hạo Phong.

“Tại sao? Rõ ràng không ai chống lại được phép thuật này mà.”

“Hừ, cô nghĩ phép thuật của cô dễ dàng điều khiển tôi đến vậy sao.”

Hạo Phong nhếch mép. Tuy nhìn vẻ mặt hấn thản nhiên nhưng tôi chắc chắn Hạo Phong phải dùng rất nhiều sức mới chống lại bùa của cô ta.

“Mau lên thôi! Bảo nước.”

Lam liền lên tiếng.

“Phi tiêu lá!”

“Cung tên hắc ám.”

“Vô hiệu hóa!”

Một giọng nói vang lên khiến tất cả giật mình. Sức mạnh của Lam, Thiên Ân và Minh Vỹ đều biến mất.

“Cô là ai?”

Trang ngạc nhiên nhìn cô gái đeo mặt nạ. Cô ta cười nửa miệng.

“Là ai không quan trọng. Các ngươi chỉ cần biết rằng các ngươi sẽ bị ta tiêu diệt. Hôm nay ta chỉ chào hỏi vậy thôi. Tạm biệt!”

Nói rồi cô ta biến mất cùng với Nhi Tuyết. Sức mạnh của mọi người quay trở lại tuy nhiên có một điều ai cũng hoang mang. Cô ta là ai?

## Chương 18

“Sướng quá! Mai là được về nhà rồi!”

Tôi vui vẻ lên tiếng. Sau khi kết thúc kì thi chúng tôi được trở về nhà hai tuần.

“Em mau đi nghỉ đi mai còn về.”

Chị Dương nhắc nhở tôi. Tôi gật đầu rồi leo lên giường. Đạo này xảy ra nhiều việc khiến tôi ngủ không được ngon giấc bây giờ ngủ cái đã.

Sáng hôm sau tôi xách vali chuẩn bị lên xe.

“Bảo trọng nhé Thu!”

Tôi ôm lấy nhỏ. Hai tuần không gặp Thu chắc tôi sẽ nhớ nhỏ lắm.

“Về nhà nhất định phải liên lạc với tớ đấy nhé!”

Vừa lên xe Lam đã lên tiếng nhắc nhở. Tôi phì cười rồi gật đầu.

“Mấy người đừng quên tớ đấy!”

Trang thấy vậy liền xen vào. Tôi cùng chị Dương bật cười nhìn hai cô bạn. Vài tiếng sau cuối cùng chúng tôi cũng về đến nhà.

“Bố! Mẹ! Con gái bố mẹ về rồi!”

Tôi hét lên vang cả nhà.

“Ngọc! Dương! Hai đứa về rồi.”

Mẹ tôi vui mừng chạy ra ôm lấy tôi.

“Con về rồi!”

Tôi cảm động ôm lại mẹ.

“Thế mấy đứa có khỏe không?”

“Tụi con rất khỏe! Khỏe như voi luôn.”

“Mấy đứa mau lên tầng tắm rửa đi. Hôm nay mẹ sẽ nấu mọi ngon cho các con.”

“Vâng.”

“Dương, con ở lại mẹ nhờ tí.”

Chị Dương bước vào phòng cùng với mẹ. Tôi tò mò liền chạy theo, cố áp tai vào nghe tiếng động bên trong.

“Dương, thật ra mẹ có chuyện giấu con. Con chính là...”

Giọng nói của mẹ nhỏ dần khiến tôi chẳng nghe ra cái mô tê gì hết.

Choang.

Một tiếng động vang lên khiến tôi giật mình.

“Chuyện gì xảy ra vậy!”

Tôi hoảng hốt đẩy cửa vào. Mẹ ngạc nhiên nhìn tôi còn chị Dương lại nhìn tôi bằng đôi mắt đầy bị thương.

“Ngọc! Đi lên tầng mau.”

Mẹ tôi gắt lên ngay lập tức tôi chạy lên tầng. Rót cuộc mẹ và chị Dương đã xảy ra chuyện gì? Tôi trở về phòng cất đồ rồi đi tắm. Lâu ngày không về nhà bây giờ nhớ quá!

Sau khi tắm xong tôi mới nhớ ra mình không đem quần áo liền quần một chiếc khăn rồi chạy về phòng.

“Ủa xe ai kia? OMG, là BMW đó! Siêu xe đây ư? Là của ai nhỉ?”

Tôi thắc mắc mắt vẫn ngó ra ngoài cửa sổ thuận tay đưa cốc nước lên miệng.

Cạch.

Cửa đột nhiên bật mở. Một tên con trai ngạc nhiên nhìn tôi. Hần... hẳn... là Hạo Phong! Sau khi lấy lại bình tĩnh tên chó nâu đó nhếch mép cười.

“Cẩn thận tuột khăn đây.”

Rồi hắn đóng cửa lại. Tôi vẫn còn trong trạng thái đơ toàn tập. Tuột khăn? Tôi ngạc nhiên nhìn xuống... tôi chỉ cuốn bọc một chiếc khăn!

1 giây...

2 giây...

3 giây...

“A... a a a! Đồ sắc lang! Đồ dê xồm à không chó xồm! A... a a a!”

Tôi uất ức gào lên. Trời ơi, sau này làm sao tôi dám lấy chồng nữa... hu hu.

Tôi tức giận mặc bộ quần áo kín đáo nhất rồi bước xuống nhà với tâm trạng cực cực kì tệ. Vừa xuống nhà đập vào mắt tôi là cảnh tượng bố tay run run rót trà cho hắn. Cũng phải thôi vì trước mặt là thiếu gia tập đoàn Trần Hạo nổi tiếng mà. Còn chưa kể mấy tên áo đen y như xã hội đen đứng bên cạnh nữa.

“Con gái...”

Bố hướng mắt nhìn tôi cầu cứu. Tôi liền kéo hắn ra sau nhà tức giận hỏi.

“Sao cậu ở đây?”

“Thích thì ở!”

“Cậu bị con gì cắn trúng à! Chúng ta đâu có quan hệ gì. Cậu tự nhiên xông vào bố tôi lại tưởng là cướp.”

“Tôi nói với họ là cô mời tôi.”

“Cái gì? Cậu...”

Tôi tức giận bỏ vào nhà. Sao hắn có thể tự ý quyết định như thế cơ chứ! Có nhà mà không chịu về tên này đúng là rảnh rồi sinh nông nổi.

“Ây da!”

Nhìn thấy tôi và Hạo Phong đi cùng nhau mắt mẹ tôi liền sáng lên. Biết ngay mà, hẳn mà ở đây thể nào trí tưởng tượng của mẹ tôi lại bay cao. Kết quả mẹ tôi liền giữ Hạo Phong ở lại xem ra muốn đuổi hắn cũng không thể rồi.

“Mau vào ăn cơm đi!”

Chị Dương lên tiếng. Tôi nhìn chị, chị ấy sao vậy? Trông nét mặt chị ấy không được vui. Hạo Phong cho đám người kia trở về rồi thân nhiên bước vào trong.

Suốt cả bữa ăn mọi người đều im phăng phắc bởi vì kẻ nào đó ngay cả một cái đĩa cũng cầm không nổi. Haizz, đúng là con nhà giàu. Tôi thờ dài rồi cúi xuống ăn tiếp.

“Ngọc, thực nữ chút đi.”

Mẹ ỳnh vào tay tôi một cái. Ồ liên quan gì đến tôi. Ba tôi cũng nhìn tôi như ra hiệu điều gì đó. Tôi nhìn sang hắn chán nản gấp lấy miếng thị định đặt vào bát hắn nhưng đột nhiên nắm lấy tay tôi đưa luôn vào miệng. Tôi há hốc mồm. Mẹ tôi không nói gì chỉ khẽ cười ba tôi định lên tiếng nhưng nhìn thấy khuôn mặt cọp cái của mẹ tôi lại thôi. Kết quả bữa ăn hôm đó tôi phải dứt cho hắn ăn. Bố mẹ sao không đòi lại công bằng cho con cơ chứ!

Tôi cứ nghĩ bố tôi không thích hấn nên chắc chắn sẽ đuổi hấn đi à ngờ. Chiều hôm ấy, hấn lại cùng bố tôi chơi cờ với nhau.

“Chà, cậu gọi thật! Cái Ngọc nhà tôi thật có phước.”

Tôi hóa đá tại chỗ. Bố, không phải bố định bán đứng con đó chứ! Tối, nhà tôi ngủ rất sớm. Phòng hấn được xếp ngay cạnh phòng tôi mới khổ.

“Cái tên Hạo Phong đáng ghét đó! Hấn còn làm cho bố mẹ tớ hiểu lầm nữa. Chưa hết, chắc chắn hấn đã sử dụng thủ đoạn nào đó để lấy lòng bố mẹ tớ. Cậu nhìn xem bây giờ họ đều đứng về phe hấn!”

Tôi than thở với Lam qua điện thoại. Nhỏ thở dài rồi lên tiếng.

“Giờ cậu muốn sao?”

“Trả thù!”

“Thôi được, nghe này... bla... bla...”

“Tuyệt!”

Tôi mỉm cười rồi tắt máy. Tôi ngược lên nhìn trời.

“Sắp mưa rồi. Chị Dương sao vẫn chưa về vậy?”

Tôi thở dài rồi leo lên giường ngủ.

Đừng... đừng...

Nửa đêm tiếng sấm vang lên.

*Bão Ngọc... Bão Ngọc!*

“Ai vậy?”

*Cô phải tránh xa... tránh xa...*

Đừng!

Tôi giật mình mở mắt. Chị Dương vẫn chưa về sao? Tôi sợ hãi không dám nhìn ra ngoài. Tiếng sấm vẫn vang lên khiến tôi co rúm người lại. Bình thường lúc này chị Dương sẽ an ủi tôi nhưng chị ấy không có ở đây. Tôi liền ôm lấy con doraemon rồi chạy sang phòng bên cạnh. Phòng ngủ của hấn tối om khiến tôi lạnh cả sống lưng.

“Sao không ngủ?”

Một giọng nói lạnh lẽo vang lên từ sau lưng tôi. Tôi suýt hét lên nhưng khi nhận ra đó là hấn tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

“Tôi... tôi... sợ sấm”

“Cô sợ sấm?”

Hấn ngạc nhiên nhìn tôi.

“Thì... thì làm sao?”

“Phi...”

Hấn phì cười rồi thân nhiên bước qua tôi nằm lên giường. Ồ thế còn tôi?

“Cô không muốn ngủ thì đừng đứng đó ám tôi.”

Hấn nói rồi quay lưng vào tường. Tôi bĩu môi rồi leo lên giường đặt con doraemon ở giữa để giữ khoảng cách.

Thịch... thịch.

Sao tim tôi đập nhanh thế nhỉ?

Sáng hôm sau, tôi suýt cắn vào lưỡi khi thấy tình cảnh vô cùng éo le. Con doraemon nằm dưới đất còn tôi nằm... trong lòng hắn. Hắn ôm tôi! Tôi tức giận định đập hắn ngã xuống nhưng hắn lại nhanh hơn tôi một bước kéo luôn cả người tôi ngã xuống đất và... môi chạm môi.

“A!”

Tôi hét lên liền bỏ chạy quên cả... dép. Tôi chạy vào nhà vệ sinh với khuôn mặt đỏ bừng. Sau khi lấy lại bình tĩnh tôi liền bước ra ngoài. Nhưng vừa ra đến cầu thang liền gặp mặt hắn. Hắn thản nhiên bước xuống như chưa có chuyện gì xảy ra. Tên này mặt dày quá! Vừa xuống dưới tôi liền nhận được lời nhắn của mẹ. “Mẹ có việc bận nên không thể ở nhà được. Con và Dương nhớ cẩn thận. Trưa nay sẽ có một vị khách đặc biệt đấy.”

Đọc xong tôi mỉm cười gian tà. Quá phù hợp cho kế hoạch. Tôi vào trong bếp nấu hai quả trứng, hai cốc sữa và hai bánh mì hì hửng chạy ra ngoài.

“Này.”

Tôi đưa cho hắn cốc sữa.

“Cô có ý gì?”

Hắn nhú mày nhìn tôi. Tôi cười cười tỏ ra vô tội nhìn hắn uống sữa rồi mới hí hửng ăn.

\*\*\*\*\*

“Lam nè, kế hoạch cho thuốc xổ vào sữa của cậu tuyệt thật đó.”

Tôi mỉm cười lên tiếng.

“Đương nhiên rồi, tớ là thiên tài của thiên tài mà.”

Nhỏ tự đắc trong điện thoại.

“Nhưng mà...”

“Sao?”

“Người uống phải nó là tớ không phải hắn! Giờ tớ ngồi trong WC chơi cò với tào tháo nè.”

Tôi bực mình hét lên rồi sập máy luôn không để nhỏ nói gì thêm. Sau khi giải quyết vấn đề xong tôi nhìn đồng hồ.

“Sắp trưa rồi phải nấu cơm thôi.”

Tôi định bước xuống thì chiếc vòng phát sáng Miki liền hiện ra.

“Miki!”

“Hi hi, chị khỏe không? Em đã về đến nhà rồi hiện em đang dùng không gian ba chiều để nói chuyện với chị.”

“Em tìm chị có việc gì?”

“Thật ra... lũ vampire đã về đến thành phố rồi. Chị nên cẩn thận.”

“Được.”

Tôi gật đầu, Miki liền biến mất. Lũ vampire đến đây ư? Nhưng để làm gì? Mà thôi ăn cái đã. Tôi bước xuống nhà nhìn cái bản mặt đáng ghét của hắn lại tức giận.

“Cậu còn đứng đây! Mau vào nấu cơm.”

Hắn nhún vai bước vào bếp. Nói là giúp tôi nấu cơm nhưng mà có mỗi mình tôi nấu còn hắn thì đứng nhìn.

“Cậu định ở nhà tôi bao lâu đây?”

Tôi vừa thái cà chua vừa lên tiếng không hề biết rằng hắn ở ngay bên cạnh tôi.

“Đến khi nào cô chết!”

Hơi thở hắt phả vào tai khiến tôi giật mình liền cắt trúng tay.

“Au!”

Tôi khóc không ra nước mắt nhìn ngón tay đầy máu của mình.

“Đồ ngốc!”

Hắn thở dài kéo tôi ngồi xuống ghế rồi lấy bông băng ra. Tại hắn mà tôi như vậy mà!

“Hình như cậu hơi cần thật quá rồi đó!”

Tôi cười như không cười. Tôi bị thương ở ngón tay vậy mà hắn băng bó cả bàn tay.

“Ngồi im!”

Hắn nói rồi đặt lên tay tôi một nụ hôn. Mặt tôi đỏ bừng lên. Hắn làm... làm cái quái gì vậy?

“Bảo Ngọc!”

Đột nhiên một giọng nói vang lên. Tôi ngạc nhiên nhìn người con trai trước mặt.

“Thái Bảo?”

Choang.

Cửa kính đột nhiên vỡ ra. Một tên người không ra người quỷ không ra quỷ xuất hiện.

“Ánh sáng hào quang!”

“Ma vương kiếm!”

Cả hai người cùng đồng thanh trên tay Hạo Phong và Thái Bảo xuất hiện hai thanh kiếm. Tên vampire đó liền bay ra ngoài hai người họ liền đuổi theo. Khi tôi chạy ra ngoài đã thấy hắn chết dưới tay hai người bọn họ. Nhưng mà Hạo Phong và Thái Bảo hình như không có ý định bay xuống vẫn nhìn nhau chăm chăm.

“Thái Bảo, cậu bị thương rồi. Mau vang băng bó đi.”

Tôi liền lên tiếng phá tan bầu không khí.

“Ừ.”

Cậu ta mỉm cười rồi thu lại đôi cánh.

“Cậu không xuống à?”

Tôi quay sang nhìn Hạo Phong. Hắn hừ lạnh rồi xuống theo.

“Tay cậu bị sao vậy?”

Thái Bảo nhìn vết thương trên tay tôi.

“Chớ cần!”

Tôi bình thản trả lời. Nhiệt độ xung quanh đột nhiên giảm xuống bởi ánh mắt như dao cạo của hắn. Kệ hắn, đỡ tốn tiền điều hòa ha ha.

Sau khi băng bó cho Thái Bảo tôi liền vào bếp nấu cơm. Hôm nay nhiều món ngon thật nha. Nhưng mà...

“Hai người có để cho tôi ăn không?”

Tôi nhìn hai kẻ từng mắt nhìn nhau từ nãy giờ.

“Không biết dùng đũa!”

Cả hai đồng thanh.

“Vậy tức là tôi...”

“Đứt!”

Cả hai đồng thanh lần hai rồi quay lại lờm nhau. Hu hu tôi thành bảo mẫu từ bao giờ vậy!

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 19

Bây giờ nhà tôi xuất hiện hai vị “khách” đáng kính. Thái Bảo do bị thương nên ở lại dưỡng thương còn Hạo Phong... hắn vẫn thản nhiên ở đây ăn cơm chùa. Còn bố mẹ lại mất tâm mất tích, chị Dương từ chiều hôm qua vẫn chưa về.

“Ngọc! Mau giúp chị!”

Giọng chị Dương vang lên. Tôi chạy ra mở cửa thì thấy chị đang dìu một “cái xác” mang tên Minh Vỹ.

“Anh ấy làm sao vậy? Sao người toàn thương tích?”

“Chị sẽ giải thích sau! Mau đưa hắn vào.”

“Hai tên kia mau cứu người!”

Tôi gạt đầu rồi hét lên. Lập tức Hạo Phong cùng Thái Bảo đi xuống. Thái Bảo cùng chị Dương dìu Minh Vỹ lên ghế sofa còn Hạo Phong...

“Cậu có cần vô tâm vậy không? Khoanh tay đứng nhìn thôi à?”

Tôi bực dọc nhìn hắn.

“Tên này không chết được đâu.”

“Chị Dương, đã xảy ra chuyện gì?”

Tôi quay sang chị Dương.

“Chị không rõ. Khi ra công viên đã nhìn thấy hắn ngất ở đấy rồi.”

“Vậy là ai?”

Tôi ngạc nhiên.

“Là lũ vampire.”

Một giọng nói vang lên khiến tất cả giật mình.

“Lam? Thiên Ân? Trang? Tiến?”

“Thành phố này đã bị vampire xâm nhập rồi.”

Lam lên tiếng giải thích. Vậy chẳng lẽ mọi người trong thành phố sẽ...

“An tâm, tôi đã sử dụng sức mạnh khiến cho ban đêm tất cả người dân đều đi ngủ. Tiến cũng đã sử dụng kết giới để bảo vệ họ.”

Nhận ra sự lo lắng của tôi Thiên Ân liền giải thích.

“Cảm ơn cậu. Nhưng mà sao cậu ở đây?”

Thiên Ân mỉm cười không trả lời mắt liếc về phía Lam. Nhỏ trừng mắt nhìn cậu ta rồi trả lời.

“Hắn chỉ giỏi bám đuôi thôi!”

“Vậy thứ lũ vampire cần là gì?”

Trang nhíu mày.

“Là pha lê tím!”

Chị Dương đột nhiên lên tiếng sắc mặt trở nên trắng bệch.

“Pha lê tím?”

“Là một trong bốn viên pha lê trong truyền thuyết. Trong thế giới phép thuật có bốn viên pha lê và năm viên rubi. Rubi hồng của linh thú pháp sư, rubi đen của linh thú ác quỷ. Rubi đỏ của linh thú vampire, rubi trắng của linh thú thiên thần, rubi vàng của linh thú phù thủy. Còn bốn viên pha lê đó chính là pha lê trắng, pha lê đen, pha lê tím và pha lê đỏ. Bốn viên pha lê này có năng lượng cực kì lớn nên bọn chúng khao khát là phải.”

Thái Bảo giải thích khuôn mặt trở nên cực kì nghiêm túc.

“Vậy ai giữ pha lê tím?”

“Sắp đến ngày nguyệt thực rồi. Pha lê tím sẽ xuất hiện thôi.”

Tĩnh... tĩnh...

Chợt một tiếng nhạc vang lên khiến tất cả dừng lại. Âm thanh của nó thật khó nghe! Khiến tôi cảm thấy chóng mặt.

“Có chuyện gì vậy?”

Tôi bịt hai tai lại rồi hét lên.

“Tiếng nhạc đang triệu hồi lũ vampire.”

Lam ngạc nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Trang! Tiến! Ở lại đây chăm sóc Minh Vy.”

Tôi quay sang nhìn Trang định chạy ra ngoài thì Hạo Phong giữ lại kéo tôi bay lên cao.

“Cô muốn chết à? Ở dưới đất toàn vampire.”

Hắn nhíu mày nhắc nhở tôi. Lúc này Lam cũng dùng cánh nước bay về phía tôi theo sau là Thiên Ân. Thái Bảo kéo chị Dương bay sát phía sau mắt cứ nhìn chăm chăm tôi như muốn nói điều gì đó. Tất cả dừng lại ở trung tâm thành phố, nơi phát ra tiếng nhạc.

“Cô là ai?”

Tôi nhíu mày nhìn cô gái ở trên khán đài đánh đàn violin. Do quá tối tôi không tài nào nhìn ra khuôn mặt của cô ta.

“Chà, không chỉ có pháp sư mà có cả ác quỷ thiên thần và phù thủy nữa cơ à.”

Dạ Nguyệt bỗng nhiên xuất hiện. Bên cạnh bà ta còn có một cô gái. Là cô gái hôm nọ!

“Không cần nói nhiều! Ma vương kiếm.”

Hạo Phong lạnh lùng lao lên tấn công lúc vampire. Thái Bảo cũng theo vậy mà xông vào.

“Oa, chị Dương không có phép thuật mà cũng tấn công được!”

Tôi cảm thán nhìn chị Dương đang dùng gậy đánh chúng liên tục. Vậy còn tôi?

“Cô cứ đứng yên đây! Tôi đã tạo kết giới rồi.”

Hạo Phong liếc mắt về phía tôi rồi chiến đấu tiếp. Vậy tôi đứng đây làm tượng à? Tôi quay sang nhìn cô gái đang đánh đàn. Cô ta chính là người đã gọi lũ vampire vậy thì chỉ cần tôi ngăn cô ta là được. Nhưng tại sao đầu tôi lại đau đến vậy? Tiếng nhạc khiến đầu óc tôi choáng váng. Mọi thứ xung quanh tôi mờ dần cuối cùng tối lại. Thứ duy nhất tôi nhìn thấy là đôi mắt màu nâu đậm của người đánh đàn.

\*\*\*\*\*

“Oáp!”

Tôi vươn vai tỉnh dậy. Ủa đây là giường của tôi mà! Hôm qua đã xảy ra chuyện gì?



Tôi bước xuống nhà nhìn thấy chị Dương đang nấu ăn sáng.

“Em dậy rồi à? Hôm qua em mệt quá nên ngủ đi.”

Chị Dương mỉm cười nhìn tôi rồi tiếp tục công việc.

“Mọi người đâu ạ?”

“Họ đang ngủ! Trận chiến hôm qua làm tất cả mệt mỏi.”

“VẬY Ạ.”

“Chúng ta đi chợ chứ?”

“Vâng.”

Tôi gật đầu rồi đi theo chị. Khu chợ này nằm ở một góc phố, luôn tấp nập và nhiều đồ đẹp. Khu chợ này làm tôi nhớ đến ngày xưa khi tôi và chị Dương cùng nhau đi. Trước khi chuyện không vui xảy ra...

Do mãi suy nghĩ tôi liền bị lạc. Trong lúc tìm chị Dương thì một tiếng nhạc thu hút tôi. Một bản nhạc êm dịu tha thiết khiến tôi cảm thấy lòng mình trở nên vui vẻ, cứ như có một nguồn năng lượng nào đó bùng cháy vậy. Tôi chạy theo tiếng nhạc, trước mắt tôi là một cô gái đang đánh đàn violin. Tiếng nhạc của cô gái khiến tất cả mọi người xung quanh đều mê mẩn khi tiếng nhạc kết thúc thì khắp nơi đều vang lên tiếng vỗ tay.

“Chị đánh đàn hay quá!”

Tôi nhìn chị ấy bằng ánh mắt khâm phục.

“Cảm ơn em. Chị tên là Hoàng Ánh.”

Cô gái mỉm cười nhìn tôi.

“Em là Bảo Ngọc. Em thật sự muốn nghe lần nữa. Nhà chị ở đâu vậy?”

“Thật ra chị đang tìm nhà ở trọ nhưng chưa tìm được.”

“Chị có thể đến nhà em!”

“Như vậy thì có...”

“An tâm, chỉ là ở tạm thôi mà.”

Tôi vui vẻ nắm tay chị. Nếu được nghe chị đàn thì tốt quá.

“Em đi đâu vậy hả?” – Chị Dương nhíu mày nhìn tôi rồi quay sang nhìn cô gái. – “Chị là người vừa đánh đàn?”

“Đúng vậy! Chị ấy đánh rất hay. Chị ấy chưa tìm được nhà! Chúng ta cho chị ấy ở chúng chứ?”

Tôi vui vẻ lên tiếng. Chị Dương nhìn tôi rồi thở dài.

“Tùy em.”

\*\*\*\*

“Nhà em đẹp thật đó!”

Chị Ánh nhìn căn nhà của tôi bằng ánh mắt long lanh.

“Ai vậy?”

Lam và Trang từ trên tầng đi xuống.

“Chị ấy là Hoàng Ánh. Chị ấy đánh violin giỏi lắm!”

“Em cũng thích nghe violon. Chị dạy em nhé.”

Lam chạy lại phía chị. Tôi cùng chị Dương dọn đồ ăn lên. May lần này tôi mua đĩa rồi nếu không khổ với mấy ông tướng đó!

“Nghe Ngọc nói tiếng đàn của chị rất hay. Chị đánh thử đi.”

Trang vừa nhai bánh vừa lên tiếng.

“Được rồi.”

Chị Ánh gật đầu rồi bắt đầu kéo đàn. Tiếng đàn của chị khiến cả căn phòng trở nên tĩnh lặng.

Bộp... bộp.

Tiếng đàn vừa kết thúc tất cả đều vỗ tay.

“Chị đánh đàn giỏi thật! Sao chị không đi biểu diễn ở nơi sang trọng?”

“Chị cũng muốn lắm nhưng do tình trạng sức khỏe của chị dạo gần đây không ổn. Cứ đến chín giờ chị lại buồn ngủ và khi tỉnh dậy lại thấy chiếc đàn bên cạnh mình. Chắc chị mộng du rồi.”

“Chị nhớ nghỉ ngơi thật tốt!”

Lam an ủi chị. Tôi liền lên tiếng phá vỡ không gian.

“Mọi người ăn xong chưa? Để tớ dọn.”

“Để chị làm cho. Chị không muốn ở nhà em mà không làm gì.”

Chị Ánh mỉm cười rồi giật lấy chồng đĩa trên tay tôi bước vào bếp. Chị vừa đi khuôn mặt của mọi người liền trở nên nghiêm nghị.

“Rốt cuộc kẻ đánh đàn đó là ai?”

Lam nhúm mày. Thiên Ân cũng gật gù.

“Cái này ta không rõ nhưng chỉ khi kẻ đó dùng đánh thì lũ vampire mới không tới.”

“Bọn chúng đã đánh hơi thấy nhà của Dương.”

Một giọng nói vang lên. Tất cả ngạc nhiên nhìn Minh Vỹ.

“Còn sống à?”

Hạo Phong lạnh lùng lên tiếng.

“Còn đợi cậu.”

“Mọi người thôi đi! Bây giờ vấn đề chính là bảo vệ thành phố này cơ mà.”

Trang liền lên tiếng. Minh Vỹ nhếch mép dựa vào tường.

“Điều này liên quan gì đến tôi, tôi chỉ muốn tiêu diệt Dạ Nguyệt mà thôi!”

“Ngươi!”

Chị Dương tức giận đứng bật dậy. Lam liền cản lại.

“Lúc này không phải lúc đánh nhau! Điều cần làm là tiêu diệt lũ vampire đó. Minh Vỹ, anh cũng là vampire, anh sẽ đứng về phía nào?”

“Đó là lũ vampire của Dạ Nguyệt. Tôi giết chúng là chuyện thường.”

Lam gật đầu. Tất cả liền chìm vào im lặng.

“Sao mặt ai cũng nguy hiểm vậy?”

Chị Ánh ngạc nhiên nhìn chúng tôi. Tôi mỉm cười đẩy chị ấy lên gác.

“Không có gì! Chị dậy em đánh đàn nha.”

“Cả em nữa.”

“Ồ, chờ tớ.”

Lam và Trang liền chạy theo. Chúng tôi được chị Ánh giảng dạy rất tỉ mỉ mặc dù vẫn chưa đàn được nhưng rất vui.

“Chị Ánh, chị có ước mơ gì vậy?”

“Ừm, có lẽ là chị muốn dùng tiếng nhạc của mình để cho người nghe cảm thấy vui vẻ.”

“Tuyệt thật! Nhất định chị sẽ thành công.”

Tôi vui vẻ. Chị Ánh cũng mỉm cười nhìn tôi rồi bước về phòng.

“Muộn rồi, em mau đi ngủ đi. Chúc em ngủ ngon!”

“Chị cũng vậy.”

Tôi chào chị rồi về phòng của mình.

-----

Khi đồng hồ vừa điểm chín giờ, trong một căn phòng, người con gái ở trên giường bỗng mở mắt. Đôi mắt màu nâu đậm như bị thôi miên. Cô liền cầm cây đàn bước đến ban công bắt đầu kéo đàn. Lũ vampire ở khắp mọi nơi liền xuất hiện chỉ trong phút chốc đã bao vây khắp mọi nơi. Dạ Nguyệt ngồi trên mái nhà khóc môi cong lên.

-----

Tiếng nhạc vang lên khiến tôi tỉnh giấc. Tôi chạy ra ngoài đã thấy mọi người đứng ở trước sân.

“Người đàn là chị Ánh!”

Lam kinh ngạc nhìn người con gái đang đánh đàn.

“Không thể nào!” – Tôi lắc đầu phủ nhận rồi hét lên. – “Chị Ánh!”

“Không được đâu! Cô ấy không nghe thấy, cô ấy bị bọn chúng thôi miên rồi.”

Thái Bảo nói rồi rút kiếm ra. Tất cả đều lao vào tấn công nhưng tiếng nhạc ngày càng mạnh khiến bọn vampire xuất hiện ngày càng nhiều.

“Tiếng nhạc khiến đầu tôi đau quá!”

Lam ôm đầu khê rên.

“Chị Ánh! Chị có nghe em nói không? Chị đã từng nói ước mơ của mình là gì? Chị muốn dùng tiếng nhạc của mình để cho người nghe cảm thấy vui vẻ cơ mà!”

Tôi hét lên ngay lập tức tiếng nhạc dừng lại. Chị Ánh ôm đầu khuôn mặt đầy đau đớn.

“Ước mơ của mình? Đúng vậy, ước mơ của mình là làm cho mọi người hạnh phúc.”

Chị Ánh khê lăm bầm rồi cầm cây đàn lên đàn một bản nhạc đầy sức sống. Bản nhạc khiến tất cả mọi người trở nên mạnh hơn. Cuối cùng tất cả cũng giải quyết xong lũ vampire.

Sáng hôm sau.

“Chị phải đi thật à?”

Tôi buồn bã lên tiếng.

“Ừ, chị sẽ tiếp tục thực hiện ước mơ của mình.”

Chị Ánh khê mỉm cười.

“Vây chúc chị thành công.”

“Cảm ơn các em. Chị sẽ giữ bí mật về thân phận của các em. Mong một ngày chị có thể đàn cho tất cả nghe. Muộn rồi, tạm biệt!”

Chị Ánh nháy mắt rồi quay lưng bước đi.

“Đừng quên em nhé!”

Tôi gọi theo chị, Dưới ánh bình minh, cô gái với ước mơ cao đẹp đang tiến về phía trước. Chúc chị thành công, cô gái violin!

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 20

Vậy là mọi thứ đã trở lại bình thường, mọi người ai về nhà đấy. Hạo Phong và Thái Bảo có việc nên đi. Giờ chỉ còn tôi và chị Dương trong căn nhà này.

“Thời gian trôi nhanh quá.”

Chị Dương đặt đĩa hoa quả xuống.

“Ừ, chúng ta hoàn thành xong nốt học kì còn lại là cuộc sống sẽ trở về bình thường như trước.”

“Xem ra không bình thường được nữa rồi.”

Chị Dương buồn bã nhìn tôi.

“Chị nói gì em không hiểu?”

“Ngọc, thật ra...”

Rình... rình...

Đột nhiên điện thoại của tôi vang lên. Tôi cười trừ rồi chạy ra ngoài nghe điện thoại.

“Ngọc ơi giúp tớ với.”

Giọng của Trang vang lên khiến tôi giật mình.

“Được, chờ tớ!”

Tôi gật đầu rồi nhanh chóng chạy đi.

Tại nhà Trang...

“Tiểu thư, tôi nghĩ bây giờ không tiện.”

Quản gia ngăn tôi vào trong ánh mắt hiện lên vẻ áy náy.

“Nhưng Trang cần cháu!”

Tôi lo lắng sợ nhỏ xảy ra chuyện liền chạy vào trong.

“Ba, vì sao ba lại ghét Tiến?”

Giọng nói đầy ám ức của Trang vang lên.

“Con hỏi làm gì?”

Bá Lâm, ba của Trang, nhìn nhỏ đầy dò xét.

“Vi... con và Tiến là bạn của nhau!”

“Từ nay về sau con không được chơi với nó nữa!”

“Tại sao cơ chứ!”

Nhỏ liền phản bác lại.

“Con không cần biết!”

“Tiến là bạn của con, là người luôn cùng con vượt qua khó khăn. Cậu ấy có gì không được? Học giỏi, nhà giàu, điển trai, tốt bụng. Và quan trọng hơn hết là con thích cậu ấy!”

“Con nói gì?”

Sắc mặt bác Lâm liền biến đổi.

“Con nói cái gì?”

“Con thích cậu ấy!”

“Con không thể thích nó con hiểu chứ? Nếu con mà lại gần thằng nhóc đó dù chỉ một bước thì đừng trách ba vô tình.”

Bác Lâm liền gắt lên. Đây là lần đầu tiên tôi thấy bố của Trang tức giận như vậy.

“Tại sao chứ? Con sẽ không nghe lời ba đâu! Vì con chắc chắn mẹ cũng không chấp nhận như vậy.”

Trang hét lên.

Bốp.

Một cái tát in xuống mặt Trang.

“Con không có quyền cãi mẹ con ra đây!”

“Con ghét ba!”

Nhỏ bật khóc rồi chạy lên tầng. Vậy con tôi làm gì? Hay cứ về kể cho Lam và chị Dương đã.

“Ngọc, cháu đã nhìn thấy hết rồi à?”

Bố Trang quay lại nhìn tôi. Tiêu rồi!

“Theo cháu thì người ba nào chẳng không muốn con mình yêu sớm.”

“Không phải như cháu nghĩ đâu, bác cũng rất yêu mến Tiến.”

“Vậy sao bác lại...”

“Là lời nguyện!”

\*\*\*\*\*

“Lời nguyện?”

Lam ngạc nhiên nhìn tôi.

“Ừ, ngày xưa các pháp sư thuộc hệ thổ bị dính phải lời nguyện của mẹ phù thủy già. Nếu người họ yêu là pháp sư thuộc tính kim thì họ sẽ chết.”

Tôi buồn bã trả lời.

“Nhưng chắc gì nó đã thành sự thật!”

“Không, đó là sự thật. Bằng chứng là cái chết của mẹ Trang.”

Tôi thở dài. Mẹ Trang mất từ khi vừa sinh ra nhỏ. Vì vậy từ nhỏ đến lớn Trang không được sống trong tình yêu thương của mẹ. Mặc dù vậy ba nhỏ vẫn luôn cố gắng bù đắp tình cảm cho Trang.

“Vậy Trang và Tiến không thể đến với nhau?”

Chị Dương nhìn tôi.

“Không hẳn vẫn còn hai cách để phá bỏ lời nguyện.”

“Cách gì?”

“Nếu muốn phá bỏ lời nguyên một trong hai người phải mất đi sức mạnh.”

“Vậy ai sẽ...”

Lam nhú mày suy nghĩ chợt một giọng nói vang lên phía sau nhỏ.

“Tớ sẽ từ bỏ sức mạnh của mình.”

Tiến xuất hiện với ánh mắt kiên quyết.

“Không, để tớ sức mạnh của tớ vẫn chưa thức tỉnh.”

Trang vội vàng chạy vào.

“Nhưng Trang...”

“Hai người thôi đi! Ta vẫn còn một cách khác mà.”

Chị Dương lạnh lùng lên tiếng.

“Cách hai chính là tìm ra được một phù thủy sống lâu năm để giải.”

“Nhưng ta tìm ở đâu?”

Trang lo lắng nhìn tôi. Lam liền an ủi nhỏ.

“Chắc chắn ta sẽ tìm được.”

\*\*\*\*\*

Sáng hôm sau...

“Cái gì? Trang bỏ đi tìm phù thủy rồi ư?”

Tôi hét lên kinh ngạc.

“Đừng vậy, cậu ta chỉ để lại tờ giấy nói khi nào tìm được bà ta thì mới về.”

Lam gật đầu đưa cho tôi mảnh giấy.

“Ta chia ra tìm đi! Nhất định không được để Tiến biết!”

Con nhỏ ngốc này! Sao dám tự ý hành động vậy hả!

-----  
Trang đi sâu vào trong khu rừng khắp người cô đều bị thương nhưng cô vẫn kiên định bước về phía trước. Nhất định cô phải phá giải lời nguyên! Cô đã hứa với Tiến sẽ mãi mãi ở bên cậu.

“Ngươi là ai?”

Một bà lão già nua đứng trên cây nói vọng xuống.

“Tôi là Nhật Trang một pháp sư hệ thổ. Bà có phải là phù thủy không?”

“Thì ra là pháp sư! Mau biến đi ta vốn không thích lũ pháp sư bắt thù các ngươi.”

“Nếu bà là phù thủy xin bà hãy giải lời nguyên giúp tôi. Tôi có thể làm bất cứ việc gì chỉ cần bà giúp tôi giải lời nguyên là được.”

“Hừ, một pháp sư hèn mọn như ngươi thì làm được cái gì?”

Bà ta khinh khỉnh nhìn đáp.

“Mọi điều bà muốn!”

“Được vậy lấy cho ta loài hoa forubia đi!”

Sắc mặt Trang liền trắng bệch. Loài hoa này chỉ mọc ở băng tuyết cả nghìn năm mới ra một lần. Muốn nó nở hoa phải dùng máu của người con gái thuần khiết để tưới lên cây.

“Sao, sợ rồi à?”

“Tôi sẽ đi!”

Trang kiên quyết lên tiếng.

Bà ta hừ lạnh rồi đưa cô đến một hang động băng. Trong đó có một nụ hoa màu trắng tuyết nằm trên nền băng.

“Khi nào hoa nở thì ta sẽ đến!”

Bà ta nói rồi đưa cho cô một con dao sau đó biến mất. Trang cầm lấy con dao cứa vào ngón cái của mình máu từ từ chảy ra rơi xuống nền băng ngay lập tức bị cây hoa hút lấy.

“Vẫn chưa đủ sao?”

Cô lo lắng rồi cứa thêm một ngón nữa rồi lại một ngón nữa đến khi bàn tay cô đều chảy máu nhưng nụ hoa vẫn chẳng hé ra.

“Phải làm sao đây!”

Bây giờ mười ngón tay cô đều đau nhức không thể cử động dễ dàng. Trong cái thời tiết băng giá này nếu không làm hoa nở nhanh thì cô sẽ chết cóng mất. Chẳng lẽ bỏ cuộc ở đây? Không! Cô đã hứa với Tiên. Nhất định cô phải phá bỏ lời nguyền này. Trang liền cầm con dao rạch một đường dài trên cánh tay rồi hai đường, ba đường. Máu cứ như vậy tuôn ra nhuộm đỏ cả mảng băng.

Leng keng...

Con dao rơi xuống đất. Bông hoa bắt đầu hé nở rồi nở thành một bông hoa to.

“Thật đẹp!”

Trang khẽ mỉm cười yếu ớt. Bà phù thủy liền xuất hiện sau lưng cô.

“Khá lắm nhưng chưa hết đâu.”

Rồi bà đưa Trang trở lại khu rừng cũ.

“Ư... ư.”

Cô khẽ rên rỉ vì cánh tay đau.

“Nhiệm vụ tiếp theo. Ta cần đôi mắt của ngươi!”

“Cái gì?”

Trang ngạc nhiên.

“Thế nào? Không dám à? Vậy thì mau biến đi!”

Muốn cô bỏ cuộc ư? Không thể! Mất đi đôi mắt này thì sao chứ! Nó đâu có là gì so với việc mất đi Tiên.

“Tôi đồng ý!”

“Đám trẻ ngày nay thật là ngu ngốc!”

Bà ta khẽ lẩm bẩm rồi đọc câu thần chú chuẩn bị lấy mắt của Trang.

“Tia sét!”

Một giọng nói vang lên kèm theo một luồng ánh sáng đánh vào tay bà phù thủy khiến bà ta rên rỉ rút tay lại.

“Ba?!”

“Con bé ngốc, ở đó đi tí nữa ta gọi bác sĩ.”

Ông Lâm nhìn cô trách móc rồi quay sang bà phù thủy.

“Ông thật là vô tình, sao không để cho con gái ông toại nguyện chứ!”

“Bà im đi! Động đến con gái ta sẽ phải trả giá!”

Ông trừng mắt nhìn bà ta. Bà phù thủy nhếch mép hô to.

“Đội quân cây!”

Ngay lập tức hàng loạt cây cỏ thụ xuất hiện phóng ra phi tiêu.

“Kết giới!”

Tiến đột nhiên xuất hiện dùng kết giới bảo vệ ông Lâm và Trang.

“Tiến, cậu có biết là rất nguy hiểm không?”

Ông Lâm nhú mào nhìn cậu.

“Cháu biết nhưng cháu không thể khoanh tay đứng nhìn Trang bị tổn thương được vì cháu thích Trang!”

“Nhưng còn lời nguyện?”

“Cháu nguyện từ bỏ sức mạnh vì cậu ấy.”

“Cậu thật là... giống ta!”

Ông khẽ lắc đầu rồi cùng Tiến xông lên phía trước.

“Ba! Tiến!”

Trang bật khóc nhìn hai người đang chiến đấu. Lúc này toàn thân cô đau nhức khiến cô không thể cử động được, cô rất muốn nhắm mắt lại để ngủ một giấc khi tinh dậy mọi thứ vẫn bình yên như cũ nhưng cô không thể. Giá như lúc này cô có sức mạnh!

“Trang!”

Một giọng nói dịu dàng vang lên.

“Mẹ!”

Người phụ nữ mỉm cười dịu dàng nhìn cô.

“Con muốn có sức mạnh phải không?”

“Vâng nhưng con...”

“Hãy làm theo trái tim mình! Mẹ luôn ở bên con tiếp thêm cho con sức mạnh.”

Bà mỉm cười đặt lên trán Trang một nụ hôn.

“Trái tim ư? Trái tim của đất!”

Trang hét lên ngay lập tức một luồng sáng bao lấy cô.

“Hố đất!”

Trang hét lên rồi dưới đất xuất hiện một hố to kéo đám cây xuống. Đám cây vừa bị chôn vùi trong đất Trang liền ngã xuống.

“Trang!”

Tiến hoảng hốt ôm lấy cô.

“Ha ha ha, các ngươi làm tốt lắm! Quả nhiên đã làm ta cảm động. Mau về đi lời nguyện đã được giải rồi.”

Bà phù thủy bật cười rồi biến mất. Ba Trang liền đưa cô về, Tiến không an tâm liền đi theo. Vừa đặt Trang xuống giường cô liền nín lấy áo ông.

“Ba ơi con và Tiến vẫn được chơi với nhau chứ?”

“Tất nhiên rồi!” – Ông mỉm cười dịu dàng vuốt tóc cô rồi quay sang Tiến, - “Cậu nhất định phải chăm sóc con gái tôi thật tốt.”



“Vâng ạ.”

Tiến mỉm cười gật đầu. Ông đóng cửa lại để Trang và Tiến nói chuyện.

“Anh làm tốt lắm.”

Một người phụ nữ hiện ra với khuôn mặt hiền hậu.

“Nhật Dung!”

Ông nắm lấy bàn tay bà. Nhật Dung mỉm cười đặt lên môi ông một nụ hôn rồi tan biến. Ông Lâm khẽ mỉm cười nhìn về phía hoàng hôn âm ập.

“Có trách thì trách tại sao nó giống em!”

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 21

Lâm bước dọc con đường tay cầm hộp cháo gà đem đến cho Trang. Bất giác cô nhớ đến Thiên Ân. Đạo gần đây ở cạnh cậu cô luôn có cảm giác kì lạ, tìm đập mạnh liên tục. Lúc đầu cô rất ghét hắn nhưng không hiểu sao bây giờ lại... Lâm đi qua công viên thì nhìn thấy đôi nam nữ đang hôn nhau. Cô gái kia khá giống Nhi Tuyết trừ đôi mắt màu nâu nhạt còn chàng trai kia giống... Thiên Ân. Không, đây chính là Thiên Ân!

Cạch.

Chiếc hộp đựng cháo rơi xuống đất khiến cả hai người giật mình.

“Xin lỗi, đã làm phiền!”

Lâm cười mĩa mai rồi chạy đi.

“Này, Lâm! Không phải như nhóc nghĩ đâu.”

Thiên Ân thấy vậy định đuổi theo nhưng cô gái kia liền giữ tay cậu lại.

“Hoàng Nhi Băng, em mau bỏ tay ra!”

Cậu nhú mày nhìn rồi gạt tay cô ta ra chạy theo Lâm. Nhi Băng đứng đó nở nụ cười bí ẩn nhưng đôi mắt ánh lên tia phẫn nộ.

“Thiên Lâm? Tôi sẽ nhớ rõ tên cô!”

-----  
Sau khi nghe tin Trang bị thương nặng chúng tôi đều hốt hả chạy đến chỗ nhỏ. Lâm vừa đến đã mắng nhỏ một trận rồi ôm lấy nhỏ. Cũng may là nhờ lần này Trang và Tiến mới được đến với nhau. Hầu như ngày nào Tiến cũng đến đây thăm Trang hỏi nhỏ đủ thứ chăm sóc nhỏ từng li từng tí. Sao Trang sượng thế nhỉ?! Chẳng bù cho tôi...

“Sao Lâm đi mua cháo lâu thế nhỉ?”

Tôi lăm lăm nhìn ra ngoài. Nhỏ đi hơn tiếng rồi.

“Ăn hoa quả đi!”

Chị Dương đặt đĩa hoa quả xuống bàn.

“Hay nhỏ bị vampire tấn công?”

Trang lo lắng. Thấy vậy chị Dương liền trấn an tụi tôi.

“An tâm, Lâm có sức mạnh.”

Rầm.

Chị Dương vừa dứt lời thì Lam bước vào với vẻ mặt hằm hằm.

“Sao vậy Lam?”

Tôi tò mò hỏi nhỏ.

“Hỏi hẩn khác rồi!”

Nhỏ tức giận chạy thẳng lên tầng.

“Lam, mau mở cửa ra! Nghe tôi nói đã.”

Ở bên ngoài Thiên Ân đập cửa rầm rầm. Có chuyện rồi đây.

“Đừng đập nữa! Cửa này hơi bị dất đấy!”

Trang tức giận gào lên rồi bảo người hầu mau mở cửa trước khi tên này chuẩn bị phá nó ra thành trăm mảnh.

“Cậu làm gì Lam mà khiến cậu ấy tức giận như vậy?”

Tôi ngạc nhiên nhìn Thiên Ân.

“Tôi hôn... Nhi Băng.”

Thiên Ân vừa dứt lời cả ba chúng tôi đều bị sặc. Tôi bị sặc nước, Trang sặc táo còn chị Dương sặc... không khí.

“Cái gì? Hoàng Nhi Băng em gái Nhi Tuyết ư?”

Trang kinh ngạc hét lên. Tôi thối mác nhìn nhỏ.

“Em gái Nhi Tuyết?”

“Cậu không biết à? Tập đoàn họ Hoàng có ba vị tiểu thư Nhi Tuyết chị cả rồi đến Nhi Băng và một tiểu thư nữa đang đi du học nước ngoài từ khi còn nhỏ nên tớ không rõ lắm, cả ba đều bằng tuổi nhau.”

“Ặc, sinh ba à?”

“Ừ nhưng sinh ba dễ để lại di chứng. Dạng như đứa trẻ sinh cuối sức mạnh luôn yếu hơn hai người kia và dễ bị bệnh.”

“Thế tốt quá rồi còn gì! Được nhị tiểu thư tập đoàn họ Hoàng đề ý!”

Tôi cười châm chọc Thiên Ân.

“Đúng ha, tập đoàn họ Hoàng sắp có phò mã rồi.”

“Bao giờ cưới?”

Chị Dương liền hòa theo tụi tôi. Sắc mặt Thiên Ân càng ngày càng đen lại cuối cùng cậu ta tức giận lên tiếng:

“Thôi đi! Tôi chỉ Nhi Băng là em gái.”

“Vậy sao cậu lại kiss cô ta?”

Tôi bất mãn nhìn hẩn. Động đến bạn tôi là không yên đâu.

“Tôi đâu có biết! Vừa gặp mặt cái cô ấy đã nhào đến rồi sau đó Lam lại xuất hiện.”

“Haizz, mau đi cùng tôi.”

“Đi đâu?”

“Đi mua kẹo. Chị Dương và Trang ở lại khuyên Lam giúp em.”

Tôi quay lại nhìn hai người rồi đi ra ngoài cùng Thiên Ân. Đang đi trên đường tôi quay sang hỏi cậu ta.

“Thiên Ân, cậu thích Lam phải không?”

“Câu... cậu nói... cái gì... vậy?”

“Trả lời đi!”

Tôi cười ranh ma khiến khuôn mặt cậu ta càng ngày càng đỏ.

“Có... chút... chút.”

“Ha ha, chút chút cũng gọi là thích!”

“Thật ra lúc đầu tôi chỉ có hứng thú với cô ấy cứ nghĩ cô ấy giống như những cô gái khác cố gây chú ý. Nhưng ngược lại, chính tôi mới là kẻ cố tình gây chú ý. Mặc dù bề ngoài Lam rất mạnh mẽ nhưng tôi biết cô ấy đang cố gắng che giấu sự yếu đuối của bản thân. Vì thế tôi rất muốn bảo vệ Lam!”

“Chà cậu hiểu Lam rõ quá nhỉ!”

Tôi bật cười khiến mặt Thiên Ân đỏ như trái cà chua.

“Làm... làm... gì có!”

“Trước đây Lam rất hay khóc nhè và yếu đuối nhưng sau cái chết của anh trai cậu ấy thì mọi việc đã khác.”

“Anh trai của Lam ư?”

“Ừ, anh ấy rất yêu mến Lam nhưng một lần vì cứu nhỏ mà chết. Thấy anh trai chết trước mặt mình đã khiến Lam rất sốc từ đó nhỏ luôn cố gắng trở nên mạnh mẽ.”

Tôi mỉm cười giải thích. Xem ra có lẽ Thiên Ân thật sự yêu Lam và tôi chắc chắn Lam cũng có tình cảm với cậu ta. Bằng chứng là hôm nay nhỏ ghen mà hi hi.

“À, có cái này cho cậu.”

Tôi lục túi rồi đưa cho Thiên Ân một tấm ảnh. Đó là ảnh hồi cấp hai của Lam lúc ấy nhỏ đang nhai ngấu nghiến một chiếc bánh bao.

“Đây là Lam ư? Ha ha...”

Thiên Ân ôm bụng cười nhìn tấm ảnh. Tên này thật, có được tấm này bà đây phải đi hỏi lộ bọn cung cấp ảnh đấy.

“Mau đi mua kẹo thôi! Lam thích nhất là đồ ngọt nên mỗi lần có đồ ngọt là nhỏ hết giận ngay.”

Tôi kéo cậu ta vào một cửa hàng. Thiên Ân hồ hồ mua hết số kẹo trong cửa hàng. Thế này thì ăn bao giờ mới hết?

Tôi và Thiên Ân về thì thấy Lam ngồi trên ghế với khuôn mặt sứt sứt.

“Cho cậu này Lam”

Tôi đặt lên bàn năm túi kẹo rồi chuẩn trước ném cho Thiên Ân ánh mắt thông cảm.

“Lam, thật ra tôi và Nhi Băng không có gì chỉ là hiểu lầm thôi.”

Thiên Ân nhìn nhỏ nhưng Lam không thèm liếc cậu ta nói với giọng vô cảm.

“Đi mà nói với cô ta ý!”

“Chà, Lam giận thật rồi!”

Cả ba chúng tôi nép sau cánh cửa khẽ bình luận.

“Tránh ra, tớ không nhìn thấy gì!”

Tôi đẩy đẩy Trang ra một bên. Có mỗi một khe cửa thôi mà cứ chen lấn nhau.

Chị Dương lạnh lùng lên tiếng. Trang quay lại bĩu môi.

“Không phải cậu cũng xem đây thôi! Mà mấy người ở đây làm gì?”

Nói mới để ý, sao đám người hầu nhà Trang cũng tập trung ở đây vậy?

“Sức mạnh của nước!”

Giọng nói của Lam vang lên. Thôi xong, nhỏ định dùng phép thuật thật ư?

Rầm

Cánh cửa đột nhiên rơi xuống hàng đồng người đè lên nhau.

“Mấy người...”

Lam tròn mắt nhìn chúng tôi.

Xoạt.

Trong nháy mắt tất cả người hầu chạy mất.

“Ha ha, nhảm phòng!”

Tôi cười trừ rồi chạy theo mọi người. Vừa về phong Trang tôi mới thờ phào nhẹ nhõm.

“Liệu Lam có tình cảm với Thiên Ân không?”

Trang tò mò lên tiếng.

“Chắc rồi, tại nhỏ không biết thôi.”

Tôi gật đầu chắc nịch.

“Vậy ta có nên giúp nhỏ không?”

“Chắc là có.”

\*\*\*\*\*

Tôi vừa xuống dưới nhà thì thấy Lam đang ngồi xem tivi đồng kẹo không động đến một tí nào.

“Sao không ăn? Thường ngày cậu thích lắm mà?”

“Không có hứng!”

Nhỏ thân nhiên đáp rồi tiếp tục xem. Chắc, to việc rồi!

“Thiên Ân đâu? Cậu ta vừa ở đây mà?”

“Đuổi rồi!”

“Haizz, Lam à, cậu đang ghen hả?”

“Không có!”

Mắt nhỏ thoáng đỏ. Tôi cười trộm rồi nói tiếp.

“Cậu thật sự thích Thiên Ân phải không?”

“Ờ... không biết.”

“Cậu nên làm rõ tình cảm của mình.”

“Ờ biết rồi. Ờ về đây.”

Lam gật đầu rồi bước ra ngoài. Lam thật ngốc!

-----

Đêm xuống, Lam một mình bước trên đường trong đầu cô vẫn văng vẳng lời nói của Ngọc. Có lẽ Ngọc nói đúng, cô nên làm rõ tình cảm của mình.

“Chà chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Một cô gái xuất hiện trước mặt cô, là cô gái sáng nay.

“Chúng ta quen nhau à?”

Lam lạnh lùng bước qua cô ta.

“Chắc cô nghe Thiên Ân nói rất nhiều về tôi? Chúng tôi là thanh mai trúc mã. Anh ấy đã từng hứa bảo vệ tôi suốt đời suốt kiếp. Sau này chúng tôi sẽ kết hôn rồi sinh con sống trong một gia đình hạnh phúc.”

“Chuyện của cái người không liên quan đến tôi!”

Lam hét lên tay siết chặt lại.

“Cô cũng giống như những cô gái khác mà thôi. Trong mắt Thiên Ân, cô chẳng khác gì món đồ chơi, chơi chán rồi thì vứt!”

“Cô nói cái gì?!”

“Tôi nói là... ư... ư...”

Nhi Băng chưa kịp nói xong đã bị Lam bóp cổ.

“Đừng bao giờ chọc tức tôi!”

Lam lạnh lùng lên tiếng ánh mắt trở nên nguy hiểm.

“Nước siêu cấp!”

“Hừ, cô bị lừa rồi!”

Nhi Băng nhếch mép tay lôi ra một lá bùa dán vào người Lam. Mọi thứ xung quanh Lam tối lại.

-----  
“Oa, mời quá!”

Tôi vươn vai một cái rồi mở cửa ra.

Rào.

Một đồng nước đổ vào người tôi.

“Chuyện gì vậy?”

“Là nước biển, không hiểu sao chỉ qua một đêm nó đã dâng cao đến như vậy.”

Chị Dương nhìn chăm chăm ra ngoài.

“Trời! Sao chỗ nào cũng toàn nước là nước thế này?”

Tôi kinh ngạc nhìn một biển nước.

“Có người đã nhúng tay vào nhưng mà là ai?”

“Mọi người có ổn không?”

Thiên Ân đột nhiên xuất hiện khiến tôi suyt nữa ngã.

“Ồn, sao cậu ở đây?”

“Tôi đến nhà Lam nhưng không thấy cô ấy nghĩ Lam sẽ ở đây.”

Thiên Ân lo lắng.

“Bom nước.”

Chợt một giọng nói vang lên kéo theo đó là một loạt quả cầu nước.

“Cẩn Thận!”

Thiên Ân liền di chuyển pháp thuật đưa chúng tôi lên nóc nhà. Tôi nhìn kẻ vừa phóng nước là... Lam.

“Lam? Cậu làm sao vậy?”

Tôi ngạc nhiên nhìn nhỏ. Nhưng Lam dường như không nghe thấy mắt nhìn chăm chăm vào Thiên Ân.

“Lam đã bị yểm bùa rồi! Khi cô ấy tức giận không thể kiềm chế bản thân đã có người sử dụng bùa chú để sức mạnh của Lam trở nên mạnh hơn bao giờ hết. Nói cách khác, Lam đang bị chính sức mạnh mình khống chế!”

Thiên Ân giải thích rồi tiến lên phía trước.

“Thủy ma kiếm.”

Trên tay Lam xuất hiện một thanh kiếm màu xanh đen.

“Lam! Nhóc có nghe tôi nói không?”

“Mau chết đi!”

Nhỏ không thèm để ý vùng kiếm về phía Thiên Ân.

“Dây gai!”

Một loạt dây gai từ dưới đất xuất hiện quấn lấy thanh kiếm của Lam.

“Sức mạnh của Lam vượt quá tầm kiểm soát rồi! Nếu cứ như vậy... Lam sẽ bị nuốt chửng!”

Chị Dương lo lắng theo dõi tình hình.

“Lam, mau tỉnh lại đi nếu không nhóc sẽ bị khống chế đó!”

Thiên Ân hét lên nhưng Lam vẫn không nghe tiếp tục sử dụng phép thuật.

“Nước siêu...”

Lam chưa kịp nói xong thì Thiên Ân đã đặt lên môi nhỏ một nụ hôn. A... a... a, hỏng mất tôi mất!

“Tôi yêu em!”

Cậu ta buông ra một câu khiến cả người Lam tôi và chị Dương bất động.

“A... a... a! Tên đười ươi kia! Ngươi vừa nói cái gì?”

Lam hét lên mặt đỏ phừng phừng. Cuối cùng nhỏ cũng trở lại rồi!

Sau khi thu lại hết nước, chúng tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

“Quả nhiên có người nhúng tay vào!”

Chị Dương giờ lá bùa ra trước mặt.

“Nhưng là ai cơ chứ? Cậu có biết...”

Tôi quay sang Lam thì thấy nhỏ và Thiên Ân đang nói chuyện.

“Bức ảnh này...”

Thiên Ân buồn bã nhìn tấm ảnh tôi đưa cho cậu ta hôm qua. Chắc do lúc đánh nhau với Lam khiến nó bị rách.

“Tấm này xấu quá!” – Lam bấu môi nhìn tấm ảnh rồi đưa cho Thiên Ân một tấm khác rồi mỉm cười. – “Coi như quà cảm ơn! Tôi về đây!”

Lam vừa bỏ đi tôi liền chạy lại chỗ Thiên Ân.

“Lam đưa cho cậu hình gì vậy?”

Tôi nhìn bức ảnh trên tay Thiên Ân, là Lam trong bộ váy công chúa. Hình như là bức ảnh này là lúc Lam cùng anh trai đi chơi nhỏ đã rất trân trọng nó.

“Ê, nhóc đợi tôi với!”

Ngay lập tức Thiên Ân lao lên phía trước.

“Tình yêu là vậy đó!”

Chị Dương nhún vai rồi bỏ đi.

“Ô, đợi em với! Em chưa ăn sáng đâu!”

Tôi liền chạy theo chị Dương vậy là kì nghỉ của chúng tôi đã chấm dứt như vậy đó.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 22

Kì nghỉ của chúng tôi đã hết giờ đây tất cả phải quay lại trường. Do không muốn ảnh hưởng đến người dân ở đây nên chúng tôi quyết định đi sớm hơn hai ngày.

“Mấy ngày không gặp chẳng biết Thư có khỏe không?”

Tôi háo hức nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Haizz, kể ra từ lúc về nhà ta được mấy ngày yên bình cơ chứ!”

Trang thờ dài. Lam thấy vậy liền lên tiếng.

“Chắc chắn bọn chúng không nhằm vào chúng ta mà nhằm vào pha lê tím. Bọn vampire đó muốn ép người nắm giữ pha lê tím ra mặt.”

“Vậy cô gái đó cũng là vampire à?”

“Ai cơ?”

Tôi ngạc nhiên nhìn nhỏ.

“Cô gái sở hữu sức mạnh vô hiệu hóa ý.”

“Không, cô ta không phải vampire. Cô ta là con lai giữa vampire và phù thủy.”

Chị Dương lạnh lùng lên tiếng mắt nhìn ra ngoài.

“Cô ta sử dụng vô hiệu hóa. Miki nói đó là một loại sức mạnh cổ. Nếu muốn sử dụng nó thì phải hi sinh linh hồn của mình. Trên cổ của người sử dụng nó sẽ xuất hiện một ấn kí hình bông tuyết đen.”

Lam giải thích. Vậy cô ta chấp nhận đánh đổi cả linh hồn của mình chỉ để luyện cái thứ phép thuật dở hơi đó thôi sao?

“Haizz, kệ cô ta! Đi ngủ vẫn là khỏe nhất!”

Tôi ngáp một cái rồi chìm vào giấc ngủ. Trong giấc mơ, tôi lại một lần nữa lạc vào một nơi toàn màu đen.

“Bảo Ngọc!”

Một giọng nói vang lên khiến tôi giật mình.

“Sera?”

“Rất vui vì cô vẫn còn nhớ tôi.”

Sera nhếch mép nhìn tôi.

“Sao tôi ở đây?”

“Tôi chỉ khuyên cô tránh xa bọn ác quỷ ra mà thôi. Kể cả Nhi Tuyết hay Dạ Nguyệt.”

“Ác quỷ ư? Nhưng tại sao cô lại giúp tôi?”

Tôi ngạc nhiên nhìn Sera. Cô ấy đâu phải người xấu.

“Đừng hiểu lầm! Tôi chỉ muốn thân xác của cô không bị thương mà thôi.”

Sera mỉm cười khinh khỉnh nhưng tôi biết cô ấy đang nói dối.

\*\*\*\*

“Ngọc, mau dậy.”

Cốp.

Một cú đánh giáng xuống đầu tôi. Tôi xoa đầu mở mắt thì nhìn thấy khuôn mặt hằm hằm của Lam.

“Cậu định ngủ trên xe đến sáng mai à? Đến nơi rồi đó.”

“Ừa cô chưa chết à?”

Một giọng nói vang lên. Lam khinh bỉ nhìn cô gái trước mặt.

“Chờ thiệp mời giỗ tang của cô.”

“À, vậy có nhiều trò hay đây.”

Nhi Băng mỉm cười bí hiểm rồi bỏ đi. Chắc, đúng là chị nào em đấy.

Rầm

Bỗng tôi va vào một “bức tường”. Đúng là oan gia ngõ cụt mà!

“Số tôi xui.”

Hạo Phong lạnh lùng lên tiếng.

“Cái gì? Câu này tôi nói mới đúng!”

Tôi uất ức gào lên. Đáng ghét, tôi mới xui xẻo nè.

“Từ lúc tôi đi có gặp nguy hiểm gì không?”

“Một chút, nhưng không có vampire xuất hiện.”

Tôi thật thà trả lời. Bỗng giọng nói của Sera vang lên khiến tôi sững lại.

“Tôi đã bảo cô tránh xa ác quỷ ra mà.”

“Ồn là tốt rồi.”

Hắn gạt đầu rồi đút tay vào túi quần bỏ đi.

“Hắn ta làm sao thế nhỉ?”

Tôi khẽ lắc đầu. Trang chạy lại gần tôi đỡ tôi dậy.

“Cậu không sao chứ?”

“Ừ.”



“Chào Nhóc!”

Thiên Ân vui vẻ xuất hiện trước mặt Lam.

“Đừng gọi tôi là nhóc!”

Nhỏ lùm cậu ta một cái rồi đuổi theo đánh tới tấp.

“Chào Dươ...”

Mình Vỹ bước về phía chị Dương định chào chị ấy thì chị đã lạnh lùng bước qua, ha ha. Tôi nhìn xung quanh, may mà đi sớm hơn hai ngày nếu không Fan nữ sẽ cầu xé nhau vì mấy tên này mất.

“Trang, cầm hộ tớ. Tớ đi rửa mặt.”

Tôi đưa ba lo cho nhỏ rồi chạy đi. Vừa chạy đến vòi nước thì có mấy tên to lớn trông có vẻ du côn xuất hiện.

“Cô có phải là Nguyễn Bảo Ngọc?”

“Ừ, thì sao?”

“Mời cô đi theo chúng tôi.”

Nhìn như thế này chắc là xã hội đen rồi, chuẩn là thượng sách! Nghĩ là làm tôi liền cong chân lên chạy và đám người kia đuổi theo tôi.

“Còn lâu tôi mới đi theo!”

Tôi quay lại lè lưỡi bồng một bàn tay đánh mạnh vào gáy tôi khiến đầu óc tôi trở nên choáng váng cuối cùng chỉ là màu đen.

\*\*\*\*

“Thưa chủ nhân, cô ta vẫn chưa tỉnh.”

Một giọng nói vang lên khiến tôi nhúm mày rất muốn mở mắt ra xem có chuyện gì nhưng lại không thể.

“Dội nước!”

Ào...

Một đồng nước lạnh đổ xuống khiến tôi ho sặc sụa cuối cùng cũng hé mắt ra. Trước mặt tôi lúc này là hai cô gái, một người đeo mặt nạ màu bạc một người đeo mặt nạ màu vàng.

“Cô ta là người chị hận ư?”

Cô gái đeo mặt nạ bạc lạnh lùng lên tiếng. Cô gái còn lại liền gật đầu.

“Phải, hận đến thấu xương.”

“Tâm thường! Nhưng cô ta vẫn có giá trị sử dụng để dụ một người?”

“Hạo Phong? Em đã hứa không động vào anh ấy rồi cơ mà.”

“Đó là ý của chủ nhân, chị muốn trái lệnh sao? An tâm em không giết Hạo Phong yêu quý của chị đâu!”

“Được rồi. Chị đi trước đây.”

Cô gái đeo mặt nạ vàng gật đầu rồi biến mất. Cô gái còn lại tiến về phía tôi nhếch mép.

“Chắc chắn, thật tiếc cho cô một khi đã liên quan đến ác quỷ thì tôi có muốn cũng không thể tha cho cô.”

“Vậy sao? Tôi thì lại thích những trò mạo hiểm như vậy đó!”

Tôi mỉm cười nhìn cô ta. Chị Dương đã dạy dù thế nào cũng không được để kẻ thù thấy ta đang sợ hãi. Dù thế nào tôi không thể cho cô ta biết tôi đang sợ hãi được nếu không tôi càng rơi vào thế bất lợi.

“Hay lắm, chết đến nơi rồi vẫn còn mạnh miệng.”

“Đầu có, thầy bói nói số tôi sống dai lắm dù có bị chó dại cắn cũng không chết được đâu.”

Tôi cười mỉm mai. Cô ta giận đến tím cả mặt nhưng cuối cùng lại mỉm cười liếc xuống chiếc vòng trên cổ tôi.

“Cái vòng của cô đẹp thật! Nhưng tôi đeo hợp hơn.”

Nói rồi cô ta vươn tay ra định cướp lấy vòng bỗng một luồng ánh sáng từ chiếc vòng tỏa ra khiến cô ta đau đớn rút tay lại. Ha ha, do ăn ở cả mà!

“Hừ, không đùa với cô nữa.”

Cô gái mặt nạ bạc hừ lạnh cướp lấy điện thoại trong túi tôi rồi ấn số. Không phải cô ta định gọi cho Hạo Phong đấy chứ?

“Alo, có phải số của thiếu gia Trần Hạo Phong không nhỉ?”

“...”

“Hừm, cậu chỉ biết mỗi Bảo Ngọc thôi à? Cậu làm tôi buồn đấy.” – Cô ta mỉm cười châm chọc. – “Khoan, đừng cúp máy vội. Tôi cho cậu năm phút để đến khu rừng phía Tây nhớ là đi một mình đấy nếu không cô bạn đáng yêu của cậu sẽ... ha ha.”

“Hạo Phong! Đừng đến! Cô ta sẽ hại cậu đó!”

Tôi hét lên. Cô ta nhú mồm nhìn tôi.

“Mau cho cô ta ngậm miệng lại! Sao hả? Nghe thấy giọng bạn gái của cậu chưa?”

“Ư... ư...”

Tôi giãy giụa nhưng không thể thoát ra được,

“Cậu mà đến chậm một bước là cô ta mất một ngón tay đó.” – Cô ta mỉm cười cúp máy quay sang tôi. – “Mau chuẩn bị.”

Ngay lập tức năm cái quan tài xuất hiện và tôi bị lôi vào một trong số đó. Chưa đầy năm phút sau tôi nghe thấy tiếng đập cửa.

“Bảo Ngọc đâu?”

Giọng nói của Hạo Phong vang lên kèm theo tiếng thờ gấp, chắc hẳn phải lao nhanh lắm.

“Từ từ nào, chúng ta chơi một trò chơi đi. Ở đây có năm quan tài trong đó chỉ có một chiếc là bên trong chứa cô gái của cậu, nhanh lên quan tài không có không khí đâu.”

Cô gái kia vừa dứt lời mọi thứ trở nên yên tĩnh chỉ còn tiếng bước chân của Hạo Phong. Tim tôi đập liên tục. Nếu như hắn không tìm thấy tôi thì sao? Nếu hắn bỏ rơi tôi thì sao? Tôi sợ rất sợ vì thế nước mắt đầu tuôn ra. Hạo Phong làm ơn tìm ra tôi đi!

“Đồ ngốc, cô khóc cái gì chứ?”

Một giọng nói vang lên khiến tôi giật mình. Không biết quan tài được mở từ lúc nào. Hạo Phong đã tìm thấy tôi ư? Tôi vui mừng nhìn hắn. Hạo Phong cũng nhếch khóe môi nhìn lại.

Bộp... bộp.

Cô gái đeo mặt nạ vỗ tay nhìn chúng tôi.

“Quả không hổ danh là thái tử tuy nhiên trò chơi vẫn chưa kết thúc.”

Nói rồi tôi bị đám người áo đen lôi ra. Hắn định đuổi theo nhưng bị cô ta ngăn lại.

“Cô muốn gì?”

“Nếu cậu chịu được 100 cú đánh của vampire cấp A. Nếu như cậu có chống lại hay sử dụng phép thuật thì...”

Cô ta mỉm cười dùng dao cứa nhẹ vào cổ tôi khiến nó ứa máu.

“Được.”

“Tôi có thể cho cậu một cơ hội nếu cậu làm việc cho vampire thì...”

“Mau bắt đầu đi!”

“Thật cố chấp. Bắt đầu!”

Cô ta lắc đầu nhìn Hạo Phong sau đó ra lệnh một loạt tên vampire xuất hiện. Bọn chúng rất mạnh có thể làm vỡ hẳn một bức tường. Tôi lo lắng nhìn Hạo Phong. Cậu ta bị đánh đến nổi vết thương rách ra máu bắt đầu chảy. Mặc dù trông sắc mặt của hắn vẫn lạnh lùng nhưng tôi biết là hắn đang cố chịu đựng. Nếu cứ như vậy Hạo Phong sẽ không chịu được nữa. Khi thấy hắn sắp gục xuống tôi liền vùng vẫy thoát ra khỏi hai tên kia chạy đến đỡ hộ hắn lấy cú.

“Đồ ngốc! Cô biết cô đang làm gì không?”

Hắn tức giận đỡ lấy tôi. Cả người tôi đau điếng khó nhọc mở miệng.

“Miễn là cậu an toàn.”

Sau đó mọi thứ lại tối dần.

\*\*\*\*\*

Tôi tỉnh lại cả người mỏi như tay bị xích lại. Tôi cố cử động để thoát ra nhưng không được.

“Đừng cử động, càng cử động cái xích càng khóa chặt.”

Một giọng nói vang lên khiến tôi giật mình quay người lại. Hạo Phong còn thảm thương hơn tôi tay chân đều bị xích trông hắn còn khó cử động hơn cả tôi nữa.

“Cậu không sao chứ?”

Nhớ đến vết thương của hắn tôi lo lắng hỏi.

“Cô nên lo cho bản thân mình đi! Cô biết bọn chúng mạnh thế nào không? Nếu như cô hứng thêm vài cú nữa là mất mạng như chơi.”

“Gì chứ! Tại tôi lo cho cậu thôi! Đồ chó nâu độc ác mất tình người!”

“Vẫn còn mắng được xem như không sao rồi.”

Hắn khẽ lăm bắm khiến tôi ngạc nhiên.

“Gì cơ?”

“Không có gì!”

“Mà ta đang ở đâu đây?”

Tôi nhìn xung quanh, ngoài bốn bức tường ra chỉ có một cửa sổ ở tận trên cao.

“Nhà tù của vampire.”

“Tôi tưởng cậu chịu được 100 cú là bọn chúng thả?”

“Vampire không bao giờ giữ lời hứa!”

“Vậy sao cậu còn thực hiện!”

“Hừ.”

Hắn ta hừ lạnh rồi tiến về phía tôi.

“Cậu làm gì vậy? Cử động xích sẽ thắt chặt lại đó.”

Tôi giật mình lên tiếng.

“Phá khóa!”

## Chương 23: Chạy Trốn

Cạch.

Khóa trên tay tôi rơi xuống đất.

“Tôi sẽ triệu hồi ma vương kiếm cô hay dùng nó chặt đứt dây xích.”

Hắn lên tiếng rồi trên mặt đất xuất hiện một thanh kiếm màu đen. Tôi cầm lấy nói, ặc nặng quá! Sau đó bước lại gần hắn vung kiếm lên xích liền đứt.

“Oa thanh kiếm này tuyệt thật!”

Tôi cảm thán nhưng mà chỉ có tháo được mỗi xích làm sao thoát ra ngoài được?

“Bám chắc vào!”

Hạo Phong ôm lấy tôi từ sau lưng hắn mọc ra một đôi cánh. Hắn ôm tôi bay lên phía cửa sổ đập vỡ nó rồi nấp vào một chỗ. Bỗng một tên vampire bước vào nhìn cánh cửa sổ rồi hét lên.

“Đáng ghét! Hắn thoát rồi!”

Tên đó liền bỏ ra ngoài tìm kiếm. Nhanh như cắt, Hạo Phong ôm tôi bay ra ngoài. Thì ra việc đập cửa là muốn đánh lạc hướng của chúng.

Đoàng.

Một tiếng súng vang lên. Máu từ một bên cánh Hạo Phong chảy ra.

“Bọn chúng ở đằng này.”

Một tên hét lên sau đó một loạt vampire xuất hiện. Hạo Phong thu lại cánh rồi kéo tôi chạy đi. Đi được một đoạn thì một cánh tay kéo chúng tôi vào căn phòng.

“Suyt.”

Minh Vỹ đưa tay ra hiệu im lặng.

“Ừa sao anh ở đây?”

Tôi ngạc nhiên lên tiếng.

“Tôi vốn là thái tử vampire mà.”

“Cái gì?”

Tôi há hốc mồm còn Hạo Phong thản nhiên như biết từ lâu rồi.

“Mau đi theo tôi, tôi biết một đường hầm có thể thoát ra khỏi nơi này.”

Minh Vỹ lên tiếng. Tôi liền chạy theo anh ấy nhưng bị Hạo Phong giữ lại.

“Ờ?”

“Sao tôi có thể tin cậu?”

Hắn lạnh lùng nhìn Minh Vỹ. Cái tên chó nâu này! Người ta giúp đỡ rồi mà còn ra vẻ kiêu ngạo.

“Tin tôi một lần thôi.”

Anh ta nhìn Hạo Phong ánh mắt đầy kiên định.

“Đi thôi.”

Hắn lạnh lùng bước đi. Thấy vậy Minh Vỹ khẽ cười rồi bước lên trước dẫn đường.

Con đường này rất khó đi. Tôi mới đi được một lúc mà chân đã đau ê ẩm chưa kể tôi còn đi chân đất nữa.

“Mau lên đi.”

Hắn xoay lưng về phía tôi ra hiệu.

“Không cần.”

Tôi lắc đầu. Hạo Phong đang bị thương, tôi không muốn hắn tiêu hao hết sức lực của mình.

“Mau lên đi cô mà chết ở đây tôi không chịu trách nhiệm đâu.”

Tôi thở dài rồi leo lên lưng hắn. Hơ hơ, nhìn mặt hắn lạnh lùng mà lưng lại ấm áp thế? Nó khiến tôi cảm thấy yên bình.

“Đến nơi rồi.”

Ra khỏi đường hầm, trước mắt chúng tôi là một khu rừng.

“Qua khu rừng này là đến trường Huyền Diệu. Mấy người mau đi đi tôi phải trở về, ông ta gọi tôi rồi.”

Hạo Phong không thèm liếc anh ta một cái bước thẳng. Anh ta vừa mới giúp hắn mà! Hạo Phong đưa tôi đến gần một con suối nhỏ thì dừng lại có lẽ hắn mệt rồi. Tôi bước lại gần hắn thì thấy vết thương trên tay hắn chảy rất nhiều máu.

“Cậu là đồ ngốc! Tôi đâu có nói cậu phải nhịn đau! Nếu chậm một chút là toi rồi.”

Tôi tức giận lên tiếng. Đợi hắn lấy viên đạn ra thì lấy nước rửa qua vết thương sau đó băng bó lại.

“Chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi.”

Hắn lạnh nhạt mở miệng.

“Thế này mà nhỏ à? Cậu có mệnh hệ gì thì chết với tôi.”

“Rắc rối!”

“Mà khoan, vì sao cậu cứu tôi?”

Tôi ngạc nhiên nhìn hắn.

“Thích!”

Cái gì? Tên này bị bệnh gì vậy?

“Hừ, cậu mau nghỉ đi bây giờ bị thương không sử dụng được phép thuật đâu.”

Tôi lên tiếng rồi ngồi xuống bên cạnh ngủ thiếp đi.

\*\*\*\*

Lạch... cạch.

Tiếng động vang lên khiến tôi tỉnh giấc. Hạo Phong ngồi bên cạnh tôi tay cầm một cây gậy được vót nhọn.

“Cái này để làm gì?”

Tôi ngạc nhiên nhìn hắn.

“Cầm lấy đi bắt cá!”

Hắn lạnh lùng đưa cho tôi. Há? Tôi ư? Mà thôi đành nào hắn cũng trở thành thương binh rồi coi như giúp đỡ người khuyết tật.

“Cái này đơn giản mà!”

Tôi nhìn mấy con cá dưới suối bắt đầu chọc nhưng... chẳng trúng con nào hết.

“Đơn giản của cô đó hả?”

Hắn nhếch mép nhìn tôi. Hừ đừng coi thường bà đây. Tôi giờ gây lên chọc tới tấp vào mấy con cá.

Chiều.

“Kể ra mình cũng giỏi đó chứ.”

Tôi mỉm cười nhìn hai con cá đang núng miệng ngâm nga hát:

“Tuồng vi, oi tuồng vi sao mày khóc? Sao mày buồn sao mày nhớ?

Nhớ vì ai và khóc vì để rồi nước mắt tuôn rơi.

Đồng cỏ xanh màu lá hoa màu nắng, cánh vi hồng bông nhẹ rơi.

Chờ anh khu vườn ấy từng ngày tháng ước mơ nhỏ bé nhưng thật lòng.

Nỗi hi vọng sâu trong con tim em dưới cánh hoa tuồng vi.

Bầu trời xanh tươi bao la chiếu ánh dương nhiệm màu bao lung linh.

Những sắc hoa diệu kì dưới khu vườn.

Đồng cỏ xanh tươi mon man những cánh chim dịu dàng bao yêu thương.

Sắc hoa tuồng vi chờ anh.”

Khi hát xong tôi thấy nặng nề ở vai quay lại thì thấy hấn tựa vào vai tôi ngủ.

“Này!”

Tôi cự quậy thì hấn khẽ nói.

“Nằm im! Một lúc thôi.”

Sau hơn nửa tiếng tôi bắt đầu thấy mỏi lay lay người hấn dậy.

“Tôi mỏi lắm rồi đó!”

“...”

Không một tiếng trả lời.

“Này đừng đùa! Mau dậy đi!”

Hấn vẫn không trả lời. Tôi sờ lên trán hấn thấy nó lạnh ngắt. Chắc bị cảm lạnh rồi. Tôi liền cho thêm củi vào đồng lửa để hấn ấm hơn. Hạo Phong, nhất định đừng xảy ra chuyện gì là được!

“Mẹ... mẹ... mau cứu... Hạo Linh.”

Hấn làm bầm tay nắm chặt lấy tay tôi không chịu buông. Xem ra tối nay phải thức trông hấn rồi!

Sáng hôm sau, vừa mở mắt ra tôi đã thấy Hạo Phong ngồi bên cạnh suy tư gì đó. Hấn đã đỡ hơn rồi nhưng vẫn còn yếu.

“Cậu tỉnh rồi à?”

Tôi mỉm cười đứng dậy.

“Đi theo hướng tôi chỉ.”

Hạo Phong đứng dựa vào thân cây lên tiếng. Tôi liền đỡ hấn đi. Sau khi xuyên qua khu rừng thì cánh cổng trường hiện ra trước mắt chúng tôi. Chị Dương và mọi người đang lo lắng đứng đợi.

“Mọi người!”

Tôi vui vẻ lên tiếng.

“Ngọc!”

Tất cả vui mừng chạy lại phía tôi.

“Cậu có sao không? Thế mà tên Thiên Ân kia nói các cậu đang ở trong khu rừng sắp trở về chờ cả một đêm rồi!”

Lam bực dọc lên tiếng.

“Tớ không sao mau đưa Hạo Phong vào bệnh viện!”

Tôi lên tiếng chợt một con choáng váng truyền tới khiến tôi ngất đi.

\*\*\*\*

“Au!”

Tôi tỉnh dậy cả người đau âm ỉ. Tôi nhìn sang bên cạnh thấy tất cả đang ngủ có lẽ họ đã thức cả một đêm để đợi tôi. Tôi nhìn đồng hồ, đã hai giờ chiều rồi sao?

“Em dậy rồi à?”

Chị Dương mở mắt nhìn tôi rồi đưa tôi chai nước.

“Cảm ơn chị.”

Tôi mỉm cười cầm lấy chai nước tu một hơi dài.

“Vậy sao em bị bắt?”

“Em không biết. Có một cô gái đeo mặt nạ bạc bắt em.”

“Là cô ta! Cô gái đã sử dụng vô hiệu hóa!”

Khuôn mặt chị Dương trở nên nghiêm nghị.

“Cô ta không phải vampire nhưng em và Hạo Phong lại bị nhốt ở nhà tù vampire.”

“Vậy vampire đứng sau vụ này chẳng lẽ là...”

Lam ngạc nhiên xen vào. Nhỏ tính từ bao giờ vậy?

“Lúc đầu tớ cũng nghĩ là Minh Vỹ nhưng bọn tớ lại vô tình gặp anh ta và được anh ta cứu.”

“Minh Vỹ ở đây sao? Vậy hắn ta là ai? Công hầu, bá tước, công tước...”

Lam bắt đầu hỏi tới tấp. Nhưng tôi liền lắc đầu.

“Không phải.”

“Vậy là thái giám à?”

Cốp.

Ngay lập tức nhỏ nhận được cái cốc “yêu” của chị Dương.

“Không là thái tử.”

“Cái gì?”

Cạnh.

Cánh cửa mở ra, Thái Bảo bước vào lo lắng nhìn tôi.

“Cậu đỡ hơn chưa?”

“Cảm ơn tớ khỏe rồi.”

Tôi mỉm cười. Trông Thái Bảo có vẻ gầy đi nhiều.

“Bây giờ chắc chúng đã biết tin hai người đã chạy thoát chúng ta cần cảnh giác hơn.”

Chị Dương lạnh lùng lên tiếng.

“Đúng vậy.”

Tất cả gật đầu. Bỗng nhớ đến Hạo Phong tôi liền lên tiếng.

“Em có thể đi thăm Hạo Phong được không?”

“Nhưng sức khỏe của cậu.”

Thái Bảo lo lắng.

“Không sao, tớ đi một chút thôi.”

Mọi người gật đầu đưa tôi đến chỗ Hạo Phong.

“Thế nào rồi?”

Tôi quay sang hỏi Jiro.

“Hiện tại chủ nhân vẫn chưa tỉnh.”

“Cô... cô... vì cô mà Hạo Phong mới trở nên như vậy!”

Chợt một bàn tay túm lấy áo tôi xách lên.

“Nhi Tuyết, chuyện này không phải lỗi của Ngọc! Cô đừng nói bừa bãi.”

Lam tức giận đẩy cô ta ra.

“Bệnh nhân Trần Hạo Phong, thiếu máu cần máu gấp.”

Một cô y tá bước ra. Tôi liền lại gần hỏi.

“Cậu ấy thuộc nhóm máu gì ạ?”

“Đây là nhóm máu hiếm chúng tôi chưa biết nó là loại nào.”

Nghe cô y tá nói xong mặt tôi cứng đờ lại. Không có máu là sao? Liệu hẳn có chết không?

“Tôi sẽ hiến máu!”

Một giọng nói lạnh lẽo vang lên. Một người phụ nữ xinh đẹp bước tới.

“Bác gái?”

Nhi Tuyết ngạc nhiên.

“Đó là ai?”

Tôi ngạc nhiên quay sang Lam.

“Là Quỳnh Như, mẹ Hạo Phong.”

Nhỏ liền trả lời.

“Bà ấy đẹp thật!”

Trong lúc chúng tôi đang cảm thán thì người phụ nữ bước ra vẫn đôi mắt hổ phách lạnh lẽo. Bà ta bước lại gần tôi.

“Cô là Bảo Ngọc?”

“Vâng là cháu.”

Bộp.

Một cú tát giáng xuống mặt tôi.



“Thật trơ trẽn! Thì ra cô là kẻ đã làm con trai ta bị thương. Lại còn tỏ vẻ trong sáng nữa!”

“Nhưng bác...”

“Câm mồm!”

Tôi định giải thích thì bà ta lại giơ tay lên định đánh tiếp.

Bộp.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 24: Quá Khứ Của Hạo Phong

Bộp.

Một tiếng động vang lên. Tôi mở mắt ra thấy một cánh tay bắt lấy tay người phụ nữ.

“Phong... con.”

Bà ta trừng mắt nhìn người đứng sau tôi.

“Hạo Phong?”

Tôi ngạc nhiên nhìn hấn.

“Bà mau về đi! Đừng ở đây phá hoại!”

Hấn lạnh lùng lên tiếng rồi bỏ đi. Bình thường Hạo Phong rất lạnh lùng nhưng lúc này tôi lại cảm thấy hấn đáng sợ quá! Tôi nhìn người phụ nữ ngồi dưới đất.

“Bác không sao chứ?”

Tôi mỉm cười đỡ người phụ nữ dậy.

“Cô không giận tôi ư?”

“Sao cháu phải giận chứ? Hi hi, à cháu có cái này.”

Tôi lục túi lấy ra một bông hoa làm bằng giấy.

“Đây là...”

“Là hoa tường vi đó ạ. Nếu bác buồn bác có thể lấy ra coi. Nếu ta cầm một bông hoa tường vi tức là ta đã nắm giữ được một điều hạnh phúc.”

“Hạo Linh...”

Người phụ nữ khẽ lẩm bẩm cái gì đó tôi chưa kịp hiểu ra thì đã bị một bàn tay xô ngã.

“Cô đừng giả nhân giả nghĩa!”

“Nhi Tuyết! Cô quá đáng lắm rồi!”

Chị Dương tức giận định lao lên thì tôi ngăn lại.

“Tớ ổn.”

Người phụ nữ không nói gì cúi đầu nhặt lấy bông hoa rồi bỏ đi. Đi được một quãng bà liền dừng lại.

“Mau đi tìm thằng bé đi!”

“O?”

Tôi ngơ ngác nhìn người phụ nữ. Đúng vậy, Hạo Phong không về điều trị thì vết thương sẽ càng nặng.

“Ngọc, chúng ta mau về thôi ở đây nhìn mặt cô ta chắc tó bở com tôi mất.”

Lam lên tiếng bắn ánh mắt hình viên đạn về phía Nhi Tuyết.

“Không được, tó phải đi tìm Hạo Phong.”

“Nhưng cậu đâu biết hắn ở chỗ nào đâu.”

“Em sẽ đưa chị đi.”

Jiro lên tiếng khiến tôi hơi ngạc nhiên.

“Vậy ta đi.”

Tôi gật đầu rồi cùng Jiro chạy ra ngoài không để ai ú ớ cái gì.

Ra đến ngoài Jiro biến thành sói rồi công tôi đi tìm Hạo Phong. Nhưng mà biết tìm hắn ở đâu bây giờ?

“Jiro, em biết Hạo Phong ở chỗ nào không?”

“Cái này...”

“Xem nào, chẳng lẽ hắn ở khu vườn của Hạo Linh? Jiro mau đến khu vườn đó đi!”

Tôi liền lên tiếng. Nếu như Hạo Phong ở đó thật thì nhất định hắn đang làm việc gì đó ngu ngốc rồi. Quả nhiên chúng tôi vừa đến nơi thì thấy Hạo Phong định phá hàng rào hoa tường vi.

“Dừng lại!”

Tôi hét lên không kịp suy nghĩ gì lao đến chắn trước hàng rào.

“Cô đang làm cái gì vậy?”

Hắn lạnh lùng nhìn tôi. Đôi mắt băng giá không một tia cảm xúc.

“Không, cậu không phải Hạo Phong nếu là Hạo Phong thì cậu ấy sẽ không bao giờ làm vậy vì đây là khu vườn của Hạo Linh. Tôi nhất định sẽ thay cô ấy bảo vệ khu vườn này!”

Hắn khựng lại nhìn tôi chằm chằm rồi một mồi ngồi xuống đất.

“Mau về chữa trị đi mẹ cậu đang rất lo lắng cho cậu đó.”

“Bà ta từ lâu đã không còn là mẹ tôi nữa rồi.”

“Là sao?”

“Ba tôi có hai người vợ là mẹ tôi và Tú Vân. Mẹ sinh ra tôi, một ác quỷ thuần chủng còn Tú Vân sinh ra Hạo Linh một ác quỷ lai vampire. Lúc đầu Hạo Linh ở thế giới vampire cùng mẹ nhưng sau đó Tú Vân chết ba tôi đón con bé về từ đó xảy ra thảm kịch.”

Hạo Phong lên tiếng đôi mắt đầy đau khổ.

-----  
Tú Vân là con gái nuôi gia tộc họ Trịnh. Trong một lần đại thiếu gia của gia tộc uống say bà bị ép phải phục vụ ông ta vì vậy hai người đã xảy ra chuyện. Ít lâu sau Tú Vân sinh ra một đứa con gái tên Hạo Linh sau đó một thời gian bà mất không rõ nguyên do. Vì không còn mẹ Hạo Linh được đón về gia tộc ác quỷ.

“Ngươi là ai?”

Hạo Phong lạnh lùng nhìn cô bé trước mặt. Cô nhóc lắc lư bím tóc tay cầm một giỏ hoa màu hồng ngồi trên xích đu mỉm cười.

“Em là Hạo Linh, còn anh?”

“Hạo Phong. Người không phải ác quỷ thuần chủng sao ở đây?”

“Em không biết ba bảo em ở đây.”

“Hóa ra là đứa con ngoài giá thú của ông ta.”

Hạo Phong hừ lạnh. Hạo Linh dường như không để ý lời nói của cậu mỉm cười lên tiếng:

“Trông anh có vẻ đang buồn. A, đừng rồi cho anh cái này nè.”

Cô giơ ra một bông hoa màu hồng đặt vào tay Hạo Phong.

“Đây là cái gì?”

“Là hoa tường vi đó! Khi ta cầm một bông hoa tường vi tức là ta đã nắm giữ một hạnh phúc, một niềm tin, một hi vọng.”

Hạo Phong không trả lời chỉ vuốt nhẹ cánh hoa. Ai có thể tưởng tượng được bàn tay giết quái vật ấy lại có thể vuốt cánh hoa nhẹ nhàng như vậy.

“Hạo Phong! Con đang làm gì vậy?”

Một người phụ nữ xuất hiện trùng mắt nhìn cậu.

“Biết rồi.”

Cậu lạnh lùng trả lời rồi bỏ đi.

“Dì Như!”

Hạo Linh mỉm cười nhìn người phụ nữ.

“Đừng gọi ta như vậy! Người không xứng.”

Quỳnh Như không thèm liếc Hạo Linh một cái lạnh lùng bỏ đi. Hạo Linh nhìn theo bóng người phụ nữ lòng cảm thấy cô đơn vô cùng. Cô nhớ mẹ! Cô không muốn ở đây nữa!

“Hức... hức...”

“Hạo Linh, sao em lại khóc?”

Một giọng nói ảm áp vang lên.

“Anh Vỹ, anh đến đón em à? Em không thích ở đây đâu.”

Hạo Linh bật khóc ôm lấy cậu nhóc tên Vỹ.

“Xin lỗi, anh không thể đón em được nhưng anh sẽ đến thăm em thường xuyên. Em nên ở đây chỗ này an toàn hơn ở với ông ta.”

“Ý anh là ông ngoại à?”

“Đừng gọi ông ta là ông ngoại! Ông ta vốn không phải ông ngoại của em. Vì mẹ em là con nuôi của ông ta nên ông ta đã lợi dụng mẹ em.”

Mình Vỹ lạnh lùng lên tiếng đôi mắt trở nên nguy hiểm.

“Em không hiểu.”

“Haizz, không sao, giả như em cứ thế này thì thật tốt.”

Cậu mỉm cười xoa đầu cô. Tốt nhất cô không cần biết mấy chuyện này, Hạo Linh không cần phải biết những thứ dơ bẩn như vậy.

\*\*\*\*\*

Bộp.

Một cú đánh khiến Hạo Phong ngã đập vào tường khoe môi rỉ máu.

“Định trốn luyện tập hả?”

Quỳnh Như trùng mắt nhìn cậu.

“Có trốn chắc gì đã trốn được!”

Cậu lạnh lùng lau máu ở khóe miệng.

“Con...”

“Hạo Phong, anh có sao không?”

Đột nhiên cửa mở ra một cô nhóc bước vào.

“Nhi Tuyết, cháu không cần lo cho nó! Nó không xứng đáng làm ác quỷ!”

Quỳnh Như vừa dứt lời bàn tay Hạo Phong vô thức nắm chặt lại bóp nát bông hoa tường vi của Hạo Linh.

“Bác à, bác tha cho anh Phong đi.”

“Thôi được, nể tình cháu.”

Bà gật đầu rồi bước ra ngoài.

“Anh Phong!”

Nhi Tuyết chạy ra đỡ cậu dậy nhưng Hạo Phong liền đẩy cô ra quay người bỏ đi. Cậu bước đến một cánh đồng nhìn lên bầu trời. Bầu Trời hôm nay thật xấu xí!

“Tường vi ơi tương vi, sao mày khóc? Sao mày buồn? Sao mày nhớ? Nhớ vì ai và khóc vì ai để rồi nước mắt lại rơi... la la la...”

Một giọng hát trong trẻo vang lên khiến Hạo Phong mở mắt đi theo tiếng hát đó. Hạo Linh đang ngồi say sưa trồng cây khuôn mặt dính đầy bùn đất.

“A anh Phong, em đang làm một khu vườn đó. Vườn này trồng rất nhiều hoa sau này mỗi khi anh buồn anh có thể tới đây.”

Hạo Linh mỉm cười lên tiếng.

“Nhảm nhí!”

Hạo Phong lạnh lùng lên tiếng nhưng ánh mắt lóe lên cảm giác ấm áp.

“Hạo Phong! Lâu không gặp.”

Một giọng nói vang lên. Minh Vỹ xuất hiện khoác vai cậu.

“Ta vừa gặp nhau cách đây sáu tiếng.”

“Ha ha, sáu là số nhiều mà.”

“Anh Vỹ, anh quen anh Phong sao?”

Hạo Linh ngạc nhiên. Thấy vậy, Minh Vỹ liền mỉm cười xoa đầu Hạo Linh.

“Đúng vậy, anh là bạn thân chí cốt của Hạo Phong mà.”

“Không quen!”

Hạo Phong lạnh lùng nhìn cậu. Minh Vỹ cười khỏ.

“Hạo Linh, an tâm, Phong sẽ bảo vệ em những lúc anh không có ở đây.”

“Hừ!”

Hạo Phong lạnh lùng liếc Minh Vỹ một cái khiến cậu khẽ run lên.

“Thôi anh về đây! Mai gặp.”

“Chuồn nhanh thật!”

“Hạo Phong, anh bị thương rồi.”

Hạo Linh ngạc nhiên nhìn bàn tay của đang chảy máu của Phong sau đó lục túi lấy ra một chiếc khăn băng bó vết thương cho cậu.

“Cảm ơn.”

Hạo Phong lên tiếng. Đây là lần đầu tiên cậu cảm ơn một người khác.

“Anh có biết đến Thiên sứ không?”

“Không.”

“Thiên sứ chính là người mà ta yêu quý sẽ sống bên ta trọn đời. Khi ta gặp họ trái tim ta sẽ đập liên hồi và ta muốn bảo vệ người đó. Anh Vỹ chính là thiên sứ của em còn anh?”

“Không có.”

Hạo Phong lắc đầu. Bảo vệ một người ư? Trước giờ cậu chưa từng nghĩ tới.

“Có lẽ người đó chưa xuất hiện thôi.”

Hạo Linh mỉm cười rồi kéo tay Hạo Phong về nhà.

Kể từ ngày Linh đến biệt thự mọi thứ như bình sức sống hơn. Hạo Linh suốt ngày quanh quẩn bên Hạo Phong khiến người ghét cô như Nhi Tuyết cũng không thể làm gì được. Quỳnh Như không còn ghét Hạo Linh nữa nhưng bà vẫn giữ khoảng cách với cô vì bà sợ một ngày nào đó bà sẽ phải san sẻ tình yêu của mình dành cho Hạo Phong với cô. Thời gian không có Hạo Phong bên cạnh Jiro thường xuyên tức tực bên cạnh cô thế nhưng...

Bộp.

Hạo Phong mệt mỏi quăng cặp sách lên bàn sau đó thả người xuống giường. Hôm nay thật nhiều việc. Hạo Phong nhớ đến Hạo Linh. Không biết cô nhóc thế nào nhỉ? Có Hạo Linh bên cạnh mọi mệt mỏi của cậu đều tan biến.

“Chủ nhân.”

Jiro chạy nhanh vào nhà.

“Sao?”

“Tiểu thư Hạo...”

Jiro chưa kịp nói xong Hạo Phong đã lao ra ngoài. Từ sau lưng cậu mọc ra một đôi cánh bay nhanh đến chỗ Linh nhưng cậu đã đến chậm một bước.

“Cậu đã làm gì?”

Hạo Phong trừng mắt nhìn Minh Vỹ như muốn cậu nói ra hung thủ thật sự.

“Hạo Phong, xin lỗi...”

“Đi đi, tôi không muốn gặp cậu!”

Hạo Phong lạnh lùng lướt qua nhanh chóng đưa Hạo Linh đến chỗ Quỳnh Như chỉ có bà mới có thể cứu được cô. Sau đó cậu liền đưa Bảo Ngọc trở về nhà.

“Nằm im đi, ta sẽ giúp con.”

Quỳnh Như lo lắng lên tiếng.

“Không được, con xin đi đừng chữa cho con nếu không sức mạnh của di sẽ mất.”

“Hạo Linh...”

“Sức mạnh thực sự của con là tiên tri... con... con đã nhìn thấy tương lai của anh Phong... sau này nhất định... nhất định... sức mạnh của di cần cho anh ấy...”

\*\*\*\*\*

“Xin lỗi cậu chủ... chúng tôi...”

Đám bác sĩ lắc đầu nhìn Hạo Phong.

Rầm

Cánh cửa bị mở một cách thô bạo.

“Anh... Phong à... em sắp được... gặp mẹ... Anh hãy... sống thật tốt nhé... nhất định thiên sứ của anh... sẽ xuất hiện... Anh... đừng trách anh... Vỹ...”

Hạo Linh mỉm cười yếu ớt sau đó hai mắt từ từ nhắm lại.

Tối hôm đó, Hạo Phong giết gần hết lũ quái vật trong nhà tù ác quỷ. Một đêm mưa lớn!

-----  
“Hức... hức...”

Tôi cố bịt chặt miệng để không phát ra tiếng khóc.

“Đồ ngốc, cô khóc cái gì chứ?”

“Ai... ai thêm khóc! Chỉ tại bụi mà thôi!”

Tôi xấu hổ quay mặt đi chỗ khác.

“Phi...”

Hắn bật cười khiến tôi càng thêm tức giận. Hắn cười cái gì chứ!

“Đồ chó nâu đáng ghét! Cầu cho cậu cười đến rụng răng luôn!”

“Hình như tôi đã tìm thấy thiên sứ của mình rồi.”

“Đâu... đâu?”

Tôi ngạc nhiên nhìn xung quanh.

“Đồ ngốc!”

Hắn thở dài cốc cho tôi một cái rồi đứng dậy. Tôi xoa đầu chạy theo hắn.

“Au! Quá đáng vừa thôi nhá! Mà thiên sứ của cậu là ai vậy?”

“Nói làm gì!”

“Nói đi!”

“Không.”

“Nói đi.”

“Cô ồn ào thật.”

“Mau nói đi!”

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 25: Mặt Trăng Đen

“Đương à, thật ra... con là pháp sư bóng tối.”

Mẹ cô lên tiếng khiến cốc nước trên tay cô không tự chủ mà rơi xuống đất vỡ tan.

“Mẹ... mẹ đừng đùa!”

Dương thất thần nhìn mẹ mình.

“Đây là sự thật! Ba là pháp sư bóng tối còn mẹ là pháp sư ánh sáng. Khi sinh ra Ngọc và con thì một trong hai đứa bắt buộc phải mang dòng máu pháp sư bóng tối. Mẹ xin lỗi.”

“Mẹ.”

“Đêm trăng nguyệt thực sắp diễn ra và con...”

“Ý mẹ là con sẽ một lần nữa hãm hại Ngọc?”

Cô lên tiếng sắc mặt trắng bệch.

“Đúng vậy, con nhất định phải bảo vệ Ngọc. Chỉ có con mới có thể làm được điều đó! Trong cơ thể con đang nắm giữ một trong bốn viên pha lê, pha lê tím! Tất cả lũ vampire đều đang tìm kiếm nó. Con nhất định phải bảo vệ Ngọc, hứa với mẹ nhé!”

“Vâng, nhất định con sẽ bảo vệ em ấy! Nhất định.”

\*\*\*\*

Boong... Boong...

Tiếng chuông vang lên kéo Dương trở lại hiện tại. Cô mở mắt ra nhìn ánh trăng trên bầu trời.

“Mai là ngày nguyệt thực rồi!”

Dương khẽ thì thầm.

“Ha ha ha.”

Từ trên cây vang lên một nụ cười, sau đó xuất hiện một con rắn.

“Con rắn đó!”

Cô kinh hoàng nhìn nó. Đó chính là con rắn đã điều khiển cô hãm hại Ngọc nhưng chẳng phải cô đã giết nó rồi sao?

“Ngươi mãi không thể thoát khỏi bóng tối đâu!”

Con rắn lè lưỡi màu đỏ rồi nhe răng cười. Sau đó con rắn ấy liền biến mất.

“Là ảo ảnh ư? Chắc do mình suy nghĩ quá nhiều.”

Cô thở dài rồi quay về giường.

“Thật thú vị!”

Dạ Nguyệt ở trên cây nhếch mép cười gian tà.

-----  
“Hôm nay là một ngày đặc biệt!”

Tôi vui vẻ lên tiếng.

“Biết rồi, biết rồi hôm nay là sinh nhật cậu và Dương chứ gì. Đừng nhảy nhót lung tung nữa!”

Lam thở dài nhìn tôi.

“Chị Dương! Hôm nay sinh nhật chúng ta hãy...”

Tôi vui vẻ chạy lại phía chị.

“Hôm nay chị không khỏe, em đi một mình đi.”

Chị lên tiếng rồi bước lên phía trước. Sao hôm nay trông chị lạ vậy?

“Ngọc, sao thất thần ở đây vậy?”

Thư ngạc nhiên nhìn tôi.

“Không, không có gì.”

“Sinh nhật vui về!”

Thái Bảo đột nhiên xuất hiện khiến tôi giật mình. Cậu ta mỉm cười đưa cho tôi một túi quà.

“Ồ sao nhiều vậy?”

Tôi ngạc nhiên. Đây ít nhất phải hơn chục gói quà chứ chẳng chơi.

“Thì để bù cho những lần sinh nhật trước của cậu.”

“Cậu thật là...”

Tôi khẽ cười.

“Lớn rồi còn sinh nhật!”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên khiến mặt tôi tối lại.

“Kệ tôi, liên quan gì đến cậu.”

Tôi hừ lạnh ngồi xuống chột nhận ra trong ngăn bàn mình có một hộp quà bọc giấy trắng trông rất đẹp. Chắc của ai hâm mộ mình đây he he.

“Hừ.”

Hạo Phong liếc nhìn tôi rồi ngồi xuống.

“Không được quà nên ghen à? Tôi có người hâm mộ tặng đó.”

“Cô đúng là đồ ngốc!”

Dù sao hôm nay cũng là ngày vui không thêm đôi co với hắn! Tôi quay sang chỗ chị Dương, chị nhận được một hộp quà màu...

Vèo...

Tôi chưa kịp nhìn xong chị đã vút ra ngoài. Ha ha, kiểu này chắc là của Minh Vỹ rồi.

\*\*\*\*\*

Hết giờ tôi mệt nhọc ôm một đồng quà về.

“Tối nay ta phải đi ăn cái gì chứ nhỉ!”

Trang mỉm cười lên tiếng.

“Đương nhiên rồi!”

Tôi liền gạt đầu phụ họa. Có ăn, ngu gì không đi!

“Xin lỗi, hôm nay tớ có việc bận.”

Chị Dương lên tiếng rồi bỏ đi. Rốt cuộc, chị ấy bị sao vậy?

“Đạo này trông Dương lạ quá!”

Lam nhíu mày nhìn theo bóng chị tôi.

“Chẳng lẽ cậu ấy vẫn chưa quên được ngày hôm đó?”

“Ngày hôm đó?”

Thư thắc mắc nhìn Trang. Nhỏ thờ dài ánh mắt trở nên u buồn.



“Vào ngày này một năm trước Dương suýt nữa giết chết Ngọc. Do sự sai khiến của con rắn Orara phần tội của Dương bộc phát tạo thành sức mạnh hắc ám. Dù là chị em nhưng Dương luôn thua Ngọc một bậc nên cậu ấy nảy sinh lòng căm thù Ngọc. Chính điều này đã dụ con rắn đó tới. Nhưng bây giờ ổn rồi, bọn tớ đã giết chết con rắn, Dương cũng đã trở lại bình thường tuy nhiên cậu ấy vẫn còn ân hận về chuyện đó.”

“Đúng thế, lúc đó Ngọc đã sử dụng sức mạnh đó là gì nhỉ?”

Lam vuốt cằm lên tiếng.

“Là Hope!” – Tôi nhìn nhỏ rồi nói tiếp. – “Pháp sư Yoko nói đó là một loại ngoại sức mạnh tức là sức mạnh do chính ta tạo ra không phải do di truyền. Tuy nhiên loại sức mạnh này rất dễ mất đi, chỉ xuất hiện trong vài trường hợp.”

“Nhưng chẳng phải bây giờ mọi việc đã ổn rồi sao. Ngoại hay nội cũng chẳng quan trọng nữa. Con rắn Orara đã bị tiêu diệt rồi cơ mà.”

“Đúng vậy!”

Tôi mỉm cười gật đầu.

“Thôi mau về đi! Ai về nhanh nhất sẽ được ăn nửa chiếc bánh sinh nhật.”

Trang mỉm cười ranh mãnh rồi cong chân chạy.

“Ê đứng lại! Hôm nay sinh nhật tớ cơ mà!”

“He he, còn lâu!”

-----

Dương đứng từ xa mỉm cười nhìn các bạn của mình. Cô bỗng giật mình nhìn mặt trời sắp lặn.

“Phải mau đi thôi!”

Cô khẽ lăm bắm rồi nhanh chóng chạy đi.

Tối. Khi mặt trăng chuẩn bị mọc cô đứng trên dòng sông đang chảy cuộn cuộn.

Tôm.

Dương liền ném chiếc vòng trên cổ của mình xuống dưới sông. Mặt trăng lên cao cơ thể cô vẫn chưa có sự biến đổi.

“Phù.”

Dương thở phào nhẹ nhõm định quay lưng đi thì cảm thấy thứ gì đó lạnh lạnh ở sống lưng liền dừng lại. Trước mặt cô chính là chiếc vòng mà cô vừa vứt. Hình mặt trăng trên chiếc vòng phát sáng rồi dần dần ngả sang màu đen. Dương lùi lại. Không, không, cô không muốn bị nó chi phối! Cô không muốn bị Orara chi phối!

“Cát!”

Một giọng nói vang lên ngay lập tức cát ở khắp nơi xuất hiện giữ hai chân cô lại. Chiếc vòng từ từ tiến lại gần Dương và...

“Không!!!!!”

-----

“Chị Dương!”

Tôi hét lên rồi choàng tỉnh. Khẽ lau mồ hôi trên trán tôi nhìn ra ngoài. Mặt trăng... mặt trăng chuyển thành màu đen!

“A!”

Tôi hét lên kinh hãi.

“Sao vậy?”

Thư bật dậy nhìn tôi.

“Mặt trăng...”

“Đó chỉ là nguyệt thực thôi mà. Ngủ đi!”

Thư an ủi tôi rồi nằm xuống ngủ tiếp.

Nhưng tôi vẫn không an tâm được. Không được! Tôi phải đi tìm chị Dương. Chị Dương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Hắc, hôm nay tối quá!”

Tôi sợ hãi nhìn xung quanh. Bỗng một bóng người lướt qua khiến tôi giật mình.

“Chị Dương? Chị có sao không? May quá, em tìm chị mãi cuối cùng cũng gặp chị ở đây.”

Tôi mỉm cười chạy lại chỗ chị Dương.

“...”

“Sao chị không nói gì vậy? Chị Dương...”

“Cẩn thận!”

Một giọng nói vang lên sau đó cả người tôi bị nhấc bổng kéo lên cây.

“Hạo Phong?!”

“Cô có biết là vừa nãy cô suýt mất mạng không?”

Hắn tức giận nhìn tôi.

“Hà?”

“Ngốc! Đó không phải là chị cô đâu!”

“Ồ đúng là chị tôi mà.”

Tôi nhìn xuống người con gái vừa nãy. Đúng là chị Dương mà.

“Cô ấy đang bị sức mạnh hắc ám chi phối. Cô ấy là một... pháp sư bóng tối.”

Hắn lạnh lùng giải thích khiến tim tôi hóa đá.

“Không thể nào! Không thể có chuyện đó được! Nói với tôi đây chỉ là mơ đi.”

“Đây là sự thật! Và cô phải tin điều đó! Chị cô thực chất là một pháp sư bóng tối, một khi đã là pháp sư bóng tối thì mãi mãi cũng không thể quay lại làm pháp sư ánh sáng được nữa.”

Hắn liền giải thích. Mỗi lời nói như một nhát dao đâm vào trái tim tôi. Làm ơn, xin ai đó hãy nói với tôi đây không phải sự thật. Hãy nói rằng đây chỉ là một giấc mơ mà thôi.

“Cô hãy ngồi đây. Tôi xuống dưới kia xử lý!”

Hắn nói rồi từ đằng sau lưng mọc ra một đôi cánh. Sau lưng chị Dương cũng xuất hiện một đôi cánh màu xám, đôi mắt chị chuyển sang màu tím than nhìn chằm chằm Hạo Phong.

“Ma vương kiếm.”

“Nguyệt ma kiếm.”

Hai thanh kiếm cùng xuất hiện. Một đen một tím va vào nhau tạo ra tiếng leng keng. Tôi phải làm sao đây? Tôi muốn giúp nhưng không biết làm gì.

“Cô có thể làm được đó!”

Một giọng nói vang bên tai tôi.

“Sera?”

“Hãy giải phong ấn cho tôi!”

“Tôi không thể!”

Tôi liền lắc đầu.

“Cô đúng thật là cứng đầu! Vậy nếu cô có phép thuật... cô sẽ cứu ai?”

“Tôi không giúp ai hết!”

Tôi liền trả lời lập tức giọng nói của Sera biến mất.

Choang.

Một tiếng động vang lên khiến tôi giật mình. Bọn họ đã ra đòn quyết định rồi ư? Không được! Tôi không để ai chết được! Tôi phải làm gì đây?

“A!”

Tôi ngạc nhiên nhìn chiếc vòng cô đang phát sáng của mình.

-----

“Đến lúc phải quyết định rồi! Xin lỗi, dù cô là chị của Ngọc nhưng tôi buộc phải làm vậy.”

Hạo Phong lạnh lùng giờ kiếm lên.

“Chưa chắc!”

Dương nhếch môi cười khẩy rồi lao về phía cậu. Hai thanh kiếm mạnh như nhau cùng lao về hai hướng ngược nhau với tốc độ cực mạnh. Ai sẽ là người bị đâm? Và...

“Hự!”

Một tiếng kêu vang lên. Đôi mắt của Phong và Dương đều mở to. Hai thanh kiếm cùng một lúc... đâm xuyên qua người của... Ngọc.

Đôi cánh của Ngọc, một đôi cánh trong suốt như pha lê bỗng vỡ tan. Máu từ khoe môi cô chảy ra, Ngọc lao đảo ngã xuống.

“Ngọc!”

Hạo Phong hét lên đỡ lấy cô.

“May là... hai người không sao...”

Ngọc mỉm cười nhìn hai người.

“Đúng vậy, con nhất định phải bảo vệ Ngọc. Chỉ có con mới có thể làm được điều đó...”

“Vâng, con hứa nhất định con sẽ bảo vệ em ấy!”

Lời nói của mẹ vang lên trong đầu Dương khiến cô bừng tỉnh nhìn Ngọc. Bây giờ trông Ngọc rất yếu ớt tưởng như cô có thể vỡ tan như đôi cánh vừa nãy.

“Mau đưa đến bệnh viện!”

Dương hét lên. Nhanh như cắt, Hạo Phong lao tới bệnh viện đập cửa rầm rầm. Các bác sĩ liền đặt cô lên xe chuẩn bị vào phòng cấp cứu. Trước khi đi Ngọc nắm lấy tay Dương khẽ nói.

“Chị Dương... Ho... Ho... pe...”

“Dương, đã xảy ra chuyện gì?”

Lam Trang và Tiến cùng xuất hiện nhìn cô.

“Chính tớ... chính tớ đã... hức hức...”

Cô nhìn bàn tay còn dính máu của Ngọc bật khóc nức nở.

“Bệnh nhân Bảo Ngọc, đang trong cơn nguy kịch ư rằng...”

Giọng của bác sĩ vang lên khiến toàn thân cô cứ đờ.

“Ngọc!!!”

Dương hét lên rồi ngất đi trong làn nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 26: Ánh Trăng Và Máu

“A!”

Dương khẽ kêu lên. Lúc này toàn thân cô đau nhức rất khó cử động còn mắt thì sưng vù lên. Có lẽ hôm qua cô đã khóc rất nhiều. Nhớ lại lời nói của bác sĩ nước mắt cô không tự chủ lại tuôn ra.

Cô và Ngọc mặc dù là chị em sinh đôi nhưng tính cách lại rất trái ngược nhau. Cô luôn cô đơn lạnh lẽo còn Ngọc lại rất ấm áp vui vẻ. Cô thừa nhận lúc đầu cô rất ghét Ngọc và ghen tị với con bé nhưng sau khi được Ngọc tha thứ cô đã hứa sẽ cố hết sức để bù đắp cho Ngọc. Vậy mà giờ đây chính cô lại hãm hại con bé. Cô đã giết chết đứa em gái song sinh của mình. Thật đáng ghê tởm! Dương cười cay đắng rồi từ từ bước xuống giường. Việc thức cả đêm hôm qua khiến mọi người mệt mỏi ngủ thiếp đi. Rồi khỏi phòng bệnh Dương ghé qua phòng Ngọc.

“Ngọc!”

Một âm thanh ấm áp phát ra từ miệng cô. Ngọc vẫn nằm im đấy bên cạnh là bảng đo nhịp tim. Nhìn nó khiến cô lo lắng tưởng như nhịp tim ấy có thể ngừng đập bất cứ lúc nào. Tránh để mọi người thức giấc, Dương liền đi ra khỏi bệnh viện. Lúc này trời đã xế chiều, cô bước lại gần dòng sông gần trường.

“Không!”

Dương giật mình nhìn chiếc vòng của cô. Đó là hình mặt trăng đen! Dương bật cười chua chát. Khi nào cô còn là pháp sư bóng tối thì khi ấy tính mạng của mọi người vẫn bị đe dọa. Không, cô phải bảo vệ mọi người dù có phải mất mạng đi chăng nữa.

“Ngọc à, chị đi trước em một bước nhé!”

Dương mỉm cười rồi nhảy xuống dòng sông.

“Đồ ngốc!”

Bỗng một bàn tay giữ cô lại.

“Ai cho cô chết mà cô dám chết hả?”

Minh Vỹ tức giận nhìn cô.

“Bỏ tay ra!”

Dương muốn giật tay ra nhưng Vỹ nắm quá chặt khiến cô không thể nào thoát ra được.

“Xin lỗi!”

Cô khẽ thì thầm rồi cầm con dao đâm mạnh vào tay Minh Vỹ.

Tùm.

Con dao rơi xuống nước.

“Có chết tôi cũng không buông tay đâu.”

Cậu nghiêng răng bàn tay bê bết máu vẫn không buông ra.

“Minh không muốn ai chết vì mình nữa!”

Dương thầm nghĩ rồi theo Minh Vỹ lên bờ.

“Sao anh không để tôi chết đi?”

Vừa lên tới bờ Dương liền hét lên.

“...”

“Anh biết tôi là ai không? Tôi là pháp sư bóng tối đó! Tôi đã giết chính em gái mình!”

Cô tức giận giờ chiếc vòng của mình lên.

“Tôi biết ngay từ đầu rồi.”

Cậu bình thân lên tiếng khiến Dương càng tức giận hơn.

“Vậy sao lại cứu tôi? Tôi đã hại chết Ngọc rồi, tôi không muốn người nữa vì tôi mà chết!”

“Tôi biết cô là người tốt và cô đang cố gắng bảo vệ mọi người. Mỗi khi ta muốn bảo vệ ai đó thì sức mạnh sẽ nâng lên gấp bội.”

Minh Vỹ thở hổn hển mồ hôi chảy ra. Dương khựng lại nhìn vết thương trên tay cậu.

“Đau lắm không?”

“Không, so với vết thương ở trong lòng cô thì nó chẳng là gì.”

Cậu mỉm cười nhìn cô.

“Hừ, anh là thái tử vampire lá ngọc cành vàng sao tôi dám sánh!”

“Ha ha ha.”

Minh Vỹ bật cười thích thú nhìn cô bỗng một tia sáng tỏa ra từ người Dương.

“Pha lê tím!”

“Sao cô giữ nó.”

Cậu ngạc nhiên nhìn Dương. Cô cũng ngạc nhiên không kém chỉ lắc đầu:

“Tôi không biết, nó nằm trong cơ thể tôi.”

“Pha lê tím có thể cứu chữa con người nhưng ngược lại nó có thể cướp đi mạng sống của con người tùy thuộc vào người sử dụng nó.”

“Tốt quá! Vậy tôi có thể cứu Ngọc rồi.”

Dương vui vẻ ôm lấy Minh Vỹ khiến mặt cậu đỏ bừng.

“Tôi cũng từng muốn tự tử như cô.”

Bỗng Minh Vỹ lên tiếng khiến Dương giật mình.

“Tại sao?” – Cô thắc mắc.

“Lúc ấy, Hạo Linh chết, tôi quá đau buồn nên tôi... Rất may Hạo Phong đã đến kịp và ngăn tôi lại. Dù cậu ấy có hỏi kẻ giết Hạo Linh là ai nhưng tôi cũng không thể nói được. Và Hạo Phong đã tặng tôi một cú đấm để kết thúc tình bạn bao năm của chúng tôi.”

“Anh thích Hạo Linh phải không?”

“Đúng vậy, nhưng tiếc rằng cô ấy mãi mãi không thể tỉnh dậy được nữa rồi.”

Minh Vỹ đau đớn lên tiếng. Bỗng trái tim Dương nhói đau theo.

“Vì sao lại nói với tôi điều này?”

“Năm 1 tuổi mẹ đã rời bỏ tôi. Năm 6 tuổi cha cũng rời bỏ tôi. Năm tám tuổi Hạo Linh cũng bỏ lại tôi. Tôi không muốn người con gái tôi yêu cũng rời xa tôi.”

Minh Vỹ lên tiếng khiến Dương mở to mắt.

“Người thân của cậu...”

“Đã chết hết rồi!”

“Tại sao?”

“Chỉ vì tranh giành quyền lực, vì ngôi vị của mình mà ông ta đã giết họ.”

Minh Vỹ tròn trĩnh mắt. Trong mắt cậu lúc này chỉ có thù hận.

“Chà chà, tình cảm quá nhỉ!”

Một giọng nói vang lên khiến mặt cả hai biến sắc.

“Orara! Dạ Nguyệt!”

Dương hốt hoảng nhìn hai kẻ đứng trên cây.

“Lâu rồi không gặp, bạn tốt!”

Con rắn màu đen to nhìn cô đầy gian tà.

“Ngươi chưa chết?”

“Ha ha, may nhờ Dạ Nguyệt hồi sinh nên ta khôi phục lại năng lượng.”

“Vậy chính ngươi đã điều khiển ta giết Ngọc?”

Cô gào lên phẫn nộ.

“Ha ha, rất thông minh! Vậy bây giờ ta giúp ngươi tiêu diệt luôn tên vampire này nha.”

Orara cười độc địa lộ lưỡi đen của mình ra. Đầu cô bỗng nhiên đau nhức mọi thứ quay cuồng sau đó cô bị nhốt ở một nơi tối đen như mực phía trước là một màn hình.

“Nguyệt Ma kiếm!”

Orara trong thân xác Dương hét lên trên tay xuất hiện một thanh kiếm màu tím.

“Dương! Mau tỉnh lại đi!”

Minh Vỹ hét lên nhưng thân xác cô lúc này hoàn toàn bị điều khiển.

“Hắc vương kiếm”

Một thanh kiếm màu bạc xuất hiện.

“Mau dừng lại đi! Đáng ghét, sao mình không thể cử động được!”

Dương tức giận nhìn thân xác mình đang bị điều khiển.

“Mau chết đi!”

Orara bật cười liên tục về phía cậu.

“Cẩn thận!”

Dương lo lắng nhìn người Minh Vỹ toàn vết thương.

“Đừng cố tìm cách thoát nữa, pháp sư bóng tối vẫn mãi chỉ là pháp sư bóng tối mà thôi.”

Một giọng nói vang bên tai cô.

“Thật ư? Minh mãi là pháp sư bóng tối ư?”

Dương ngạc nhiên rồi ngã xuống, nước mắt chảy ra. Trước đây vẫn thế, cô mãi chỉ là pháp sư bóng tối độc ác. Vậy mà cô còn tự tin cho rằng mình đã thay đổi và muốn bù đắp cho Ngọc. Hóa ra cô ở bên Ngọc chỉ gây tổn hại cho con bé mà thôi.

“Hức... hức... Ngọc... chị xin lỗi... chị không bảo vệ được em... hức hức... chị thật vô dụng...”

Dương đau đớn ôm lấy khuôn mặt mình.

“Không, em biết chị muốn bảo vệ em mà.”

Một giọng nói vang bên tai cô khiến Dương giật mình.

“Đừng, mình sinh ra để bảo vệ Ngọc! Minh phải bảo vệ Ngọc!”

Dương đứng dậy lau khô nước mắt. Bỗng một tia sáng phát ra từ người cô khiến chiếc vòng cổ mặt trăng dần chuyển thành màu bạc bên trên còn gắn một viên pha lê màu tím.

“Pha lê tím kết hợp mặt trăng bạc.”

Hai nguồn sáng màu bạc và màu tím kết hợp với nhau tạo thành một quả cầu bao bọc lấy cô.

“Tia sáng này... Pha lê tím!”

Dạ Nguyệt kinh ngạc nhìn cơ thể Dương đang phát sáng. Đôi mắt Dương liền chuyển thành màu tím violet sau đó đuôi kiếm xuất hiện một hình mặt trăng.

“Không... A... a... a mắt ta! Dạ Nguyệt! Cứu ta!”

Orara hét lên nhưng Dạ Nguyệt đã bỏ đi từ lâu.

“Orara, chết đi!”

Dương liền dùng kiếm đâm vào cơ thể con rắn khiến nó tan thành vô số hạt cát.

“Làm tốt lắm... A!”

Minh Vũ khẽ rên lên tay ôm lấy vết thương.

“Anh có sao không?”

Dương lo lắng chạy lại đỡ cậu.

“Cô mau đi đi! Con khát máu của tôi sắp lên rồi.”

Minh Vũ mặt trắng bệch lên tiếng.

“Không được, anh mất nhiều máu quá rồi.”

“Không...”

“Hút máu của tôi đi!”

“Không được, nếu hút nhiều quá cô sẽ chết! Tôi sợ mất cô!”

Minh Vũ hét lên gạt tay Dương ra.

“Không sao, tôi sẽ đẩy anh ra!”

Pháp.

Ngay lập tức Minh Vũ nghe răng ra cắn mạnh vào cổ cô. Con đau truyền đến từ cổ khiến cô khẽ nhăn mặt. Do mất nhiều máu khiến đầu óc cô quay cuồng, cô muốn đẩy Minh Vũ ra nhưng không đủ sức...

\*\*\*\*\*

“Nhịp tim đang giảm dần!”

Bác sĩ và y tá luống cuống chạy vào Ngọc.

“Ngọc! Đừng!”

Tất cả liền gào lên nước mắt rơi lã chã.

Rầm

“Chết tiệt!”

Thái Bảo nắm mạnh tay vào tường mắt cậu từ bao giờ đã chuyển thành màu đỏ. Còn Hạo Phong không lên tiếng chỉ cúi gằm mặt xuống. Hình như cậu đang chờ đợi điều gì đó. Một kì tích chăng?

-----  
“Minh đang ở đâu đây?”

Tôi ngạc nhiên nhìn xung quanh. Tất cả chỉ có một màu đen.

“Ngọc đi nhanh lên không bị bỏ lại đó.”

“Lam?”

Tôi ngạc nhiên nhìn bóng Lam phía xa nhưng rồi nó lại biến mất.

“Còn đứng đấy à? Mau chạy nhanh lên.”

Trang và Tiến xuất hiện vẫy tay với tôi nhưng rồi lại biến mất.

“Trang! Tiến.”

“Ngọc, nhanh lên đi!”

“Thư!”

“Đồ con rùa! Cô không nhanh tôi sẽ bỏ lại cô đó!”

“Hạo Phong? Chờ đã!”

Nhưng tất cả đều biến mất chỉ còn màn đêm tối tăm.

“Mọi người! Đừng bỏ lại tôi mà!”

Tôi hét lên cố chạy theo một cách vô vọng. Bỗng tôi vấp ngã nằm sõng soài dưới đất.

“Hức... vậy họ bỏ lại mình rồi hức... hức.”

“Em khóc cái gì chứ? Chị có bỏ lại em đâu!”

Một giọng nói vang bên tai tôi.

“Chị Dương?”

Chị mỉm cười nắm lấy tay tôi đặt lên vòng cổ của chị.

“Nói theo chị nhé! Magic Hope!”

“Magic Hope!”

Tôi liền đọc theo rồi một tia sáng phát ra bao trùm cả tôi và chị.

\*\*\*\*\*

“A!”

Tôi giật mình mở mắt thấy tất cả đang nhìn tôi chăm chăm.

“Tốt quá! Cuối cùng em đã tỉnh lại! Hứa với chị, hứa với chị đừng bỏ lại chỉ một mình được không?”



Chị Dương mỉm cười ôm lấy tôi nước mắt rơi là chã.

“Vâng em hứa!”

Tôi bật khóc theo chị. Mọi người thấy vậy đều bật cười nhìn tôi. Chà, ánh trăng hôm nay sáng hơn mọi ngày thì phải!

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 27: Buổi Diễn Kịch Kinh Hoàng Và Nụ Hôn Ác Quỷ

Nhờ sức mạnh pha lê tím, chỉ sau vài ngày là vết thương của tôi lành hẳn đặc biệt là nó không để lại sẹo. Tôi có thể đi học lại được rồi hi hi. Tuy nhiên tôi cứ đi đâu là “họ” lại bám theo tôi. Vâng, “họ” ở đây chính là mấy con bạn thân của tôi đó!

“Ngọc, đừng đi trước nguy hiểm lắm!”

Lam lên tiếng. Ha ha, từ khi tôi thành khách quen của bệnh viện là họ cứ như vậy đó.

Reng... reng...

Chuông vào lớp vang lên tôi liền nhanh chân chạy về chỗ ngồi.

“Các em, nhà trường đã quyết định mỗi lớp sẽ biểu diễn một tiết mục văn nghệ. Và chúng ta sẽ diễn kịch “Công chúa ngủ trong rừng”.

Cô hương lên tiếng khiến cả lớp ồ lên kinh ngạc.

“Câu chuyện này hay lắm đó!”

Thư vui vẻ quay sang nhìn tôi.

“Hơ hơ, chưa nghe bao giờ!”

Tôi cười ngu khiến mặt nhỏ tôi lại. Tôi nói gì sai à?

“Nghe cho thông não nè, câu chuyện này kể về một nàng công chúa xinh đẹp vì dính phải lời nguyền mà phải chìm trong giấc ngủ và phải chờ nụ hôn hoàng tử đánh thức. Ôi thật lãng mạn!”

Trang chớp chớp đôi mắt đầy mơ mộng. Sặc, lãng mạn cái gì lãng xẹt thì có!

“Bây giờ cô sẽ bốc thăm xem ai sẽ đóng vai gì nhé!”

Tôi giật mình liền nhìn lên bảng. Làm ơn, đừng bốc vào tôi. Nếu có bốc thì cho tôi diễn vai quần chúng là được! Tôi ghét diễn kịch lắm!

“Chẳng biết hẳn đóng vai hoàng tử thì sao nhỉ?”

Tôi tò mò quay sang nhìn Hạo Phong. Ha ha, chắc không đâu! Cái mặt lạnh nhà hắn thì hoàng tử cái gì cơ chứ! Vai phù thủy là hợp nhất.

“Cô đang nghĩ xấu về tôi đấy à?”

Hắn liếc tôi một cái khiến tôi giật mình. Quả nhiên không thể là hoàng tử!

“Đã có kết quả, hoàng hậu sẽ do Dung đóng còn đức vua là Tiến ba bà tiên lần lượt là Trang, Lam, Dương. Hoàng tử sẽ là Thái Bảo, công chúa là Bảo Ngọc và Anh Thư sẽ là phù thủy.”

“Hừ!”

Trang liếc xéo cô bạn tên Dung một cái. Hơ hơ.

Còn tôi, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía tôi ngưỡng mộ có, ghen tị cũng có. Trời ơi!

“Ngọc à, chiều mai ta bắt đầu tập nhé.”

Thái Bảo quay sang tôi mỉm cười.

“Ừ.”

Tôi gật đầu chợt cảm thấy có ánh mắt nhìn mình tôi liền quay sang. Cả hấn và Thư đều nhìn tôi chăm chăm. Ờ, là sao?

Giờ ra về...

“Oa, Ngọc sướng nha! Được đóng vai công chúa! Tớ cá là cả trường sẽ nhồi máu cơ tim mất ha ha ha.”

Lam bật cười thích thú nhìn tôi.

“Nhưng đây là lần đầu tớ diễn kịch nên có chút lo lắng.”

Tôi thở dài lên tiếng. Trang liền mỉm cười vỗ vai tôi.

“An tâm, đã có tụi này ở đây rồi. Bọn tớ khác giúp cậu phải không Thư?”

“À... ừ...”

Thư gật mình liền gật đầu. Nhỏ sao vậy?

“Nhưng mà chán quá! Các cậu đều có sức mạnh hết rồi còn mỗi tớ!”

Tôi chán nản lên tiếng. Chị Dương liền an ủi tôi.

“Đừng lo, rồi em sẽ tìm thấy sức mạnh của mình thôi mà.”

“Cảm ơn chị.”

Tuy nhiên vẫn còn một việc tôi lo lắng. Đó là Miki con bé đi lâu như vậy mà chưa thấy bóng dáng đâu. Phải chăng đã xảy ra chuyện gì?

-----

Trong bóng đêm, một bóng đen lao ra xuất hiện trước mặt Nhi Tuyết.

“Em muốn chị tiêu diệt Nguyễn Bảo Ngọc? Chà, hiếm khi em yêu cầu chị giúp đó. Nhưng không sao, chị sẽ giúp em.”

Nhi Tuyết nhếch mép cười đầy nguy hiểm.

“Bảo Ngọc, xin lỗi, là do cậu ép tôi!”

Bóng đen khẽ lăm bầm rồi biến mất trong đêm.

-----

Chiều hôm sau...

“Ngọc, mau dậy đi!”

Thư khẽ lay tôi. Tôi nhăn nhó mặt mũi rồi quay sang ngủ tiếp.

“Đề tớ ngủ thêm tí nữa!”

Tôi khẽ lăm bầm rồi ngủ tiếp.

“Em đóng vai công chúa ngủ trên giường là hợp đó.”

Giọng chị Dương vang lên đầy châm chọc.

“Hừ, cùng lắm em không diễn nữa là được chứ gì.”

Trong mọi tình huống, ngủ vẫn là số 1!

“Đành phải dùng tuyệt chiêu thôi.”

Trang và Lam lên tiếng sau đó liền lao lên giường cù tôi.

“Ha ha... nhột quá! Ôi tíá má ơi! Ha ha ha... cứu... cứu... ha ha... tớ đi là được chứ gì!”

“Có thể chứ!”

Sau năm phút tôi liền chạy ra đồng cỏ nơi Thái Bảo đang chờ.

“Xin lỗi, tớ có chút việc nên đến muộn.”

Tôi cười trừ. Thật ra chẳng có gì to tát ngoại trừ việc tôi muốn ngủ.

“Không sao, ta bắt đầu thôi.”

Thái Bảo lắc đầu cười đầy dịu dàng.

Vì chỉ có hai người nên tôi quyết định bỏ qua mấy phần không có vai tôi đi thẳng vào đoạn hoàng tử gặp công chúa.

“Wow, thật là một nàng công chúa đẹp tuyệt trần. Chẳng hay sao nàng ở đây?”

Thái Bảo thực hiện đủ động tác còn tôi chỉ việc nằm đấy ngủ ha ha.

“Nếu ta đặt lên mỗi nàng một nụ hôn. Liệu nàng sẽ tỉnh chứ?”

Rồi Thái Bảo cúi xuống. Mặt tôi và mặt cậu ta chỉ cách nhau vài cm. Rất gần... rất gần. Ế, hôn thật à? Đừng đùa chứ! Thái Bảo ngày càng cúi sát hơn và...

Bộp.

Một hòn đá bay ngang qua chỗ chúng tôi. Tôi và Thái Bảo ngạc nhiên nhìn người ngồi trên cây.

“Cái tên chó nâu này! Cậu hết việc để làm hay sao mà còn đến đây trêu chọc tôi? Nếu chán thì về sở thú nhà cậu đi!”

“Hình như tôi phá hỏng không gian riêng tư của hai người thì phải.”

Hắn lạnh lùng nhìn tôi.

“Cái gì mà không gian riêng tư chứ. Chúng tôi chỉ diễn kịch thôi mà.”

Tôi ngạc nhiên nhìn hắn.

“Chỉ là đối với cô thôi. Mà hình như cô thích đóng vai công chúa lắm nhỉ?”

“Đương nhiên, ai chẳng thích làm công chúa.”

“Kể cả khi hoàng tử là một người khác?”

“Là sao?”

Tôi ngu ngơ nhìn hắn.

“Đầu cô rớt cuộc chưa cái gì vậy!”

Hắn khề lắc đầu rồi bỏ đi.

“Cái tên này bị bệnh gì vậy?”

“Thôi muộn rồi, chúng ta nên về đi. Mai cố gắng đóng tốt nha Ngọc.”

“Ừ, cố lên!”

Tôi gật đầu. Sau đó tôi cùng Thái Bảo ra về.

Ngày hôm sau là buổi diễn kịch diễn ra. Tôi đang ngồi trước bàn trang điểm để Lam và Trang tùy ý bôi vẽ.

“Xong rồi!”

Lam mỉm cười nhìn tôi.

“Oa, đẹp quá!”

Trang khẽ cảm thán. Tôi nhìn vào trong gương suýt không nhận ra mình. Bộ váy màu trắng dài lê thê được buộc một dải ruy – băng màu sữa ở ngang eo. Viền váy được đính bởi vô số hạt cườm. Mái tóc tôi thả xõa trên đầu có một cái vương miện. còn Lam, nhỏ mặc một bộ váy dài đến đầu gối màu lam nhạt được rắc vô số kim tuyến, đằng sau còn có một đôi cánh giả. Chị Dương và Trang không khác mấy ngoại trừ màu váy chị Dương là màu tím còn Trang là màu vàng.

“Các cậu xong rồi à?”

Thư mỉm cười nhìn tôi. Nhỏ mặc một chiếc váy màu đen tuyền khác dài. Trên mặt nhỏ còn có một ấn tự kì lạ. Ha ha ha, quả nhiên giống.

“Ừ, Thái Bảo, cậu xong chưa?”

Tôi vui vẻ quay sang Thái Bảo. Hôm nay cậu ta mặc bộ quần áo hoàng tử màu trắng trông rất đẹp trai.

“À... Ừ...”

Thái Bảo nhìn chằm chằm tôi rồi đỏ mặt quay đi. Cậu ta sao vậy?

Buổi biểu diễn chính thức bắt đầu.

“Ngày xưa ngày xưa...”

Giọng người dẫn chuyện vang lên. Sau đó chị Dương, Lam và Trang bước ra. Khi đi qua hoàng hậu và vua Trang còn cố tình dẫm lên chân Dung khi nhỏ đó định nắm tay Tiến ha ha ha.

“Để mừng cho công chúa, chúng tôi sẽ tặng nàng ba điều ước. Đầu tiên, tôi ước công chúa luôn xinh đẹp.”

Chị Dương nhún người trước cái nói.

“Thứ hai tôi chúc công chúa có một giọng hát hay.”

Tiếp theo là Trang.

“Cuối cùng tôi chúc cho công chúa...”

Lam chưa kịp nói hết câu thì một điệu cười vang lên Thư liền xuất hiện.

“Các người mời chúng mà không mời ta ư?”

Nhỏ cất cao giọng khiến tôi cũng phải rùng mình.

“Xin lỗi, tôi sẽ đi lấy thêm.”

Tiến e ngại lên tiếng.

“Khỏi cần, nhân ngày sinh công chúa ta chúc cho nàng đến 16 tuổi sẽ chạm vào cây kim mà chết ha ha ha.”

Thư bật cười rồi biến mất.

“Trời ơi làm sao bây giờ? Ai đó làm ơn giúp con tôi.”

Dung khẽ rên lên nước mắt ồ ạt. Có hơi quá không?

“Hoàng hậu người đứng lo tuy tôi không giải được lời nguyện nhưng tôi có thể thay đổi nó. Năm 16 tuổi công chúa sẽ không chết nàng chỉ chìm vào giấc ngủ và được đánh thức bởi nụ hôn hoàng tử.”

Lam mỉm cười lên tiếng.

“Ngọc, đến vai cậu kia.”

Thư lên tiếng rồi đẩy tôi ra. Tôi vừa bước ra tất cả đều ồ lên. Há?

Cuối cùng tôi cũng hoàn thành vai diễn của mình bằng việc ngủ trên giường ha ha. Tiếp theo là Thái Bảo.

“Wow! Đẹp trai dã man! A... a... a.”

Đám con gái ở dưới hét lên. Ha ha, lần này bệnh viện vui rồi.

“Nếu ta đặt lên mỗi nàng một nụ hôn. Liệu nàng sẽ tỉnh chứ?”

Thái Bảo tiến lại gần tôi từ từ cúi xuống.

“A, hôn thật ư?”

Đám con gái liền hét lên điên cuồng. Tưởng tôi muốn làm chắc?

Khi mỗi Thái Bảo chuẩn bị chạm môi tôi thì.

“Ha ha ha!”

Một điệu cười ghê rợn vang lên. Thư cùng một đám vampire xuất hiện.

“Chuyện này là sao vậy Thư?”

Tôi ngạc nhiên nhìn nhỏ.

“Không nói nhiều, tấn công!”

Thư lạnh lùng nhìn tôi.

“Hào quang ánh sáng!”

Thái Bảo lên tiếng trên tay xuất hiện cây cung.

“Thủy vương kiếm!”

“Thổ vương kiếm!”

“Minh Nguyệt kiếm!”

“Lôi Thần kiếm!”

Mọi người cùng xuất hiện rồi lao vào tấn công bọn chúng. Còn đám người ở dưới hò hét.

“Wow, kĩ xảo hay lắm.”

Mấy đám con trai lên tiếng.

“Oa, Thái Bảo phong độ quá!”

Đám con gái hét lên.

“Oa, Thái Bảo phong độ quá!”

Đột nhiên bọn họ chỉ tay về phía tôi. Hả? Tôi á? Tôi quay người lại thì nhìn thấy Thư đang chuẩn bị tấn công tôi. Tôi liền nhắm chặt mắt lại.

“Ma vương kiếm.”

Bỗng một giọng nói vang lên.

“A... a... a... Hạo Phong kia! Men quá! Đẹp trai dã man!”

Cả khán đài hò hét lên.

“Quả cầu nước!”

Lam tặng mấy tên vampire quả cầu nước.

“Pháo sấm!”

“Tia đất!”

Trang và Tiến kết hợp tiêu diệt thêm mấy tên nữa.

“Trăng lưỡi liềm!”

Chị Dương lên tiếng khiến bọn vampire chết đứng tại chỗ. Bây giờ chỉ còn mình Thư.

“Đến lúc cô phải chịu trách nhiệm rồi.”

Hạo Phong liền giơ kiếm về phía Thư. Ngay lập tức tôi liền ngăn lại.

“Đừng, chắc nhỏ bị ai bỏ bùa thôi.”

“Hừ.”

Hắn hừ lạnh rồi thu kiếm vào.

“Giác ngủ ngàn thu!”

Đột nhiên Thư lao về phía tôi. Tôi dính một đòn của nhỏ đầu óc trở nên choáng váng rồi mọi thứ tối dần.

-----  
“Chết tiệt!”

Hạo Phong tức giận nhìn Thư.

“Phong, cậu bảo vệ Ngọc đi để tôi lo chuyện Thư.”

Thái Bảo lên tiếng rồi tạo ra dây xích trói Thư lại.

“Tùy.”

Hạo Phong nói rồi bế Ngọc đặt vào giường.

“Làm sao để cứu nhỏ bây giờ?”

Trang lo lắng nhìn Ngọc chìm vào con mê.

“Hừ.”

Hạo Phong không do dự đặt lên môi Ngọc một nụ hôn trước mắt bao nhiêu người.

-----  
“Ừ...”

Tôi nhú mồm mở mắt ra thì thấy khuôn mặt Hạo Phong phóng to trước mặt tôi. Hắn đang...

“A!”

Tôi giật mình ngồi bật dậy. Tất cả mọi người đều tròn mắt nhìn tôi.

“Từ đó họ sống bên nhau mãi mãi...”

Giọng người dẫn chuyện vang lên. What?

Bộp... bộp...

Cả khán đài đầy tiếng vỗ tay reo hò.

Buổi biểu diễn kết thúc chúng tôi liền ra một chỗ nói chuyện.

“Thư sao vậy?”

Tôi lo lắng lên tiếng.

“Cô ấy bị trúng bùa nhưng...”

Thái Bảo e ngại nhìn tôi.

“Không sao là tốt rồi. Ta mau đưa Thư về.”

Tôi mỉm cười rồi cùng Trang và Lam đưa Thư về. Hôm nay thật là mệt!

-----  
Ngọc vừa đi thì Dương lên tiếng.

“Ý cậu là sao?”

“Loại bùa chú này là tự nguyện.”

Thái Bảo lo lắng. Tất cả chìm vào trong im lặng mỗi người một suy nghĩ.

Kết thúc nụ hôn ác quỷ chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo?

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 28: Thức Tỉnh

“Au!”

Thư ôm đầu từ từ mở mắt.

“Cậu ổn chứ?”

Tôi lo lắng đưa cho nhỏ cốc nước.

“Hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Sao tớ không nhớ gì hết?”

“Hôm qua cậu hơi mệt nên ngất thôi. An tâm buổi biểu diễn thành công lắm.”

Tôi cười trừ trả lời. Làm sao tôi có thể cho nhỏ biết chuyện nhỏ làm hôm qua được.

“Ngọc, mau đi học thôi.”

Chị Dương tựa người vào cửa nhắc nhở tôi.

“Ồ, Thư thì...”

Tôi chưa kịp nói xong chị Dương đã ngắt lời tôi.

“Cứ để cho cậu ấy nghỉ.”

Nói rồi chị bỏ ra ngoài. Sao tôi có cảm giác chị Dương không thích Thư vậy? Dù hôm qua nhỏ định giết tôi nhưng mà nhỏ bị kẻ khác hãm hại cơ mà. Tuy nhiên đó không phải là điều tôi lo lắng điều tôi lo lắng thật sự đó là...

“Wow, nhìn kìa chị ấy là nàng công chúa hôm qua đó!”

Một nam sinh lên tiếng.

“Hôm qua diễn cứ như thật ý.”

Một nam sinh khác xen vào. Là thật đó em trai!

“Đúng rồi, nhìn cái lúc anh Hạo Phong hôn chị ấy tớ vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị.”

Một nữ sinh liền xen vào. Rồi hàng loạt tiếng xì xào vang lên. Nói chung vở kịch hôm qua vẫn là đề tài nóng bỏng của mọi người. Tôi ỉu xiu bước vào lớp. Vừa bước vào mọi người đã ôm lấy tôi.

“Cậu làm tốt lắm! Vở kịch hôm qua rất thành công!”

“Đúng đó, hôm qua màn biểu diễn của cậu tuyệt cú mèo luôn.”

Tôi suýt ngất xỉu vì bị mọi người ôm quá chặt. Cầu trời cái tin này nhanh lắng xuống để tôi bình yên hưởng tuổi già.

Tôi trở về chỗ ngồi của mình. Uả hình như hôm nay Hạo Phong vắng mặt thì phải. Hôn con gái nhà lành nên định bỏ chạy hả?

“Thư thế nào rồi?”

Thái Bảo lên tiếng hỏi tôi.

“À, cậu ấy tỉnh rồi và không hề nhớ chuyện xảy ra hôm qua.”

“Vậy là tốt rồi. À, còn một chuyện nữa, cậu hãy cẩn thận đó!”

Khuôn mặt của cậu ta đột nhiên trở nên nghiêm túc khiến tôi giật mình.

“Là sao?”

Tôi ngạc nhiên nhìn cậu ta. Thái Bảo không trả lời khuôn mặt hiện nên nét lo lắng.

Tối hôm đó, tôi không ngủ được liền đi xung quanh.

“Em chưa ngủ à?”

Một giọng nói vang lên sau lưng tôi.

“Chị Dương?” – Tôi ngạc nhiên nhìn chị rồi thở dài. – “Em thật sự không hiểu vì sao Thái Bảo lại nói em cẩn thận nữa.”

“Cậu ấy nói đúng đấy. Đôi lúc những người luôn đối tốt với ta lại là những kẻ muốn hãm hại ta nhất. tốt nhất ta không nên quá tin tưởng họ.”

“Ý chị là sao?”

“Đừng nên quá tin ai! Những kẻ hay cười thì chín phần mười là giả tạo!”

“???”

“Haizz, đồ ngốc! Mau đi ngủ đi mai đừng ngủ quên nữa đấy.”

Chị Dương thở dài xoa đầu tôi rồi bước vào trong nhà. Rốt cuộc mọi người đang giấu tôi chuyện gì vậy?

Tôi trở về phòng ngủ. Bỗng một cảm giác lo lắng xen lẫn sợ hãi dấy lên trong lòng tôi.

“Sao vậy? Chắc do mình lo nghĩ nhiều quá!”

Tôi tự trấn an bản thân rồi chìm vào giấc ngủ.

\*\*\*\*\*

“Bảo Ngọc! Bảo Ngọc!”

Một giọng nói vang lên trong bóng tối.

“Sera? Cô ở đâu?”

Tôi ngạc nhiên nhìn xung quanh đột nhiên một luồng gió lạnh từ sau gáy tôi truyền đến.

“Ồ sau lưng cô!”

“À!”

Tôi giật mình quay người lại. Không biết từ bao giờ sợi xích trên cơ thể Sera đã biến mất và chỉ còn duy nhất một sợi... nối liền với tay tôi.

“Đừng ngạc nhiên như vậy. Từ cái lần cô muốn cứu chị cô nhưng sợi xích đã biến mất rồi. Tuy nhiên vẫn còn một sợi nữa nối liền giữa tôi và cô. Tôi thật sự muốn xem giữa hai chúng ta ai sẽ thoát khỏi dây xích này.”

Sera nhếch mép nhìn tôi.



“Vậy tại sao tôi vẫn chưa bị cô chi phối?”

“Bởi vì cô chưa giải phong ấn cho tôi nhưng tôi vẫn có thể điều khiển cô trong một thời gian ngắn.”

“Cái gì! Cô không thể làm vậy.”

Tôi tức giận gắt lên.

“An tâm, bây giờ cô vẫn được tự do cơ mà. Nhưng chỉ là bây giờ thôi ha ha ha.”

“Im đi! Tôi là tôi, mãi mãi là tôi!”

Tôi ôm đầu hét lên.

Bộp.

Sera liền tát tôi một cái.

“Người nên im là cô, đừng bao giờ cãi lời tôi nếu không muốn các bạn cô bị liên lụy.”

Sera lạnh lùng nhìn tôi.

“Cô... đồ độc ác!”

Tôi trừng mắt nhìn cô ta. Nhưng đáp lại tôi chỉ là cái nhìn hờ hững có chút bi thương.

“Thì tôi đâu có nói tôi là người tốt.”

“Rốt cuộc cô muốn gì?”

“Muốn gì à? Cô biết rồi mà. Đừng quên sức mạnh của cô do tôi nắm giữ. Nếu giải phong ấn cho tôi, tôi sẽ thay cô trả thù.”

“Tôi không cần trả thù! Tôi chỉ cần cô mau biến mất thôi!”

“Rất tiếc, cô không có quyền. Hãy tự do khi còn có thể đi!”

Sera bật cười nhìn tôi.

\*\*\*\*\*

“A!”

Tôi giật mình choàng tỉnh. Lau mồ hôi trên trán tôi ngược lên nhìn đồng hồ, mới có 5 giờ sáng. Tuy vẫn còn sớm nhưng tôi không tài nào ngủ được nữa. Haizz, đành đi dạo giết thời gian vậy. Tôi đứng dậy bước ra ngoài. Xung quanh vắng tanh khiến tôi lạnh cả sống lưng.

“Chà, tiểu thư Bảo Ngọc cũng có lúc dậy sớm ư? Hôm nay chắc có bão.”

Giọng nói không thể nhầm vào đâu được của Nhi Tuyết khiến tâm trạng tôi tụt xuống âm độ.

“Ha ha, bạn Nhi Tuyết hôm nay đột nhiên lịch sự như vậy chắc có động đất hay sóng thần nữa cơ.”

Tôi cười mỉa mai. Đừng đùa với chị!

“Hừ, xem cô còn cười được không! Tụi bay, lên.”

Cô ta hừ lạnh từ đằng sau xuất hiện một đám phù thủy cấp D. Trời ơi, tôi đâu có biết võ lâm sao đánh đây. Đành dùng mưu vậy!

“Cái gì kia.”

Tôi liền chỉ ra đằng sau ngay lập tức cả đám quay đầu lại nhân cơ hội tôi liền cong móng chạy. Rất tiếc ngay sau đó bọn chúng đuổi theo tôi. Ặc, nếu mình chăm chỉ rèn luyện thể lực thì đâu rơi vào thảm cảnh này. Sau ba vòng chạy cuối cùng tôi cũng đuối sức phải dừng lại.

“Roi vào ngõ cụt rồi phải không?”

Nhi Tuyết nhếch mép cười bước lại gần tôi.

“Bao nhiêu người thế này mà chấp một mình tôi thật hèn hạ.”

“Thì tôi đâu có nói là tôi ngay thẳng đâu! Bọn mày lên.”

Đám phù thủy cấp D cười đầy gian tà bước lại gần tôi đánh liên tục.

- *Mau giải phong ấn đi, cô muốn chết à?*

Giọng nói của Sera vang lên. Không, nhất định tôi sẽ không bán đứng bản thân mình nhất định mọi người sẽ tới giúp tôi.

Bộp... bộp...

Cú đánh giáng xuống bụng tôi khiến tôi nhăn mặt. Đáng ghét, bọn chúng đông quá! Tôi đỡ không kịp.

“Ai bảo mày cứ thích lại gần Hạo Phong của tao.”

Nhi Tuyết nhìn bộ dạng của tôi bật cười. Tôi không còn sức đáp lại cô ta, cảnh vật xung quanh mờ dần rồi tối lại.

-----

“Ngất rồi à? Người đâu mà yếu xìu.”

Nhi Tuyết nâng cằm Ngọc lên cười khinh miệt.

“Bỏ ra!”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên. Bảo Ngọc à không Sera mở to đôi mắt màu tro xám của mình.

“Cô... cô...”

Nhi Tuyết sợ hãi nhìn cô gái trước mặt mình. Không phải Bảo Ngọc, cô ta là ai?

“Mau... mau lên đi!”

Một đám phù thủy cấp D xông lên vây lấy Sera.

“Tầm thường!” – Sera nhếch mép tay tạo ra một luồng sáng. – “Tia sáng chết chóc!”

Một loạt tia sáng xuất hiện xuyên qua cơ thể bọn chúng khiến máu bắn ra dính đầy mặt Nhi tuyết.

“Cô... cô không phải Bảo Ngọc!”

“Hừ xem ra cô cũng thông minh đấy nhỉ.”

Sera lạnh lùng trả lời.

“Cô là ai?”

“Ta là ai không quan trọng vấn đề ở đây là cô sắp chết!”

Sera cười nham hiểm rồi xông lên.

\*\*\*\*\*

Lúc này ở Kí túc xá...

“Ngọc, mau dậy đi!”

Dương lên tiếng kéo kéo đồng chân trước mặt.

“Này Ngọc, cậu mà không dậy tớ cù léc cậu đó!”

Lam cùng Trang bước vào.

“Hà, không phải chứ!”

Thư ngạc nhiên kéo đồng chân ra nhưng bên trong chẳng có gì.

“Có mùi máu!”

Dương lên tiếng khiến mặt ai cũng tái lại.

“Là máu của Ngọc?”

“Không, nhưng ta mau đi xem đã.”

Dương lắc đầu rồi nhanh chạy ra ngoài. Vừa đến nơi mọi người giật mình nhìn cảnh tượng trước mắt.

“A... A... A...”

Thư cùng Trang hét lên khi thấy Ngọc nằm giữa vũng máu khóe môi vẫn mỉm cười.

-----  
Tôi từ từ mở mắt ra. Đây là phòng của tôi mà, sau tôi lại ở đây nhỉ?

“Hả? Chính Sera đã giết phù thủy cấp D?”

Trang ngạc nhiên lên tiếng.

“Đúng thế, hơn nữa Sera chính là công chúa ánh sáng.”

Chị Dương gạt đầu chắc nịch.

“Không thể nào, vậy Ngọc chính là hậu duệ của cô ta? Nếu cậu ta bị phát hiện thì...”

“Nhưng nếu nói như vậy Ngọc đã giải phong ấn cho Sera?”

Tiến kinh ngạc. Chị Dương lắc đầu rồi trả lời.

“Chưa, có lẽ Sera đã tự ý điều khiển Ngọc dù chỉ trong một khoảng thời gian ngắn.”

“Vậy ai đã gọi lũ phù thủy cấp D?”

“Còn ai ngoài con nhỏ Nhi Tuyết đó cơ chứ!”

Lam tức giận đập bàn.

“Khoan tức giận, bây giờ ta phải nghĩ cách nhốt Sera và bảo vệ Ngọc.”

Thư khẽ lên tiếng.

“Giá mà Sera chị kết hợp với Ngọc.”

“Thế thì cái giường đã biết nói từ lâu rồi.”

Thư phì cười. Chị Dương tựa người vào tường khẽ lẩm bẩm.

“Vậy Nhi Tuyết đã biết thân phận của Ngọc, tổ chức bóng đêm sớm muộn gì cũng sẽ biết.”

“Vậy hãy để tôi đi.”

Tôi lên tiếng từ từ bước xuống giường.

“Ngọc em đang nói gì vậy!”

Chị Dương lo lắng nhìn tôi. Tôi mỉm cười nhìn chị, chị vẫn luôn là người quan tâm tôi nhất.

“Không phải mọi người đã thấy việc tôi làm rồi sao! Tôi có thể hại chết tất cả nếu tôi không kiềm chế được bản thân.”

“Em đừng lo, nhìn xem” – Chị Dương lên tiếng lấy ra một cái vòng cổ hình ngôi sao bên trong có một cái bình nhỏ trong suốt. – “Mẹ đã gửi cái này cho em. Cái vòng này có khả năng giúp em kiềm chế sức mạnh của em. Nếu thứ chất lỏng trong bình này tràn ra tức là cái vòng sẽ nổ tung.”

Tôi nhìn chiếc vòng trên cổ mình. Nó vang lên một tiếng rồi một thứ chất lỏng màu đen từ trong bình dâng lên. Mồ hôi tôi chảy dài trên mặt. Đừng tràn làm ơn đừng tràn!

“Dừng lại rồi!”

Lam ngạc nhiên nhìn chiếc vòng. Chỉ cần thêm một giọt nữa thôi thứ chất lỏng đó có thể tràn ra.

“Nó...”

Tôi sợ hãi nhìn chiếc vòng.

“Đừng lo! Có bọn tớ ở đây chiếc vòng sẽ không bị nổ đâu!”

Lam cùng Trang mỉm cười.

“Đúng vậy, chị sẽ bảo vệ em!”

Chị Dương mỉm cười nhìn tôi.

“Tớ nữa!”

Tiến cùng Thư gật đầu.

“Mọi người...”

Tôi cảm động suýt khóc.

“Nhanh ngủ đi để còn có sức mà chiến đấu chứ!”

Thư mỉm cười nhìn tôi. Tôi bật cười, đúng vậy chúng tôi nhất định sẽ vượt qua!

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 29: Học Cách Bảo Vệ

Sáng hôm sau, tôi dậy từ rất sớm lúc này mặt trời còn chưa mọc. Ngược

nhìn ánh trăng sắp tàn mà tôi cảm thấy lòng mình đau nhói. Phải chăng số mệnh của tôi giống như mặt trăng này? Mãi mãi tàn lụi? Không, không thể thế được! Tôi phải mạnh mẽ đối mặt với hiểm nguy chứ! Tôi mỉm cười thật tươi cốc vào đầu mình một cái.

“Oáp, đôi lúc vui vẻ cũng khiến con người ta buồn ngủ!”

Tôi gấp 1 cái rồi leo lên giường ngủ tiếp.

Sáng sớm hôm sau...

“Heo lười mau dậy đi!”

Chị Dương khẽ lay người tôi. Tôi khó chịu lên tiếng:

“Chị dễ yên đi cho em ngủ!”

“Hi, lúc nào em cũng như vậy có phải tốt hơn không?”

“Thì lúc nào em chẳng như vậy!”

Tôi mỉm cười rồi bước xuống giường.

“Ngọc, nhanh lên hôm nay có tiết sinh hoạt ngoại khóa đó!”

Thư lên tiếng nhắc nhở rồi bước ra ngoài.

“Ừm!”

Tôi vừa đánh răng vừa gạt đầu sau đó mặc đồng phục đi tới trường.

-----

Trong lúc Ngọc đang “cố” vui vẻ ở trường thì ở tòa lâu đài của gia tộc ác quỷ lại xảy ra sự cố.

“Ông gọi tôi có chuyện gì?”

Hạo Phong lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mặt. Ông ta ngồi trên ghế người khoác một chiếc áo lông màu đen đôi mắt màu hổ phách không biểu lộ một cảm xúc gì. Ông ta trông khá là trẻ nhưng lại là chủ tịch tập đoàn Trần Hạo, một ác quỷ thuần chủng cha của cậu – Trần Hạo Quân.

“Sao nào? Một người cha không thể gặp con mình được sao?”

“Muốn gặp tôi? Ngay cả đi họp phụ huynh cho tôi còn không dám lộ diện nói gì là gặp!”

Hạo Phong nhếch môi cười khẩy. Người đàn ông này gặp cậu được bao lâu? Vài năm mới xuất hiện trước mặt cậu rồi lại đi ngay.

“Nhưng người cũng nên hiểu cái bất lợi của thế giới ác quỷ. Người cha không được gặp con quá nhiều lần cho đến khi nó trưởng thành nếu không pháp thuật sẽ không thông.”

Người đàn ông nhíu mày lên tiếng.

“Vậy ông gặp tôi có chuyện gì? Không phải chỉ để gặp “con trai” mình đâu nhỉ.”

“Người thông minh đấy! Ta nghe nói người suýt chết vì một con pháp sư hèn mọn, rốt cuộc người đang nghĩ cái gì vậy?”

“Thì sao?”

“Mau tránh xa cô ta ra! Lũ vampire nhắm vào cô ta hẳn có chủ định. Nếu người muốn bảo toàn mạng sống thì hãy biết điều mà tránh với lại ta cũng không muốn làm mất hòa khí với nhà vampire.”

“Chỉ vậy thôi sao?”

Hạo Phong hừ lạnh rồi quay người bỏ đi.

“Một ác quỷ thuần chủng mà yêu một pháp sư ư? Nực cười, thân phận cô ta người còn chẳng rõ mà đòi bảo vệ.”

Hạo Quân nhếch mép cười khiến bước chân cậu khựng lại.

“Ông có yêu mẹ tôi không?”

Cậu lên tiếng không thèm quay đầu lại.

“Có, ta rất yêu bà ấy. Dù ta lỡ có con với Tú Vân nhưng bà ấy vẫn mỉm cười chấp nhận nhưng sao người hỏi vậy?”

Nhắc đến vợ mình nét mặt Hạo Quân liền trở nên dịu dàng.

“Hãy nhân tình yêu đó với một nghìn à không một vạn lần lúc đó ông sẽ thấy thế nào là nực cười.”

Rồi cậu tiếp tục bước đi khuất dần trong bóng tối.

“Hai cha con sao cãi nhau hoài vậy?”

Quỳnh Như xuất hiện nhìn chồng mình.

“Vì nó lớn rồi!”

Hạo Quân mỉm cười. Từ bé ông luôn muốn Hạo Phong trở nên hoàn hảo để nối nghiệp vì thế ông bắt cậu luyện tập không ngừng nghỉ nhưng ông đâu biết được nó lại phản tác dụng. Hạo Phong càng lớn thì lại càng lạnh lùng càng vô tình và tàn nhẫn, ông đã thấy Hạo Phong giết mười tên ác quỷ mà không thấy ghê tay rồi sau cái chết của Hạo Linh cậu lại càng lạnh lùng hơn thậm chí ngày nói không quá năm câu. Lúc ấy ông mới biết rằng mình đã sai lầm, với mong muốn giúp Hạo Phong trở nên vui vẻ ông đã nối duyên giữa Hạo Phong và Nhi Tuyết nhưng tất cả chỉ là công cốc. Nhưng khi cô nàng pháp sư này xuất hiện, Hạo Phong đã thay đổi rất nhiều không còn cô độc nữa cũng không còn bị ám ảnh bởi cái chết của Hạo Linh. Tuy vậy trong lòng ông lại có một nỗi lo lắng khác, nếu cô gái đó rời khỏi thế giới này thì Hạo Phong sẽ ra sao? Lòng ông có một dự cảm không lành, giống như sắp có trận chiến lớn xảy ra vậy.

-----

Tôi và Thư cùng nhau đi dọc sân trường tìm kiếm loại cây cô giáo yêu cầu nhưng tìm hoài không thấy.

“Loài cây đó ở đâu nhì?”

Tôi tìm kiếm xung quanh.

“Tớ thật khâm phục cậu đó!”

Đột nhiên Thư lên tiếng khiến tôi giật mình.

“Khâm phục? Vì mất tớ tính à?”

“Không, tớ khâm phục cậu ở điểm cậu mạnh mẽ và lạc quan.”

“Không như cậu nghĩ đâu, vui vẻ đôi khi chỉ là lớp vỏ bề ngoài che giấu sự đau khổ thôi. Thật ra bây giờ bản thân tớ rất yếu đuối muốn khóc rất nhiều và ước đây chỉ là một giấc mơ à không một cơn ác mộng khi mở mắt ra mọi thứ sẽ tan biến.”

Tôi thở dài ngược nhìn bầu trời.

“Nhưng đây là hiện thực...”

“Tớ biết, tớ biết đây là hiện thực và tớ không có quyền để từ bỏ vì thế tớ sẽ cố gắng đấu tranh với Sera nên Thư cậu đừng lo lắng quá.”

“Thế mới là Ngọc chứ!”

Thư bật cười nhìn tôi.

“Đương nhiên, lúc nào tớ chẳng như vậy!”

“Này Ngọc, nếu như... tớ chỉ nói là nếu như thôi nhé! Nếu như một người bạn thân của cậu phản bội cậu thì sao?”

“Cái này... tớ chịu, tớ chưa thử cảm giác đó bao giờ vì ai cũng tốt với tớ hết. Nếu như ai đó phản bội tớ có lẽ người đó có lý do riêng tớ luôn tin tưởng cậu ấy mà!”

“Ngọc à, đừng đặt niềm tin vào ai đó nếu không cậu sẽ hối hận đó!”

Thư nhìn tôi rồi nở một nụ cười buồn.

“Hả? Không hiểu!”

“Gia đình tớ có ba chị em, hai chị tớ đều mang dòng máu lai trừ mình tớ mang dòng máu thuần chủng nhưng phép thuật của tớ rất yếu nên bị nhiều người khinh thường. Vì vậy tớ phải học cách nghi ngờ mọi thứ kể cả người thân. Cậu hiểu không?”

“Nhưng trong mắt tớ Thư không kém cỏi một chút nào!”

“Cảm ơn cậu!”

Bộp... bộp.

Một tiếng vỗ tay vang lên tôi và Thư kinh ngạc quay đầu lại.

“Nhi Tuyết!”

“Rất hay! Rất cảm động!”

Cô ta mỉm cười đầy khiêu khích.

“Cô muốn gì?”

Tôi tức giận nhìn đám vampire ở đằng sau.

“Tôi chỉ muốn gặp gỡ người bạn bên trong cơ thể cô thôi!”

“Tôi không sợ cô đâu!”

“Ha ha, cô nghĩ tôi muốn đánh cô sao? Bắn tay! Đánh cô ta thì sao ta?”

Nhi Tuyết thích thú nhìn Thư.

“Cô dám!”

“Sao tôi không dám chứ? Lên đi!”

“Thur!!!”

Tôi hét lên nhìn Thur bị đám vampire đánh. Tôi định lao vào thì bị hai tên còn lại giữ.

“Cô làm được gì nào? Nếu tôi rạch hai phát vào gương mặt đáng yêu của cô ta thì sao nhỉ?”

Con dao trên tay Nhi Tuyết sáng loáng từ từ tiến lại gần phía Thur.

Thịch... thịch...

Tim tôi chột đập mạnh như có luồng sức mạnh nào đó dâng lên trong cơ thể tôi. Chiếc vòng cổ của tôi rung lên, chẳng lẽ là Sera? Không được! Tôi phải kiềm chế! Nhưng nhìn con dao ngày càng lại gần Thur thì tôi không tài nào kiềm chế được. Tim tôi đập ngày càng nhanh mồ hôi vã ra. Con dao của Nhi Tuyết ngày càng gần Thur rồi! Đầu óc tôi trở nên choáng váng chiếc vòng cổ cũng thôi chuyển động, con buồn ngủ từ từ kéo đến!

-----

Nhi Tuyết chuẩn bị hạ con dao xuống mặt Thur thì một tiếng động vang lên.

“Tia sáng chết chóc!”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên kèm theo đó là một loạt tia sáng đâm

xuyên qua người lũ vampire.

“Chà, Sera cô đã xuất hiện rồi! Tôi muốn cô theo chúng tôi!”

Nhi Tuyết mỉm cười buông con dao trên tay xuống.

“Đừng nói chuyện với ta! Bắn thủ!”

Sera lạnh nhạt nhìn Tuyết khiến khuôn mặt cô ta trắng bệch.

“Là cô tự chút lấy hậu quả đấy nhé! Hàm mộ băng!”

Vừa dứt lời, một quan tài bằng băng xuất hiện bao lấy Sera.

“Cầu vòng tối thượng!”

Sera nhếch mép một luồng sáng phát ra từ người phá vỡ quan tài.

“Cô... sao cô có thể?”

Nhi Tuyết lấp bấp nhìn người con gái đứng trước mặt mình.

“Hừ, cô nghĩ cô là ai? Tôi đã tha cho cô một lần rồi còn muốn đâm đầu vào à?”

Sera trừng mắt hai tay nắm chặt cổ Nhi Tuyết.

“Tha... tha... cho tôi... làm... ơn...”

Nhi Tuyết ôm cổ kêu thảm thiết.

“Muộn rồi!”

“Ngọc, dừng lại đi cô ấy sẽ chết mất!”

Thur sợ hãi xông vào ngăn cản nhưng bị Sera hất ngã.

“Ngọc, dừng lại đi! Cậu như thế này không phải Ngọc mà tôi biết!”

Thur hét lên khiến Sera giật mình đôi mắt xám từ từ chuyển thành màu nâu.

-----

“Ồ Thur? Cậu sao vậy?”

Tôi ngạc nhiên nhìn Thư rồi hốt hoảng nhìn Nhi Tuyết. Tôi đang bóp cổ cô ta?

“A... a...a.”

Tôi hét lên rồi buông tay ra.

“Khụ... khụ...”

Nhi Tuyết ôm cổ ho sặc sụa. Tôi thất thần nhìn xung quanh, tất cả đều là máu và bàn tay tôi cũng dính máu.

“Ngọc!”

Chị Dương cùng mọi người lo lắng chạy về phía tôi.

“Tôi đã làm gì vậy? Là tôi gây ra sao?”

“Mọi thứ ổn rồi mà! Bọn chúng là vampire, là kẻ xấu!”

Thư liền chạy đến ôm tôi.

“Tránh ra! Tránh xa tôi ra! Tôi là người xấu, là người xấu đó!”

Tôi gào lên đẩy ngã Thư.

“Không phải! Cậu không phải người xấu, cậu tiêu diệt họ vì muốn cứu tớ cơ mà!”

“Đúng vậy, cậu giết họ để bảo vệ Thư. Cậu là người tốt!”

Lam mỉm cười đặt tay lên vai tôi. Tôi không nói gì chỉ cúi xuống nhìn chiếc vòng, có lẽ nó đã vỡ thành trăm mảnh rồi.

“Chiếc vòng chưa vỡ!”

Trang vui vẻ lên tiếng.

“Có lẽ lúc đó chính Ngọc đã gọi Sera đến để bảo vệ Thư.” – chị Dương gật gù đồng ý.

“Là tớ gọi sao?”

Tôi ngạc nhiên.

“Đúng vậy, cậu mau nghỉ ngơi đi tớ sẽ xin nghỉ cho cậu.”

Tiến trấn an tôi rồi bảo Trang đưa tôi về phòng. Tuy vậy tôi cũng không thể tha thứ cho bản thân mình được.

\*\*\*\*\*

Hai giờ sáng hôm sau...

Tôi ôm túi đồ bước ra khỏi kí túc xá chỉ để lại một tờ giấy.

“Tớ nghĩ tớ nên tránh mặt một thời gian. Tớ không muốn làm liên lụy đến các cậu. Tớ sợ một ngày nào đó tớ sẽ giết chết các cậu như đã làm với lúc vampire. Đừng tìm tớ nhé!

Bảo Ngọc!”

Tôi quay lại nhìn cửa phòng một lần nữa rồi quay lưng bỏ đi. Chạy trốn đôi lúc chính là cách để bảo vệ những người mình yêu thương!

“Cô định trốn đi à?”

Một giọng nói vang lên, là Nhi Băng. Cô ta đứng trên cây mỉm cười nhìn tôi.

“Cô muốn gì?”

“Tôi chỉ muốn giúp cô thôi mà. Cô định trốn đi đâu?”

Nhi Băng nhảy xuống tiến lại gần chỗ tôi.



“Tôi không biết. Nơi nào bọn họ không thể tìm ra.”

“Điều khiển được Sera quả thực khó nhỉ?”

“Sao cô biết Sera?”

“Tôi biết nhiều hơn cô tưởng đó! À tôi biết một chỗ đó.”

“Chỗ nào?”

“Nhà giam Vampire.”

“Cái gì?”

Tôi ngạc nhiên nhìn cô ta. Cô ta đang đùa tôi à?

“Phép thuật của bọn họ đều bị phong ấn hết rồi. An tâm, cô chỉ ở đây với tư cách làm người giúp việc thôi.”

Nhi Băng nở nụ cười thần bí.

“Được tôi chấp nhận!”

“Tốt đi theo tôi!”

Nhi Băng liền dẫn tôi băng qua một khu rừng đến một tòa lâu đài màu đen.

Kẹt.

Cánh cửa từ từ mở ra một mùi ẩm mốc bốc lên.

“Người mới hả? Có đồ chơi mới rồi!”

Một giọng nói vang lên trong bóng tối khiến tôi rợn cả sống lưng. Liệu tôi đã lựa chọn sai?

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 30: Tình Bạn Nhiệm Màu

“Cô ở đây làm việc tốt nha! Tôi đi đây!”

Nhi Băng nói rồi biến mất để lại một mình tôi.

“Vào đây đi! Mặt trời sắp lên rồi, ta ghét mặt trời.”

Một giọng nói khàn khàn vang lên.

“Vâng.”

Tôi liền ôm vali bước vào. Dưới ánh sáng của những ngọn nến tôi có thể thấy rõ cảnh vật xung quanh. Tòa tháp này bên trong đã cũ, bụi thì bám đầy khắp nơi ẩm mốc. Trên ghế sofa có 2 cô gái giống hệt nhau ngồi chơi bài, Trên chiếc ghế ở bậc cao nhất đối diện với tôi là một cô gái mái tóc màu vàng hoe đôi mắt đỏ ngầu. Hình như cô ta là chị đại ở đây. Còn ở cuối phòng có 4 cô gái đang ngủ, có người tay còn ôm đầu lâu. Thật kinh khủng!

“Từ nay về sau hãy dọn dẹp nơi này, ta là Thù chủ nhân ở đây. Hãy nhớ rằng một khi bước vào đây sẽ không có đường ra đâu, trừ khi... chết!”

Cô gái ngồi trên cao lạnh lùng nhìn tôi.

“Đi theo tao, tao sẽ chỉ chỗ ngủ cho mày.”

Hai chị em sinh đôi mỉm cười khinh bỉ nhìn tôi.

“Tôi có chân!”

Tôi tức giận nhìn bọn họ một cái rồi bước đi. Hai người đưa tôi xuống một tầng hầm, nơi này ẩm mốc và bẩn hơn ở tầng trên nhiều thậm chí có cả chuột chết ở đây nữa. Ở trên nền đất còn lẫn lóc mấy cái đầu lâu khiến tôi suýt hét lên.

“Đây chính là chỗ ở của này, nên cảm ơn vì đây là chỗ thượng hạng nhất rồi đó ha ha ha.”

Cả hai cười đầy châm chọc rồi đóng cửa lại. Cánh cửa vừa đóng lại thì tôi ngồi thụp xuống sàn. Chẳng lẽ tôi đã sai khi bỏ đi ư? Tôi đã sai rồi ư? Nhưng tôi không thể quay ngược thời gian được vì vậy tôi phải mạnh mẽ chống lại!

Do quá mệt nên tôi ngủ một mạch tới sáng hôm sau.

“Ê, con nhỏ kia! Dậy mau!”

Một giọng nói vang lên.

“Chị Dương, để em ngủ!”

Lúc này tôi vẫn chưa ý thức được gì vẫn tiếp tục chìm vào mộng.

“Xem ra phải dùng cách này mới tỉnh!”

Một giọng nói khác vang lên. Cả cơ thể tôi bị kéo đi cả người bị dúi vào một đồng nước.

“Ặc... ặc!”

Tôi vùng dậy ho sặc sụa.

“Nào tỉnh chưa?”

Thùy lạnh nhạt nhìn tôi. Tôi thở hổn hển gạt nước trên mặt.

“Rò...!”

“Được chị Thùy rửa mặt cho thích thế còn gì!”

Một cô gái tóc đỏ mỉm cười nhìn tôi.

“Không cần!”

Tôi trừng mắt đáp lại.

“Mày trừng mắt với ai?”

Cô ta túm lấy tóc tôi tiếp tục dúi xuống nước.

“Vói ai kẻ tôi.”

Cô ta lại tiếp tục ấn đầu tôi xuống nước cuối cùng Thùy cũng lên tiếng.

“Dừng lại đi, sao ta có thể để món đồ chơi mới hỏng được!”

“Ừ ha, đi ăn cơm thôi.”

Nhắc đến cơm tự nhiên bụng tôi réo ầm lên. Thùy đang bước đi bỗng dừng lại nhếch mép nhìn tôi.

“Đói hả? Ăn không?”

Cô ta giơ ra một cái lọ màu đỏ. Tôi chưa kịp hiểu gì thì cô ta đã đổ hết vào miệng tôi. Chẳng lẽ... đó là máu?

“Đồ khốn!”

Tôi hét lên rồi lao nhanh vào nhà vệ sinh cố nôn hết máu ra. Thật kinh tởm!

“Đồ ngốc, đó chỉ là nước sốt cà chua mà thôi!”

Cô ta bật cười rồi nhìn về mặt mũi của tôi còn đám vampire thì bật cười thích thú. Nụ cười của bị chúng khiến tôi tức giận nhưng chiếc vòng rung lên nhắc nhở tôi kiềm chế.

“Tôi đi lau nhà.”

Tôi cố gắng lấy lại bình tĩnh và đi lấy nước để lau nhà.

Ào...

Một loạt nước bắn đổ xuống đầu tôi.

“Ồ, xin lỗi hình như tao lỡ chân. Mà có sao không?”

Một cô gái cười khiêu khích tôi.

“Không!”

Tôi lạnh lùng trả lời tay cô cố gắng giữ chặt chiếc vòng không để nó rung.

“Mau vào nấu cơm.”

Giọng nói của Thùy vang lên sau đó cô ta kéo lũ bạn ra góc ngồi chơi bài. Trong tủ có rất nhiều đồ nhưng toàn là đồ sống. Phải rồi chúng là vampire mà. Tôi đặt nồi lên bếp nấu.

Một lúc sau cả đám bước vào ăn. Chẳng biết bọn chúng văn minh thế nào nhưng đĩa nào đĩa nấy cũng ăn bằng tay. Tôi không thèm quan tâm bọn chúng cầm lấy ghè lau để dọn đồng rác trước mặt.

“Nè đói không?”

Một giọng nói chanh chua vang lên. Nhưng tôi không thèm như bọn chúng tiếp tục dọn.

“Cho mày này! Coi như là phần thưởng!”

Lời nói chưa dứt thì một khúc xương đập trúng trán tôi khiến tôi choáng váng suýt ngã xuống.

“Mày ném tệ quá! Xem tao đây này!”

Một giọng nói khác vang lên sau đó lại xuất hiện thêm một khúc xương khác đập vào trán tôi.

“Trò này hay đó! Thi xem ai ném trúng trán con bé đó nhiều hơn chứ?”

“Ok!”

Sau đó một loại khúc xương ném vào mắt tôi nhưng tôi nhất quyết không kêu lên một tiếng nào. Nhất định mọi người sẽ đến cứu tôi! Đột nhiên chiếc vòng trên cổ tôi lại rung lên lần nữa tim tôi đập liên tục. Không, tôi sẽ không gọi Sera!

Tôi hôm đó, bụng tôi réo ầm lên. Tôi liền lần mò xuống bếp tìm thức ăn.

Bốp. Một cái tát giáng xuống mặt tôi.

“Mày định làm gì? Đồ ăn trộm!”

Thùy lạnh lùng nhìn tôi.

“Tôi cũng cần phải ăn.”

Tôi tức giận trả lời rồi lê về phòng. Vừa đặt mông ngồi xuống thì một cô gái ném cho tôi một bát cơm thiêu. Lũ chuột thấy cơm liền lao vào ăn. Tôi ngồi một góc nước mặt tuôn như mưa. Tôi thật sự rất nhớ mọi người! Làm ơn mau cứu tôi! Làm ơn. Lam, Tiến, Thu, Trang, chị Dương.

-----  
“Ngọc!”

Dương giật mình tỉnh dậy mở hờ mắt tìm kiếm trên mặt. Từ ngày Ngọc đi, Dương không lúc nào nghỉ ngơi luôn gắng sức tìm Ngọc. Vừa rồi cô vừa chọn mất một cái đã nghe thấy tiếng Ngọc gọi tên cô.

“Sao rồi, đã tìm thấy chưa?”

Lam quay sang hỏi Trang. Bây giờ mắt ai cũng thâm lại rồi.

“Chưa, đáng ghét, rồi cuộc cậu ấy chạy đâu rồi? Cậu ta có biết là ở bên ngoài lắm người đang truy tìm cậu ta không?”

Trang tức giận đập bàn một cái.

“Bình tĩnh, giờ nóng vội cũng chẳng giải quyết được gì.”

Thư đặt tay lên vai Trang rồi quay sang Lam.

“Mọi nơi trong trường chúng ta đều tìm rồi nhưng vẫn không thấy cậu ấy.”

“Giá mà chúng ta xem được quá khứ nhỉ!”

Lam khẽ lắc đầu.

“Đừng rồi!” – Dương đột nhiên kêu lên khiến tất cả giật mình.

“Sao vậy Dương?”

“Tớ có cách tìm ra Ngọc rồi.”

“Cách gì?”

Mọi người như người chết vớ được phong nhìn chằm chằm Dương.

“Là Nguyệt khứ! Sức mạnh này có thể khiến ta xem được quá khứ.”

“Vậy ư? Tốt quá rồi!”

“Dương mau làm đi.”

Trang cùng Lam háo hức nhìn cô.

“Sức mạnh của mặt trăng bạc kết hợp với pha lê tím hãy cho ta xem Nguyệt khứ!”

Dương đọc thần chú rồi một viên pha lê màu tím xuất hiện tỏa ra một thứ ánh sáng, hình ảnh của Ngọc lập tức hiện ra khiến tất cả bàng hoàng.

“Con nhỏ Nhi Băng đó! Đáng ghét, chắc chắn Ngọc đang gặp nguy hiểm. Mau đi cứu cậu ấy thôi!”

Trang tức giận nhanh chóng chạy ra ngoài.

“Chúng ta mau đi!”

Dương lên tiếng rồi chạy theo Trang, Ngọc, em đừng có xảy ra chuyện gì là được!

-----  
Bộp.

Một cú đá khiến tôi ngã xuống đất.

“Ồ xin lỗi, tao ngã chân.”

Cô gái tóc đỏ nhếch môi nhìn tôi.

“Không sao!”

Tôi gần từng chữ khiến mặt cô ta tím lại. Nhanh như cắt cô ta túm lấy cổ áo tôi.

“Mày có ý gì? Mày tóc mày dài quá rồi, để tao cắt bớt cho nha!”

Cô ta cười khinh khinh gọi mấy đứa con gái khác lại gần tôi.

“Không được! Không được!”

Tôi hét lên vùng ra khỏi đám người đó bao nhiêu kỉ niệm hiện về trong mắt tôi.

“Ngọc à, tóc con rất đẹp, vừa đen lại vừa thơm!”

Mẹ vừa chải đầu cho tôi vừa nói.

“Thật hả mẹ?”

“Ừ, tóc con đẹp lắm vì thế đừng bao giờ cắt đi nhé. Nếu cắt nó đi tức là con đã đánh mất một thứ quan trọng của mình rồi.”

“Vâng con nhớ rồi.”

“Hứa với mẹ nào.”

“Hứa nào!”

Vậy mà bây giờ cô ta đang cầm cây kéo chuẩn bị cắt tóc tôi. Mẹ ơi, con xin lỗi, con không thể giữ lời hứa được rồi! Hức hức... Không! Tôi nhất định không để ai đụng vào tóc tôi.

Thịch... thịch...

Tím tôi đập mạnh hơn. Cả người tôi nóng lên một cách kì lạ.

“Tránh ra! Ai cho các người động vào tóc của tôi!”

Tôi liền vùng dậy gào lên.

“Ây cha, hôm nay sao mày to gan thế nhỉ?”

Thùy mỉm cười nhìn tôi.

“Tránh ra!”

Tôi tức giận hất tay cô ta ra.

“Con nhỏ này liều thật dám hất tay chị Thùy.”

“Nó tới số rồi!”

Hàng loạt tiếng xì xầm vang lên.

“Im đi!” – Thùy tức giận nhìn đám người.

“Đừng nhìn tôi bằng đôi mắt đó!”

Tôi lạnh lùng đáp lại.

“Chị Thùy, mắt cô ta... màu... màu tro xám.”

Một cô gái liền kêu lên. Hà? mắt tôi á?

“Mặc kệ! Đánh nó cho tao!”

“Gai nước!”

Đám người đó chưa kịp tiến lên đã bị một động nước tấn công.

“Trăng lưỡi liềm.”

“Quả cầu đất.”

Ngay lập tức một loạt luồng sáng tấn công lũ vampire khiến bọn chúng bị thương.

“Sao tất cả lại...”

Tôi ngạc nhiên nhìn đám bạn của mình.

“Không có thời gian đâu, tí nữa bọn tớ sẽ giải thích. Mọi người mau kết hợp sức mạnh đi!”

Tiến lên tiếng.

“Được rồi, đất rung!”

“Bão nước.”

“Trăng non.”

“Pháo sấm.”

“Quả cầu ánh sáng!”

Tất cả cùng lên tiếng tạo ra một quả cầu tấn công lũ vampire khiến bọn chúng bị thương nằm bẹp xuống đất.

“Ngọc, màu mắt của em...”

Lúc này chị Dương ngạc nhiên nhìn tôi.

“Không sao, em...” Tôi chưa kịp nói xong thì ngã xuống đất.

“Em làm sao vậy? Tại sao lại bị thương khắp người như vậy? Là bọn chúng đúng không?”

Chị Dương tức giận nhìn đám vampire.

“Em ổn mà, chị đừng giết họ.”

“Ừa Ngọc, mắt cậu trở lại màu nâu này.”

Trang ngạc nhiên nhìn tôi. Tôi giật mình đưa tay sờ lên mặt. Thật kì lạ!

“Chúng ta mau về thôi.”

Tôi khẽ lên tiếng. Chị Dương không nói gì đỡ tôi dậy đi được vài bước chị khẽ nói:

“Ngọc lần sau đừng tự ý bỏ đi nữa nhé.”

“Vâng.”

Tôi gật đầu rồi chìm vào giấc ngủ.

-----  
“Chết tiệt!”

Hạo Phong đâm mạnh vào thân cây. Cậu cảm phần nhìn vết thương trên người Ngọc. Nghe tin cô bị thương cậu liền lao đi tìm nhưng đến trễ một bước. Bọn họ có thể tha thứ cho đám vampire đó nhưng cậu sẽ không nung tay. Ai động đến Ngọc sẽ phải trả giá đắt.

“A A A!”

Tiếng kêu thét phát ra từ tòa tháp rồi dần dần chìm vào trong ngọn lửa đang cháy phừng phừng.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 31: Lời Tỏ Tình Không Được Đáp

“Ngọc, có người đến thăm em này.”

Chị Dương lên tiếng khiến tôi giật mình.

“Ai vậy chị?”

Tôi ngạc nhiên ngó ra ngoài. Từ lúc trở về chị Dương đã dùng Huyết Nguyệt chữa trị cho tôi nên vết thương rất mau lành. Tuy nhiên họ vẫn không cho tôi ra ngoài hôm nay trời đẹp thế này mà haizz. . .

“Sao mặt xụ xuống thế kia? Muốn ra ngoài à?”

Một giọng nói âm áp vang lên.

“A Thái Bảo! Máy ngày nay cậu đi đâu vậy?”

Tôi reo lên sung sướng.

“Xin lỗi, do tớ gặp một số chuyện bên gia tộc khi nào tớ sẽ đền bù cho cậu.”

Thái Bảo mỉm cười đầy áy náy.

“Không, ngay bây giờ cơ! Cho tớ ra ngoài đi, nha nha nha.”

Tôi liền năn nỉ Thái Bảo bằng đôi mắt cún con.

“Thôi được, tớ sẽ dẫn cậu ra ngoài.”

Cái gật đầu của Thái Bảo khiến tôi gào thét trong lòng. Ha ha, thành công rồi. Chợt nhớ ra điều gì đó tôi liền quay sang nhìn cậu.

“Mà Hạo Phong về chưa?”

“Tại sao cậu lúc nào cũng quan tâm đến cậu ta vậy hả?”

Khuôn mặt tươi cười của Thái Bảo chợt trầm xuống mang đầy bi thương.

“Tớ chỉ... hỏi thăm thôi mà...”

“Cậu đâu hiểu được vì tớ thích...”

Cạch.

Cánh cửa mở ra Thư bước vào.

“A Thư, cậu đi đâu vậy?”

Tôi vui vẻ nhìn cô bạn nhưng đáp lại tôi là vẻ mặt lạnh lùng của Thư.

“Không liên quan đến cậu.”

Thư tìm cái gì đó sau đó bỏ ra ngoài. Nhìn theo bóng lưng của Thư tôi hơi ngạc nhiên. Nhỏ sao vậy?

“Ta đi thôi.”

Thái Bảo liền kéo tôi ra ngoài bay đến một khu vườn toàn hoa lưu li đủ sắc màu.

“Oa đẹp quá!”

Tôi hét lên nhìn khu vườn.

“Tớ đã cho người trông hoa khi cậu đang bị thương đó có muốn thưởng cho tớ cái gì không?”

Thái Bảo mỉm cười nhìn tôi đầy chờ mong.

“Lại gần đây.”

Tôi ra hiệu cho Thái Bảo lại gần rồi đặt lên tay cậu một bông hoa tường vi.

“Ha ha.”

Thái Bảo bật cười thích thú nhưng đôi mắt có gì đó thất vọng khiến tôi không tài nào hiểu nổi.

-----

Thái Bảo nhìn người con gái đang vui đùa cùng những bông hoa lưu li. Dưới ánh mặt trời cô dần trở nên sinh động và tràn đầy sức sống. Cậu nhìn bông hoa trong tay mình mà cười cay đắng. Trong lòng cô ấy vẫn luôn có hắc. Nhìn Ngọc giữa những bông hoa lưu li cậu bỗng có ảo giác rằng cô hợp với tường vi hơn. Thái Bảo cố gạt tan những suy nghĩ ấy đi. Cậu không thể bị quan như thế được! Hôm nay cậu nhất định phải tỏ tình thì mới nhẹ lòng.

-----

“Thái Bảo, mau tới đây! Hoa đẹp lắm.”

Tôi vẫy tay nhìn Thái Bảo đang trầm tư suy nghĩ.

“Được.”

“Chơi đuổi nhau đi. Xem tốc độ chạy của cậu như thế nào!”

Tôi mỉm cười chạy lên phía trước.

“Được đề tớ bắt được cậu thì đừng khóc nhé!”

Thái Bảo bật cười đuổi theo tôi. Sau một hồi vui đùa cả hai mệt mỏi ngồi xuống nghỉ.

“Chán thật, sắp mơ rồi ta mau về thôi!”

Tôi ngược nhìn đám mây đen trước mặt mình mà cảm thán.

“Ừ.”

“Cậu thật khác Hạo Phong.”

Nhìn sự dịu dàng trên mặt Thái Bảo tôi buột miệng lên tiếng.

“Ý cậu là sao?”

Cậu ta nhún mày nhìn tôi.

“Hạo Phong thì lạnh lùng còn cậu thì ấm áp nhưng lúc cần thiết nhất hắc lại là người ở bên cạnh tôi là nơi tôi cảm thấy an toàn.”

Tôi vừa vẫy về những cánh hoa lưu li vừa nói.

“Cậu lúc nào cũng Hạo Phong, Hạo Phong.”

Thái Bảo bỗng tức giận nhìn tôi.

“Ý cậu là sao? Tớ chỉ bình luận về hắc thôi mà.”



Tôi ngạc nhiên lên tiếng. Sao cậu ấy nổi nóng với tôi?

“Lời bình luận của cậu đối với tôi là sự quan tâm. Tại sao cậu có thể quan tâm đến một thằng con trai khác trước mặt người thích cậu cơ chứ!”

“Cái gì???”

Tôi hét lên. Thái Bảo thích tôi?

-----  
“Hức... hức...” Thư cô bịt miệng để không phát ra tiếng khóc. Mặc dù chỉ vô tình đi qua nhưng cô đã nghe thấy toàn bộ câu chuyện. Cô biết người Thái Bảo thích không phải là cô nhưng cô vẫn luôn mong một lần được cậu chú ý đến. Thái Bảo đã thay đổi lời hứa năm xưa cũng tan vỡ rồi. Thư cười cay đắng nhớ lại ngày hôm đó...

Hồi đó Thư mới 10 tuổi vẫn còn là cô bé mít ướt hay mơ mộng. Trong một lần gặp đối tác làm ăn ba cô liền cho cô cùng hai chị mình đi cùng.

“Oa đẹp quá!”

Thư cảm thán nhìn tòa biệt thự màu trắng trước mặt.

“Các con đừng chạy lung tung đấy nhé!”

Một người đàn ông mỉm cười nhìn cô.

“Vâng ạ.”

Cả ba gật đầu. Thư không để ý đến hai chị mình chạy khắp nơi kết quả bị lạc. Cô lạc vào một khu vườn.

“Oa...”

Thư ngạc nhiên nhìn khu vườn trồng toàn lưu li đủ loại màu sắc.

“Thật đẹp phải không?”

Một giọng nói vang lên. Một cậu bé mỉm cười bước về phía cô. Cậu nhóc rất đẹp trai nổi bật trong bộ quần áo màu trắng cùng đôi mắt sắc tím đẹp tuyệt trần khiến cô không thể rời mắt.

Thích. Trái tim Thư khẽ đập mạnh.

“C... cậu là ai?”

Thư đỏ mặt lên tiếng.

“Minh là Thái Bảo, Lý Thái Bảo.”

“Tên của cậu thật hay.”

Thư khẽ cảm thán.

“VẬY CÒN CẬU?”

“Anh Thư, gọi tớ là Thư cũng được.”

“Cậu hiểu ý nghĩa của loài hoa này không?”

Thái Bảo khẽ nâng cánh hoa lên đôi mắt trở nên buồn bã.

“Mẹ tớ nói hoa lưu li thể hiện sự lưu luyến của người tặng.”

“Nó còn có nghĩa là Forget me not (xin đừng quên tôi) tựa như một lời nhắn vậy, tớ thật không hiểu tại sao họ phải nói vậy nếu ta mạnh mẽ đấu tranh để có được trái tim người mình yêu có phải tốt hơn không, chẳng lẽ ta cứ phải âm thầm chịu đựng để rồi lại gửi lấy một lời nhắn đau thương như vậy?”

“Tớ nghĩ rằng tình yêu không phải sự ghen tuông thù hận mà là sự buông tay chỉ cần người mình yêu hạnh phúc thì mình cũng hạnh phúc. Mẹ mình nói vậy đó.”

Thư mỉm cười lên tiếng.

“Cậu thật hạnh phúc khi có mẹ ở bên cạnh.”

Thái Bảo khẽ nhìn lên bầu trời.

“Mẹ cậu đâu?”

“Bà đã mất vì khó sinh nhưng ba vẫn thường nói mẹ luôn ở bên cạnh tớ trong trái tim này che chở và bảo vệ cho mình.”

Thái Bảo khẽ đặt tay lên ngực.

“Mẹ cậu là người như thế nào vậy?”

Thư tò mò nhìn cậu.

“Ba nói mẹ là một thiên thần xinh đẹp. Ba đã gặp mẹ ở giữa cánh đồng hoa lưu li từ đó họ bắt đầu yêu nhau. Mẹ tớ rất thích hoa lưu li trắng vì nó tượng trưng cho tính cách của bà trong sáng và thanh cao.”

“Chẳng bù cho mẹ mình dữ dằn...”

Thư khẽ thở dài khiến Thái Bảo bật cười.

“Nào chơi đuổi bắt đi. Nếu cậu bắt được tớ thì tớ sẽ công cậu về nếu không cậu sẽ phải công tớ.”

“Ê cậu chơi ăn gian, tớ chưa chuẩn bị mà!”

Thư hét lên đuổi theo Thái Bảo.

“Này kiếp trước cậu là ốc sên à? Nhanh lên đi chứ!”

“Cậu đứng lại tớ mà bắt được cậu thì cậu chết với tớ.”

Dưới ánh mặt trời ấm áp hai đứa trẻ chơi đùa với nhau thật hồn nhiên. Tựa như trong lòng chúng không có chút thù hận nào vậy.

\*\*\*\*\*

Tối hôm đấy, Thư mất ngủ. Hình ảnh cô cùng Thái Bảo chơi đùa cũng nhau khiến cô cười khúc khích liên tục.

“Thư, im đi để chị ngủ!”

Hai chị cô khó chịu nhìn cô. Thư khẽ bĩu môi bước xuống giường đi dạo. Hôm nay trăng thật đẹp! Bỗng một bóng người xuất hiện khiến thư giật mình.

“Ai vậy?”

Cô lắp bắp nhìn vào màn đêm trước mặt.

“Gào...”

Từ trong bụi cây một tên vampire cấp E xuất hiện khiến Thư sợ hãi.

“Cứu... cứu với...”

Cô hét lên rồi bỏ chạy. Nhưng một đứa trẻ 10 tuổi có thể chạy nhanh bằng một tên vampire cấp E được. Chính vì thế cô liền bị hắn tóm được và...

“Á!”

Thư hét lên chân cô bị móng tay của hắn bấm sâu vào khiến máu chảy ra. Đôi mắt tên vampire liền trở thành màu đỏ. Hắn cúi người nhe ra hàm răng sắc nhọn. Hắn định hút máu cô ư? Cô còn rất trẻ mà!

“Thái Bảo cứu tớ!”

Thư hét lên gọi tên Thái Bảo.

“Ánh sáng hào quang”

Một giọng nói vang lên theo sau đó là hàng loạt tia sáng tấn công tên vampire khiến ông ta kinh hãi chết tại chỗ.

“Hu hu...”

Thư sợ hãi khóc ré lên.

“Cậu có sao không?”

“Hức... hức... không...”

Thư vẫn tiếp tục khóc khiến Thái Bảo bối rối gãi đầu.

“Cậu đừng khóc nữa. Chúng ta mau về thôi.”

“Nhưng... chân tớ.”

Thư lo lắng nhìn chân mình.

“Đừng lo sẽ mau khỏi thôi.”

Thái Bảo mỉm cười lấy ra một chiếc khăn băng bó cho cô.

“Nhờ đâu sau này vết thương để lại sẹo thì sao? Sẽ không ai chịu lấy tớ đâu.”

“Ha ha, yên tâm nếu không ai lấy cậu thì tớ lấy là được chứ gì.”

“Thật không đó?”

Thư ngạc nhiên nhìn cậu.

“Thật.”

“Móc tay nào.”

Cô liền giơ ngón út của mình ra Thái Bảo gật đầu móc tay với cô.

“Tớ băng bó xong rồi tớ công cậu về.”

Thái Bảo cúi người ý bảo cô leo lên. Thư đỏ mặt liền leo lên lưng cậu.

“Lưng cậu ấm thật.”

“Mà sao hôm nay cậu đi một mình vậy? Nguy hiểm lắm!”

“Xin lỗi, tớ chỉ muốn đi dạo thôi.”

“Lần sao đừng như vậy.”

“Ừm, cậu đừng quên lời hứa đấy nhé!”

Thư khẽ lên tiếng rồi nhắm mắt lại.

“Ừ được rồi.”

“...”

“Cậu ngủ rồi à?”

“Ừm...”

“Thư!”

Từ đằng xa có một người đàn ông chạy tới mang Thư đi. Thái Bảo nhìn theo bóng cô khẽ mỉm cười. Chúc ngủ ngon Thư, tớ sẽ nhớ lời hứa của mình.

Thư quay trở lại hiện thực nước mắt chảy ra ngày một nhiều. Cậu ấy đã quên rồi! Giá mà cô chưa từng gặp Thái Bảo như vậy lời hứa sẽ không có. Cô biết Ngọc là người tốt... cô không thể ghét Ngọc... cô không thể. Do quá mệt mỏi Thư ngất đi trong làn nước mắt môi khẽ mấp máy.

“Forget me not.”

Thư nhắm mắt lại tay nắm chặt chiếc khăn, chiếc khăn mà ngày xưa Thái Bảo băng bó cho cô.

-----

“Ngọc, tớ thích cậu.”

Thái Bảo lặp lại lần nữa khiến tôi giật mình.

“Xin lỗi cậu nhưng tớ chỉ coi cậu là bạn mãi mãi không thể bước qua ranh giới tình bạn được.”

Tôi buồn bã nhìn cậu.

“Mãi mãi không thể vượt qua ranh giới tình bạn ư?”

“Xin lỗi cậu!”

“Ngọc, cậu hãy nghĩ đi, liệu đây có phải lựa chọn đúng đắn? Pháp sư và ác quỷ mãi mãi không thể yêu nhau được.”

“Mọi việc sẽ tự nó quyết định.”

Tôi nhìn Thái Bảo. Ánh mắt của cậu trở nên buồn bã hơn bao giờ hết. Nén lại đau thương tôi liền quay người bỏ đi. Đi được một đoạn tôi liền dừng lại quay đầu mỉm cười:

“Chúng ta vẫn sẽ là bạn chứ?”

“Ừ sẽ là bạn.”

Thái Bảo gật đầu cố nặn ra một nụ cười.

-----

Nhìn theo bóng dáng người con gái đó Thái Bảo cười cay đắng.

“Mãi mãi là bạn thôi ư? Chúc cậu hạnh phúc...”

Mưa bắt đầu rơi... che khuất những giọt nước mắt... Trong hai người, ai mới là kẻ đau khổ?

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 32: Nhân Vật Đặc Biệt

“Ê nè, dạo này có ai thấy Ngọc kì lạ không?”

Lam lên tiếng hướng mắt nhìn Trang.

“Không chỉ Ngọc thôi đâu còn cả Thư nữa.”

Trang gật gù tán thành.

“Ngoài hai người đó ra vẫn còn một người nữa.”

Tiến bỗng lên tiếng khiến cả hai ngạc nhiên đồng thanh nhìn cậu.

“Ai vậy?”

Bộp.

Dương chán nản lia những viên đá xuống nước. Cô dạo gần đây cảm thấy bản thân rất kì lạ, đặc biệt là khi ở gần Minh Vỹ trái tim cô như đập mạnh hơn. Dương không phải kẻ ngu ngốc trong tình yêu nhưng cô biết bản thân mình đang chạy trốn nó. Tại sao ư? Cô và Minh Vỹ hoàn toàn khác nhau, cậu ta là vampire thuần chủng là thái tử tối cao của gia tộc vampire còn cô chỉ là một pháp sư nhỏ bé. Cả hai quá khác nhau với lại người Minh Vỹ yêu là Hạo Linh chứ không phải là cô.

“Minh đang nghĩ cái quỷ gì vậy!”

Dương liên tục lắc đầu cho tỉnh táo. Yêu ư? Không thể nào! Cô không thể yêu và cô cũng không có quyền để yêu. Cô đã hứa ở bên cạnh Ngọc để bảo vệ rồi nên cô tuyệt đối sẽ không rời xa Ngọc.

“Đang suy nghĩ gì vậy?”

Một giọng nói vang lên khiến Dương giật mình trái tim đập mạnh một cái. Minh Vỹ từ trên cao nhảy xuống bên cạnh cô.

“Không có gì!”

Dương thở dài, tim cô lại đập mạnh nữa rồi.

“Vậy sao? À... mà cái vết thương trên cổ cô thế nào? Cái vết mà tôi cần ý.”

Vỹ gãi đầu nhìn cô đầy áy náy.

“Tôi ổn. Nhưng tôi có một việc phải hỏi anh.”

“Được hỏi đi!”

“Vì sao anh lại giúp tôi?”

“...”

Vì tôi sợ cô gặp nguy hiểm.

“Vì sao lại luôn xuất hiện trước mặt tôi?”

“...”

Vì tôi muốn nhìn thấy cô.

“Vì sao?”

“Cái gì mà vì sao chứ! Tôi quá chán nên kiếm việc làm thôi. Và tôi cũng muốn bù đắp cho Phong, tôi muốn giúp cậu ấy bảo vệ người con gái cậu ấy yêu và bạn cô ấy.”

Minh Vỹ đảo mắt tránh cái nhìn của Dương. Nhưng quan trọng hơn cả là tôi thích em!

“Anh đã biết thân phận của Ngọc?”

Dương nghi hoặc nhìn cậu.

“Cô nghĩ tôi là ai? Tôi đã biết thân phận của cô ấy từ lâu rồi.”

“Vậy tại sao ban đầu anh lại có ý định hại chúng tôi?”

“Bởi vì đây là lệnh mà ông ta yêu cầu tôi làm nhưng... có một người đã khiến tôi từ bỏ công việc nghe lời như một con robot.”

Minh Vỹ khẽ cười nhìn người con gái trước mặt.

“Nếu anh biết nhiều như vậy hãy nói cho tôi biết cách để tiêu diệt Sera trong cơ thể Ngọc đi.”

“Cái này thì tôi không rõ nhưng tôi phải thông báo cho cô một chuyện sắp xảy ra một trận chiến giữa các gia tộc. Bên vampire có 4 người làm chủ chốt là Dạ Nguyệt, Hắc Diệp, Hoàng Diệp và Bạch Diệp. Cả 4 người đều sở hữu hình xăm hình bông tuyết đằng sau cổ như một hợp đồng bán linh hồn để có sức mạnh.”

“Tại sao phải nói với tôi những chuyện này? Anh không phải là vampire sao?”

“Phải nhưng chúng ta có chung một kẻ thù. Dù phản bội gia tộc tôi cũng phải giết ông ta! Và cũng bởi vì tôi không muốn trở thành kẻ thù của cô!”

Minh Vỹ khẽ nói rồi biến mất.

-----  
Tôi bây giờ cứ lén lút lút lút chẳng khác gì một tên trộm. Haizz, đơn giản vì tôi sợ gặp Thái Bảo, tôi sợ đối mặt với đôi mắt đau khổ của cậu ấy. Vừa bước ra khỏi cửa tôi liền nhìn thấy Thư. Đạo này nhỏ cũng có vẻ tránh mặt tôi thì phải.

“Haizzz.”

Bất giác cả hai cùng thờ dài rồi nhìn nhau đầy ngạc nhiên.

“Ha ha.”

Cuối cùng lại nhìn nhau cười như hai kẻ điên.

“Trông mặt cậu hài quá! Sao cậu buồn vậy?”

Tôi mỉm cười nhìn Thư.

“Không có gì chỉ là có chút việc thôi. À hôm nay chúng ta cùng đi ăn đi, tớ mời.”

“Được.”

Tôi mỉm cười bước ra ngoài bỗng khựng lại. Thư thấy vậy lo lắng nhìn tôi.

“Sao vậy Ngọc?”

“Chị Dương! Mau mau dìu chị ấy vào!”

Tôi hét lên nhanh chóng đưa chị vào. Tôi nhìn chị trên giường mà đau khổ.

“Sao rồi?”

Lam lo lắng nhìn tôi.

“Cậu ấy bị vampire cắn. Nhìn mu bàn tay cậu ấy xem, có một vết cắn màu đen chứng tỏ đã bị truyền độc vào máu. Nhưng Dương vốn rất giỏi vampire là đối thủ của cậu ấy chỉ có thể là ...”

Thư khẽ ngáp ngừng lên tiếng. Như hiểu ra vấn đề tôi liền lao ra ngoài vừa chạy vừa hét.

“Minh Vỹ! Anh ra đây cho tôi!”

Từ trên cây bỗng xuất hiện một chàng trai nhìn tôi đầy ngạc nhiên.

“Tìm tôi có chuyện gì?”

“Nói đi! Anh đã làm gì chị tôi?”

Tôi gào lên đầy tức giận.

“Dương? Cô ấy bị làm sao?”

“Chị tôi bị vampire cắn...”

Tôi chưa kịp nói xong anh ta đã lôi tôi chạy về kí túc xá.

\*\*\*\*\*

Rầm

Cánh cửa bị đẩy ra một cách thô bạo. Minh Vỹ bước nhanh về phía chị Dương.

“Là ông ta!”

Sắc mặt của anh ta đột nhiên thay đổi khiến lòng tôi càng thêm lo lắng.

“Ông ta là ai?”

“Dương bị chất độc từ răng nanh của một vampire cổ thuần chủng hiện tại linh hồn của cô ấy đã bị cướp đi rồi.”

“Không thể nào! Vậy có cách nào cứu được cậu ấy không?”

Lam lo lắng lên tiếng.

“Loại này chẳng phải cô cũng gặp rồi sao? Cô biết cách chữa trị cơ mà!” (xem lại tập 3)

Ngay lập tức khuôn mặt của Lam biến sắc. Cô gái đó, cô gái mà bị Lam giết.

“Ý anh là phải giết chị Dương sao? Không! Tôi không tin!”

Tôi tức giận nhìn Minh Vỹ.

“Cô ấy bị chúng một loại độc cổ xưa nên rất khó giải. Hiện giờ ta chỉ có hai lựa chọn: 1 là để cô ấy chết hai là để cô ấy đạt được mục đích của mình. Hiện tại cô ấy đang đấu tranh với chất độc nhưng chắc chắn không cảm cự được lâu.”

“Thiên Ân?”

Lam nghi hoặc nhìn chàng trai ngồi bên cửa sổ.

“Vậy mục đích của chị ấy là gì?”

Tôi ngạc nhiên lên tiếng. Thiên Ân liền chỉ tay về phía tôi rồi nói tiếp:

“Là giết cô ấy, Ngọc ạ.”

“Tôi ư? Chẳng lẽ ông trời muốn một lần nữa chị em tôi phải đối đầu sao? Ha ha.”

Tôi đau khổ lùi lại.

“Ta vẫn còn một cách nữa, chờ tôi.”

Minh Vỹ nói rồi biến mất.

“Vậy bây giờ ta phải làm sao?”

“Chờ, chúng ta chỉ có thể tin tưởng vào Minh Vỹ mong là anh ta đừng biến hy vọng của chúng ta thành tuyệt vọng.”

Lam lên tiếng rồi ngồi xuống ghế.

-----  
Minh Vỹ lao nhanh về phía tòa lâu đài cổ bị rêu bao phủ.

Kết.

Cánh cửa nặng nề mở ra trong bóng tối một đôi mắt đỏ rực đang hướng về phía cậu.

“Ta đợi ngươi lâu lắm rồi đó, cháu trai.”

Một giọng nói lạnh lẽo vang lên khiến không gian như bị đóng băng.

“Ông muốn gì?”

Minh Vỹ không hề tỏ ra sợ hãi ngược lại có phần thách thức.

“Khá khen cho ngươi thông minh nhưng một khi đã động phải lưới tình thì cũng giống như con sư tử bị mù thôi ha ha.”

“Ông muốn cái gì thì nói nhanh lên!”

“Đơn giản là mạng đôi mạng.”

Một nụ cười lạnh vang lên trong đêm tối ngay lập tức mặt Minh Vỹ trở nên khó coi.

-----  
“A... a... a...”

Chị Dương hét lên liên tục đập tay xuống giường. Có vẻ chất độc đã ngấm sâu rồi, môi chị Dương đã chuyển sang tím xẫm còn vết cắn bắt đầu rỉ ra những giọt màu đen.

“Xem ra cậu ấy không thể chịu được nữa rồi.”

Lam lo lắng lên tiếng.

“VẬt mau lấy mạng của tớ đi! Có như vậy chị ấy mới sống.”

“Không được, nếu Dương biết cậu vì cứu cậu ấy mà chết thì liệu Dương có tha thứ cho bản thân mình không?”

“Nhưng tớ không thể nhìn chị ấy như vậy được!”

Tôi đau khổ nhìn về phía chị.

“Đủ rồi Ngọc, chị không cho phép em làm như vậy!”

Chị Dương đột nhiên lên tiếng khiến tôi giật mình.

“Dương cậu có sao không?”

Lam liền chạy lại đỡ lấy chị.

“Nếu như em muốn chết thì hãy giết chị đi.”

“Nhưng em... em không thể nhìn chị như vậy được!”

“Đồ ngốc, chị đã nói sẽ bảo vệ em rồi cơ mà sao chị có thể... A... a... a.”

Chị Dương đột nhiên hét lên mặt biến sắc.

“Chị Dương!”

“Chạy đi Ngọc nếu không chị sẽ làm hại em mất.”

“Không, em sẽ không bỏ mặc chị đâu!”

“Minh Vỹ về rồi!”

Lam đột nhiên reo lên.

“Mau mau cho cô ấy uống thuốc.”

Minh Vỹ gấp rút đưa cho tôi một viên thuốc. Tôi liền cùng Lam cho chị uống mất phút sau liền thấy sắc mặt của chị hồng hào trở lại.

“Chị đã nói sẽ không bao giờ bỏ mặc em mà.”

Chị Dương mỉm cười nhìn tôi.

“Chị Dương!”

Tôi òa khóc ôm lấy chị.

“VẬt tôi đi trước...”

Minh Vỹ mỉm cười rồi biến mất.

“Mọi người cũng ở đây sao? Thật tốt quá!”

Một giọng nói vang lên khiến tôi giật mình. Trang Tiến bước vào đi bên cạnh còn có ba mẹ tôi, ba Trang và mẹ Lam nữa.

“Sao mọi người lại ở đây?”

Tôi ngạc nhiên lên tiếng.

“Chúng ta đến đây vì có một chuyện vô cùng hệ trọng.”

Một người đàn ông xuất hiện sau cánh cửa mỉm cười nhìn tôi.

“Đây chẳng phải là ông chủ tập đoàn Nguyễn thị sao?”

Lam ngạc nhiên lên tiếng.

“Ngọc à ông ấy chính là ông ngoại con đó. Con và Dương chính là công chúa của gia tộc pháp sư. Vì biết trong cơ thể con có linh hồn của Sera nên mẹ



và ba đã quyết định đem con đến thế giới loài người để bảo vệ.”

Mẹ tôi giải thích khiến tôi càng kinh ngạc.

“Đúng vậy, ta đã khiến cháu chịu nhiều khổ cực rồi.”

“Vậy sao mọi người ở đây?”

“Là lũ phù thủy và vampire đã bao vây nơi này.”

“Vậy sẽ có một cuộc chiến xảy ra?”

Tôi nghi hoặc lên tiếng.

“Đúng vậy, đây còn là một trận chiến rất lớn.”

Một giọng nói khác lại vang lên một người đàn ông với bộ trang phục màu trắng xuất hiện đi bên cạnh ông ta là Thái Bảo.

“Vì thế thiên thần sẽ hợp tác với pháp sư.”

Thái Bảo mỉm cười nhìn tôi.

“Chẳng lẽ chúng ta cứ phải đánh nhau sao?”

“Không còn cách nào khác...”

“Vậy tại sao Sera lại nằm trong cơ thể tôi?”

“Vì cháu là hậu duệ đời thứ 8.”

Ông ngoại tôi lên tiếng. Chị Dương nghe vậy hơi nhú mồm.

“Vậy ở tòa nhà giam vampire tại sao mắt của Ngọc lại là màu xám?”

“Đó có lẽ là sức mạnh của con bé lúc nào cần thiết sức mạnh sẽ tự bộc phát. Nhưng đó chỉ là may mắn nếu gặp tình cảnh đó lần nữa thì chiếc vòng sẽ vỡ ra.”

“Vậy rốt cuộc Sera là ai?”

“Cô ta chính là công chúa ánh sáng kẻ đã đặt lời nguyền và nắm trong tay sức mạnh to lớn. Nhưng Sera cũng chỉ là một cô gái mơ mộng vì bất hạnh mà trái tim chỉ biết đến hận thù.”

Mẹ tôi khẽ thở dài giải thích.

“Vậy Sera là người như thế nào vậy mẹ?”

Tôi tò mò lên tiếng.

“Đúng đó cô mau kể đi.”

Trang gật đầu phụ họa.

“Vậy để ông kể cho các cháu nghe những chuyện gì xảy ra với cô gái đó.” – Ông tôi khẽ cười rồi bắt đầu kể:

“Đó là một bí mật của Sera...”

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 33: Bí Mật Của Sera

Sera có cả họ và tên là Sera – Sophiana. Cô mang hai dòng máu nửa Việt nửa Pháp vì vậy từ khi sinh ra Sera đã sở hữu đôi mắt màu tro xám tuyệt đẹp có thể hút hồn được những người nhìn vào đôi mắt đó. Sera sống trong một gia đình quyền quý nhưng không kiêu kì giống những tiểu thư khác cô luôn vui vẻ nhiệt tình giúp đỡ mọi người. Tuy nhiên ít ai biết được trong cơ thể Sera có một năng lượng cực kì mạnh mẽ mà ai cũng muốn sở hữu. Cuộc sống của cô có lẽ cứ thế diễn ra nhưng trong một lần đến vương quốc ác quỷ cuộc đời của Sera thay đổi sau khi gặp Hạo Giang.

“Sera con thấy vương quốc ác quỷ thế nào?”

Cha của Sera mỉm cười nhìn cô.

“Đẹp lắm cha ạ nhưng con vẫn thấy thiếu một thứ.”

Sera hơi nhúm mày nhìn xung quanh.

“Cái gì vậy?”

“Là tình yêu thưa cha. Nơi này tuy sang trọng đẹp đẽ nhưng lại quá lạnh lẽo thiếu tình thương. Dù có đẹp đến đâu thì ta cũng sẽ cảm thấy lạnh lẽo.”

Nghe Sera nói cha của cô liền bật cười xoa đầu cô. Chiếc xe ngựa dừng lại trước một tòa lâu đài màu đen trông khá u ám.

“Con có thể đi dạo nhưng chỉ chơi những nơi nào cha có thể bảo vệ được con,”

“Vâng.”

Sera khẽ gật đầu rồi bước đi loang quanh. Cô nhàm chán lấy chân đá mấy viên sỏi dưới chân. Đến một dòng sông, Sera liền ngồi xuống thích thú nhìn dòng nước bỗng từ sau cô xuất hiện một chàng trai có đôi mắt màu hổ phách.

“A!”

Sera kêu lên vội lùi lại.

“Ngươi là ai? Ngươi không phải ác quỷ, ngươi là pháp sư!”

Chàng trai lạnh lùng lên tiếng.

“Phải, em không phải là ác quỷ em là một pháp sư. Vậy còn anh? Anh là ác quỷ à? Sao chẳng giống trong truyện thế. Ác quỷ phải xấu trai chứ sao lại đẹp như vậy?”

“Phiiii...”

Hạo Giang nhìn về mặt của Sera liền bật cười. Thật là một cô nhóc thú vị.

“Mà sao anh ở đây? Cha nói nếu đi lung tung sẽ bị chém đầu đấy.”

“Ta có quyền đi khắp nơi còn ngươi? Ngươi không phải đang đi lung tung đó chứ!”

“Ồ... em... A!”

Sera ngờ ngác lùi lại không để ý đằng sau là sông cô liền bị ngã xuống. Dòng nước chảy xiết khiến cô vùng vẫy Hạo Giang thấy vậy vội vã lao xuống. Sera bị uống mấy ngụm nước liền ngất đi.

Một lúc sau, Sera tỉnh lại thấy Hạo Giang đang bế mình.

“Anh biết bay?”

Cô ngạc nhiên nhìn đôi cánh màu đen của anh.

“Thì ai chẳng có!”

“Vậy sao em không có nhỉ?”

“Haizz, tên?”

“Ồ... Sera.”

“Hạo Giang nhớ đấy.”

Hạo Giang lên tiếng rồi đặt Sera xuống đất rồi biến mất để lại một mình cô bé với gương mặt đỏ hồng.

Theo thời gian, Sera không còn là cô bé 10 tuổi ngày nào mà hóa thân thành một thiếu nữ xinh đẹp sức mạnh trong cơ thể cô cũng hoàn thiện hơn. Cha của cô nhận ra sức mạnh của cô mỗi ngày một mạnh vì thế sẽ trở thành mối cho các nước khác.

“Sera, cha nói cho con một chuyện, trong cơ thể con có một sức mạnh rất lớn kết hợp từ nhiều nguồn sáng khác nhau. Chính nhờ sức mạnh này con mới có thể tiêu diệt được chúa vampire.”

Cha của Sera lên tiếng khiến cô ngạc nhiên.

“Chúa vampire ư?”

“Phải ông ta là kẻ máu lạnh giết người không ghê tay. Ông ta làm ảnh hưởng đến rất nhiều vương quốc đặc biệt là không ai dám giết ông ta vì ông ta quá mạnh. Trong cơ thể ông ta có một viên pha lê đỏ hàng năm mỗi nước phải cống nạp cho ông ta 50 người để lấy máu nuôi vampire. Ông ta không có trái tim, trái tim duy nhất của ông ta chính là pha lê đỏ. Và chỉ có con, người giữ pha lê trắng, và Hạo Giang, người giữ pha lê đen mới có thể tiêu diệt được ông ta. Nhưng các con còn quá nhỏ...”

“Cha đừng lo nhất định con sẽ tiêu diệt được ông ta.”

“Con đã nói vậy thì ta tạm yên tâm. Hãy nhớ sức mạnh thực sự là sự kết hợp giữa tình bạn và tình yêu nên con đừng làm mất một trong hai thứ đó.”

Cha cô mỉm cười rồi bước ra ngoài để lại một mình Sera với mớ suy nghĩ hỗn độn. Cô liền bước ra ngoài cho tỉnh táo.

“Chà, kính chào công chúa Sera!”

Một giọng nói từ đằng sau cô vang lên.

“Hóa ra là Hoàng Băng Băng công chúa vương quốc phù thủy.”

Sera mỉm cười nhìn cô bạn thân.

“Hi hi, cậu làm gì mà suy tư vậy?”

“Mai tớ phải đi làm một chuyện vô cùng hệ trọng nên có chút lo lắng.”

“Vậy sao tớ đang có chuyện muốn nói với cậu vậy mà...”

Băng Băng xụ mặt xuống vẻ bị tổn thương.

“Không sao cậu cứ nói đi.”

“Tớ... Tớ thích một người...”

“Ai mà may mắn vậy?”

“Trần Hạo Giang, thái tử vương quốc phù thủy.”

Nghe Băng Băng nói mặt Sera liền trắng bệch.

\*\*\*\*\*

Sáng hôm sau Sera gặp Hạo Giang. Bây giờ anh không còn là cậu bé năm nào nữa mà đã trở thành một chàng trai khôi ngô. Thấy Sera, Hạo Giang liền nở một nụ cười khiến mặt cô đỏ bừng. Cô cùng Hạo Giang bay đến một khu rừng nơi có một người đàn ông đang đứng. Ông ta rất cao đôi mắt đỏ rực đầy nguy hiểm và hàm răng nanh dài.

“Ta phải tiêu diệt ông ta!”

Hạo Giang lên tiếng mắt nhìn chăm chăm vào người đàn ông.

“Được.”

“Khiên bóng tối! Ma vương kiếm!”

Một tia sáng xuất hiện trên tay Hạo Giang là một thanh kiếm màu đen.

“Bạch thiên kiếm.”

Trên tay Sera liền xuất hiện một thanh kiếm màu trắng.

“Ngay bây giờ.”

Cả hai đồng thanh khiến hai thanh kiếm phát sáng tạo ra một luồng sáng chói chói chặt kẻ trước mặt.

“Năm nguồn ánh sáng: ánh sáng của biển, của đất, của mặt trăng, của vì sao và của mặt trời hội tụ!”

Sera hét lên. Cả người cô liền phát sáng. Luồng ánh sáng bóp chặt người đàn ông khiến ông ta đau đớn.

“Sera, tớ thích Hạo Giang!”

Bông gọng Băng Băng vang lên khiến Sera giật mình sức mạnh yếu đi. Nhanh như cắt người đàn ông thoát ra tấn công cô.

“Sera!”

Hạo Giang hét tên cô nhanh như cắt liền phong ấn người đàn ông sau đó chạy đến đỡ Sera.

Trên đường về nhà, thấy Sera cứ im lặng anh lo lắng hỏi cô.

“Em sao vậy?”

“Em... không có gì...”

Sera khẽ lắc đầu nhưng ánh mắt toát lên vẻ đau khổ.

“Em là vợ của anh đương nhiên anh phải lo rồi.”

Hạo Giang liền nói khiến mặt Sera đỏ bừng.

“Ai... ai nói em là vợ anh?”

“Vậy không muốn sao?”

“Không... không phải... em...”

Mặt cô ngày càng đỏ, quá ngưỡng Sera liền bỏ đi để lại Hạo Giang cười không nhặt được mồm.

\*\*\*\*\*

Mặc dù không tiêu diệt được chúa vampire nhưng thần dân của các vương quốc cũng cảm thấy nhẹ lòng. Và có một sự kiện đặc biệt nữa là công chúa Sera lấy thái tử Hạo Giang. Tất cả mọi người đều vui mừng thay cho cặp đôi này.

“Tại sao? Tại sao cậu lại làm vậy? Cậu biết rằng tôi cũng thích Hạo Giang cơ mà... Được lắm Sera... Đừng trách tôi vô tình!”

Trong bóng đêm vang lên những lời oán trách đánh dấu cho một kết thúc đau thương.

Hôm nay là ngày cưới của Sera. Cô vốn xinh đẹp nay lại càng xinh đẹp hơn trong bộ váy cưới.

“Phù... sẽ ổn thôi!”

Sera đi dạo để trấn tĩnh bản thân.

Đi được vài bước cô liền cứng người. Trước mắt cô là cảnh hai người hôn nhau và đó là Hạo Giang và Băng Băng.

“Băng Băng chúng ta bỏ trốn đi!”

“Thế còn Sera?”

“Kệ cô ta, anh không quan tâm!”

Hạo Giang lạnh lùng trả lời khiến tim Sera đau nhói. Thì ra... đây là tình yêu của anh ư? Sera cười cay đắng rồi bỏ đi.

Ầm... ầm... rào... rào

Trời bỗng đổ mưa to như khóc cho ai. Sera trong bộ váy màu trắng bước đi dưới trời mưa. Khóc ư? Cô sẽ không khóc một giọt nào hết. Đây là cái giá của cô, cái giá mà cô phải trả vì quá tin người.

“Ha ha ha.”

Sera ngẩng đầu lên bật cười rồi ngắt đi.

Sáng hôm sau, Sera tỉnh dậy thấy mình đang nằm trên giường đầu cô đau như búa bổ.

“Em tỉnh rồi à?”

Một chàng trai đôi mắt màu đen mỉm cười nhìn cô.

“Con người ư?”

Sera ngạc nhiên.

“Anh là Chính Đông, có vẻ em đói rồi ăn chút gì đi.”

Chính Đông đưa cho cô một bát cháo. Tuy bát cháo rất nhạt nhưng cô lại thấy ấm áp lạ thường.

“Hức... hu... hu...”

Sera đột nhiên bật khóc nức nở. Chính Đông liền an ủi cô:

“Đừng khóc, mọi chuyện đã qua rồi.”

Đúng vậy, Chính Đông chính là mối tình thứ hai của Sera. Cô đã có cuộc sống bình yên cùng anh và sinh ra một đứa bé tên Lâm Hưng. Tuy nhiên khi cậu nhóc được 5 tuổi lại có chuyện xảy ra mà cô mãi mãi không bao giờ quên.

“Mẹ ơi, chúng ta đi đâu vậy?”

Lâm Hưng ngạc nhiên nhìn mẹ mình.

“Đương nhiên là mua quà sinh nhật cho con rồi.”

Sera mỉm cười ôm lấy cậu nhóc.

“Sera!”

Một giọng nói vang lên khiến Sera giật mình.

“Băng Băng?”

“Cậu ở đây làm gì? Mau chạy đi! Quân đội của vương quốc ác ma đang truy lùng cậu ở khắp nơi đó.”

Băng Băng lo lắng kéo Sera và Lâm Hưng đi.

Hai người trở về nhà của Sera.

“Băng Băng, cậu đưa Chính Đông và Lâm Hưng chạy đi trốn trước đi. Mọi việc để tớ lo.”

“Được.”

Băng Băng gạt đầu rồi chạy đi. Vài phút sau quân đội liền xuất hiện.

“Sera, ngươi đã biết tội của mình chưa?”

Tên chỉ huy lạnh lùng nhìn cô.

“Tôi có tội gì? À ta biết rồi.”

“Là gì?”

“Là tin lừa ác quỷ các ngươi.”

“Ngươi! Lên bắt lấy à.”

Tên chỉ huy tức giận ra lệnh cho đám người.

“Bạch thiên kiếm!”

Sera biến ra một thanh kiếm tấn công bọn thuộc hạ. Đột nhiên một sợi dây thừng xuất hiện chới lấy cô. Hạo Giang từ trên cao lạnh lùng nhìn Sera. Sera nhếch mép cười chua chát.

“Đem cô ta đi.”

Sera bị bắt giải đi đến một dòng sông tất cả đều dừng lại nghỉ.

“Tại sao cô lại làm vậy?”

Hạo Giang lại gần Sera. Cô nhếch mép cười khinh bỉ.

“Cái này tôi phải hỏi anh mới đúng.”

“Ý cô là sao?”

Sera định mở miệng nói thì một giọng chen vào.

“Thưa chỉ huy đã giết được tên loài người đó và đưa trẻ rồi ạ.”

Nghe những lời này trái tim Sera như bị trấn động. Gia đình của cô! Đứa con của cô! Tất cả đều bị bọn chúng giết hết rồi. Chính Đồng! Lâm Hưng!

“Các người... lũ độc ác! A... a... a... Cầu vồng tôi thượng!”

Sera hét lên hủy diệt tất cả mọi thứ.

“Mau mau bắt ả ta lại.”

Tên chỉ huy sợ hãi lên tiếng.

“Lũ độc ác! Không thể tha thứ! Không thể tha thứ!”

Sera gào nên đầy phần nộ. Sức mạnh ngày càng lớn khiến cho mọi vật đều vỡ vụn.

“Ma pháp!”

Hạo Giang liền sử dụng sức mạnh chói cô lại.

“Tia sáng chết...”

Phập.

Một lưỡi kiếm đâm vào bụng cô. Sera kinh ngạc, là Băng Băng. Cả cơ thể cô rơi xuống dòng sông. Hãy chờ đấy! Cô sẽ báo thù! Báo thù tất cả!

\*\*\*\*\*

Sau cái chết của Sera, Hạo Giang liền tự tử theo. Điều này khiến hai gia tộc phần nộ chia làm hai phe. Hai gia tộc ác quỷ

và pháp sư thế không đội trời chung. Đến hàng ngàn năm sau mối thù địch này vẫn chưa chấm dứt.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 34: Nước Mắt Và Mưa

“Đó chính là cuộc đời cay đắng của Sera!”

Ông ngoại tôi khẽ lắc đầu kết thúc câu chuyện.

“Thật tội nghiệp!”

Trang khẽ cảm thán khuôn mặt đã tràn đầy nước mắt. Ngược lại, nghe xong câu chuyện tôi lại thấy có rất nhiều điều khúc mắc. Vì sao Hạo Giang lại phản bội Sera trong khi anh lại rất yêu cô? Sera bỏ trốn nhưng đâu có đến mức nghiêm trọng để bị bắt?

“Vậy chắc chắn trận chiến này sẽ xảy ra lần thứ hai?”

Lam ngạc nhiên lên tiếng.

“Có lẽ vậy. Và chỉ có một bên chiến thắng!”

Ông ngoại tôi gật đầu.

“Nhưng khả năng bên kia thắng là rất cao vì bọn chúng đã giải phong ấn cho chúa vampire chỉ vài giờ sau ông ta sẽ thức giấc.”

Mẹ tôi lo lắng khiến không khí trùng xuống.

“Đừng lo ta vẫn còn một con át chủ bài nữa mà.”

Thái Bảo mỉm cười đưa mắt về phía tôi.

“Nhưng liệu Sera có chịu không? Cô ấy chỉ biết đến thù hận mà thôi.”

“Nhưng đây là cách cuối cùng rồi. Tớ tin cậu có thể điều khiển được Sera.

“Tại sao? Tại sao mọi người không đưa con cho lũ vampire? Như thế có phải tốt hơn không, sẽ không ai bị thương cả.”

“Không được, làm sao chị có thể hi sinh em.”

Chị Dương giận dữ nhìn tôi.

“Nhưng em sẽ làm mọi người tổn thương... em sợ em sẽ giết mọi người!”

Tôi đau đớn nhìn chị. Chị cũng suýt mất mạng vì tôi.

“Cậu bị thương thì bọn tớ cũng đau mà!”

Lam mỉm cười nắm tay tôi.

“Nếu cậu vào tay bọn Vampire thì bọn chúng sẽ thực hiện được mong muốn của mình là thống trị thế giới.”

Tiến cũng gật gù đồng ý.

“Ngọc à, tất cả đều đặt niềm tin ở cậu!”

Thái Bảo vỗ vai tôi an ủi.

“Đúng vậy, cháu sẽ làm được. Cháu sẽ tạo ra một trang lịch sử hào hùng cho thế giới phép thuật. Mọi người đều tin cháu.”

Ông ngoại tôi khẽ mỉm cười.

“Mọi người...”

Tôi cảm động nhìn mọi người.

“Tất cả mọi người luôn ở bên cạnh con mà!”

“Ngọc, cố lên!”

“Bọn tớ tin ở cậu!”

“Cháu là niềm kiêu hãnh của chúng ta!”

“Được tớ sẽ không bỏ cuộc.”

Tôi gật đầu bỗng nhận ra một điều. Thư đâu? Không phải nhỡ vừa ở đây sao?

-----

Trong khu rừng phía Tây bỗng xuất hiện ba bóng đen.

“Hello, Hắc điệp!”

Một cô gái đeo mặt nạ bạc mỉm cười lên tiếng.

“Em là người Việt dùm chị cái! Hôm nay chủ nhân đã giải phong ấn cho chúa vampire rồi. Ngày mai người sẽ tỉnh lại và chúng ta sẽ tấn công bọn chúng.”

Cô gái đẹp mặt nạ màu tím khẽ cười.

“He he, có thể xem lũ pháp sư sợ đến nỗi ngất đi rồi!”

“Bạch điệp, sao em không nói gì?”

Hoàng điệp ngược mắt nhìn cô gái đeo mặt nạ trắng.

“Em... em... không muốn chiến đấu!”

“Cái gì? Em đang nói gì vậy hả? Từ lúc ba mẹ mất chủ nhân đã cứu chúng ta mà bây giờ em nỡ phản bội ngài!”

Hắc điệp tức giận nhìn cô.

“Em xin lỗi nhưng...”

“Thôi đi! Có phải em bị lũ pháp sư đó bỏ bùa mê thuốc lú gì phải không? Chị bảo em tới thăm dò chứ không bảo em đi theo bọn họ.”

“Em...”

“Hoàng Anh Thư! Em có phải họ Hoàng nữa không? Hay chuyển sang họ Phạm rồi.”

“Nhi Tuyết, bình tĩnh hộ em cái.”

Hoàng Điệp thấy mọi chuyện có vẻ không ổn liền can ngăn.

“Nhi Băng, em thôi đi! Xem cái kế hoạch tiếp cận của em này. Anh Thư biến thành cái quái gì vậy!”

Cạch.

Một tiếng động vang lên thu hút sự chú ý của ba người.

“Thư, em đi xem đi.”

Nhi Băng lên tiếng.

“Vâng.”

-----  
Đùng... Đùng...

Tôi thất thần bước đi mặc kệ cơn mưa sắp ập đến. Mặt tôi chẳng biết từ bao giờ đã ướt đầm nước mắt. Tôi đi ngang qua khu rừng ấy và đã nghe thấy tất cả mọi chuyện. Thư thì ra là Bạch điệp, một trong những cốt cán của tổ chức bóng đêm. Cô ấy chơi với tôi chỉ để lợi dụng. Hóa ra từ trước đến nay Thư chưa bao giờ coi tôi là bạn hết. Ha ha... uổng công tôi tin tưởng cậu Thư ạ!

“A, Ngọc sao cậu ở đây? Cậu có thấy ai đi ngang qua đây không?”

Thư xuất hiện mỉm cười nhìn tôi.

“Buông ra!”

“Cậu là sao vậy?”

“Ha ha, đừng giả bộ tốt bụng với tôi nữa Bạch Điệp hay tôi phải nói là Hoàng Anh Thư đây!”

Tôi bật cười chua chất nước mắt rơi ngày một nhiều.

“Ngọc, cậu đã biết rồi ư?”

“Chẳng lẽ tôi cứ mãi là một con ngựa trước mặt cậu sao? Chẳng lẽ tôi cứ mãi bị lợi dụng sao?”

Tôi gào lên đầy phẫn nộ.



“Ngọc, cậu nghe mình nói đã! Mọi chuyện không phải như cậu nghĩ đâu!”

“Thôi đi, cậu là đồ phản bội!”

Tôi tức giận giơ tay định đánh nhỏ. Nhưng tôi không thể... tôi không thể đánh nhỏ được. Thư ngạc nhiên nhìn tôi đôi mắt đầm đìa nước mắt. Tôi liền hất tay nhỏ lạnh lùng bước đi. Đi được một quãng tôi liền dừng lại:

“Này Thư, có bao giờ cậu coi tôi là bạn không?”

Tôi lên tiếng không dám quay lại vì tôi sợ nếu quay lại tôi sẽ mềm lòng mà tha thứ cho nhỏ.

“Tớ... tớ...”

“Tôi biết rồi!”

Tôi mỉm cười chua chát nhìn lên bầu trời xám xịt. Kết thúc rồi! Tình bạn của chúng tôi.

-----

Thư thất thần nhìn theo bóng cô gái kia lòng đau như cắt. Kết thúc rồi ư? Không thể thế được! Ngọc sao có thể bỏ lại cô được cơ chứ! Thư chợt nhận ra từ bao giờ Ngọc đã trở thành một người bạn thân theo đúng nghĩa trong lòng cô và giờ cô đã mất người bạn đó mãi mãi.

“Hu... hức... Ngọc!!! A... a...a”

Thư hét lên quy xuống đất.

Cạch.

Chiếc vòng tình bạn Ngọc tặng cho cô bỗng đứt ra rơi xuống đất vỡ tan tành.

-----

Tôi chạy thật nhanh đi. Tôi không muốn ở lại nơi này nữa, tôi không muốn gặp Thư nữa. Tôi ghét nhỏ! Tôi ghét nhỏ!

Rầm

Bỗng tôi va phải một người ngã ra đằng sau.

“A, có mắt không hả?”

Tôi tức giận hét lên bỗng khựng lại.

“Sao nào?”

Một giọng lạnh lùng vang lên khiến tim tôi đập mạnh.

“Hạo Phong?”

Tôi ngạc nhiên nhìn hắn. Mấy ngày không gặp hắn vẫn như cũ nhưng trong đôi mắt của hắn lúc này không phải là vẻ lạnh lùng thường ngày mà là sự khinh bỉ.

“Không phải tôi thì là ai! Tôi thật xui xẻo khi gặp cô!”

“Ý cậu là sao?”

“Rốt cuộc IQ của cô là bao nhiêu vậy? Tôi ghét nhất cái loại con gái giả nai tơ như cô đó!”

“Cái gì? Cậu là ai? Cậu không phải Hạo Phong!”

Tôi hét lên đầy tức giận.

“Sao cô chắc chắn như vậy?”

Hắn lạnh lùng nhìn tôi.

“Bởi vì nếu là cậu ấy thì cậu ta sẽ không bao giờ đối xử với tôi như vậy.”

“Ha ha, cô tự tin quá! Xin lỗi đã làm cô thất vọng, chỉ là cô chưa biết bộ mặt thật của tôi mà thôi.”

“Cậu coi tôi là cái gì hả?”

Tôi ngẩng mặt lên nhìn hấn nước mắt suýt rơi ra nhưng tôi không thể khóc, không thể khóc trước mặt hấn.

“Một món đồ chơi! Chỉ là một món đồ chơi mà thôi nhưng tiếc là tôi chơi chán rồi.”

“Chỉ là một món đồ chơi thôi sao?”

Tôi cười chua chát.

“Phải, trả lại cô.”

Hấn ném chiếc mặt nạ xuống dưới chân tôi. Tôi cúi người nhặt. Đó là chiếc mặt nạ hấn lấy của tôi trong lễ hội.

“A...a...a”

Chiếc mặt nạ trong tay tôi liền cháy khiến tay tôi bị bỏng.

“Hừ! Đồ hèn mọn! Thấp kém!”

Hấn cười khinh蔑 tôi rồi bỏ đi.

Rầm... rầm... rào... rào...

Trời bỗng đổ mưa. Con mưa lạnh giá gọi lên người tôi nhưng làm sao có thể lạnh bằng trái tim của tôi được. Đau quá! Sao tất cả lại phản bội tôi? Vì sao cơ chứ?

“Ông trời thật bất công!”

Tôi gào lên đau đớn. Được rồi Sera, cô đã thắng. Tôi buồn ngủ quá rồi, hãy để cho tôi ngủ. Những người tôi yêu thương đã phản bội tôi thì tôi sống có ý nghĩa gì cơ chứ!

“Giải phong ấn!”

Tôi hét lên. Chiếc vòng cổ của tôi bị vỡ ra. Cả người tôi nhẹ bẫng rồi bị xích lại. Tôi mệt mỏi gục xuống. Tạm biệt!

-----  
“Hạo Phong” rời khỏi chỗ Ngọc lập tức biến thành Minh Vỹ.

“Xin lỗi Ngọc!”

Cậu khề thì thầm.

Bộp.

Một cú tát mạnh xuống mặt cậu. Minh Vỹ bàng hoàng nhìn người con gái trước mặt mình.

“Đồ giả tạo!”

Dương tức giận nhìn cậu. Thấy trời sắp mưa cô liền chạy ra ngoài tìm Ngọc không ngờ lại thấy được cảnh này. Cô không thể tha thứ và cũng không thể cho phép ai làm tổn thương Ngọc được!

“Tôi...”

Minh Vỹ định lên tiếng bỗng giật mình nhìn cô. Dương đang khóc. Cậu bước lại gần cô đưa tay lên định lau những giọt nước mắt.

“Tránh xa tôi ra!”

Cô gào lên rồi bỏ đi để lại mình Minh Vỹ đứng dưới mưa đầy cô độc. Làm sao cô có thể biết được, cậu làm thế là vì cô! Làm sao cô biết được cậu làm thế để cứu cô.

“Ông muốn làm gì?”

“Chỉ cần cháu khiến cho Sera thức tỉnh khiến con bé Ngọc đổ hận ác quỷ thì ta sẽ đưa thuốc cho!”

“Ông...”

“Sao nào? Chấp nhận chứ?”

“Được, chỉ cần cứu được Dương!”

Từng dòng kí ức hiện lên trong đầu Minh Vỹ. Cậu mỉm cười nhìn bầu trời. Để em được sống, tôi nguyện làm tất cả kể cả bị em ghét!

\*\*\*\*\*

Cạch.

Cánh cửa mở ra, Nhi Tuyết bước vào.

“Cô đến đây làm gì?”

Cậu lạnh lùng nhìn cô.

“Em chỉ muốn nói với anh, anh mau chạy đi nếu không anh sẽ gặp nguy hiểm mất!”

“Tùy cô!”

“Tại sao anh cứ cố chấp như vậy hả? Anh là ác quỷ! Còn cô ta là pháp sư thậm chí Sera trong cơ thể cô ta có thể giết anh.”

“Cô ấy khác! Tôi tin cô ấy sẽ làm được.”

“Anh... Vậy còn em? Em cũng yêu anh! Yêu anh rất nhiều.”

“Cô mau đi đi.”

Hạo Phong lạnh lùng trả lời.

“Vậy rốt cuộc anh coi em là gì?”

Nhi Tuyết nhìn Hạo Phong. Cô ở bên anh bao lâu như vậy chẳng lẽ một chút tình cảm cũng không có sao?

“Chẳng là gì!”

“Ha ha ha... em hiểu rồi.”

Nhi Tuyết bật cười rồi bước ra ngoài. Từ nhỏ cô đã luôn thích Hạo Phong. Dù anh có coi cô như không khí dù anh có ghét cô nhưng Nhi Tuyết nghĩ chỉ cần anh ở bên cô như vậy là đủ rồi. Nhưng cuối cùng người Hạo Phong yêu mãi mãi không phải là cô.

“Haizz...”

Khẽ xoa xoa hai bên thái dương Hạo Phong ngồi xuống ghế. Không biết lúc này, Ngọc như thế nào? Cậu rất nhớ và lo lắng cho cô nhưng cậu không thể gặp cô được vì lũ vampire vẫn ngày ngày theo dõi cậu. Hạo Phong cầm lấy chiếc hộp gỗ trên bàn, bên trong là chiếc mặt nạ của Ngọc lúc nào cậu cũng ngắm nó. Nhưng khi mở ra cậu liền bàng hoàng... Nó trống trơn.

Kẹt.

Cánh cửa mở ra. Một bóng đen bước vào, mái tóc màu nâu đôi mắt màu xám tro nhưng ngay sau đó đôi mắt liền biến thành màu nâu.

Rào... rào...

Con mưa ngoài cửa sổ vẫn rơi. Một cơn mưa của nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 35: Tổ Tình

“Bảo Ngọc?”

Hạo Phong ngạc nhiên lên tiếng.

“Tôi thấy trời mưa nên vào chú tạm thôi.”

Sera mỉm cười giải thích mắt lóe lên một tia sáng.

Bộp.

Một chiếc khăn ném về chỗ Sera.

“Mau lau người đi, cô ướt hết rồi.”

“Cảm ơn.”

Sera gạt đầu lòng cô khẽ nhói lên. Tại sao người này lại giống Hạo Giang đến vậy? Cùng một màu mắt cũng một phong cách... thật sự rất giống! Sera vội vàng lắc đầu. Không được, cô không được rung động, cô phải báo thù cho Chính Đông và Lâm Hưng.

“Nghỉ chút đi. Trời chưa tạnh mưa đâu.”

Hạo Phong lên tiếng rồi lặng lẽ nhìn ra ngoài trời. Sera ngồi đó một lúc lâu rồi thiếp đi. Khi cô tỉnh dậy thì trời đã tạnh mưa còn Hạo Phong vẫn nhìn ra ngoài.

“Chúng ta ra ngoài chứ? Tôi có một bất ngờ cho cậu.”

“Cô thích ra về thần thần bí bí từ bao giờ vậy?”

Hạo Phong hơi nhú mày như vẫn bước theo Sera.

“Trận chiến Vampire và pháp sư sắp xảy ra rồi cậu không...”

“Tôi sẽ không đứng về phía Vampire.”

“Phong, cậu coi tôi là đồ chơi phải không?”

Sera đột nhiên hỏi khiến Hạo Phong hơi dừng bước.

“Một kẻ hay chạy lung tung như cô thì làm sao làm đồ chơi được.”

Nghe được câu trả lời Sera hơi nhếch mép. Bảo Ngọc coi như tôi giúp cô hỏi rồi nha!

“Vậy cô định cho tôi bất ngờ gì?”

“Cậu đoán xem!”

Sera mỉm cười từ từ tiến lại gần Hạo Phong.

“Không phải đồ ăn cho thuốc sỏ chứ?”

“Tất nhiên là không.”

“Cô định đẩy tôi xuống hồ hả?”

“Sai rồi.”

“Chẳng lẽ là...”

Hạo Phong chưa kịp nói xong thì Sera đã đặt lên môi cậu một nụ hôn. Trong nháy mắt Sera rút ra một thanh kiếm màu trắng.

“Ma vương kiếm.”

Hạo Phong liền triệu hồi kiếm đỡ lấy đòn của Sera khiến cô mất đà ngã ra đằng sau.

“Sao ngươi biết là ta không phải Bảo Ngọc?”

Sera ngạc nhiên. Rõ ràng Hạo Phong đã nhận ra cô rồi nhưng cố giả vờ. Nhưng tại sao? Rõ ràng cô đã che màu mắt rồi mà.

“Là cảm giác! Khi ở bên Ngọc tôi có một cảm giác khác so với ở với cô.”

Hạo Phong lạnh lùng trả lời. Đúng vậy, ở bên Ngọc cậu cảm thấy ấm áp mong muốn thời gian dừng lại còn ở bên Sera cậu chỉ có cảm giác xa cách có chút đông cứng.

“Cảm giác ư? Ha ha ha, nực cười.”

“Tại sao Ngọc giải phong ấn cho cô?”

“Nhờ người hết đó. Nếu người không nói với cô ta rằng cô ta chỉ là món đồ chơi không hơn không kém thì làm sao có chuyện giải phong ấn.”

“Cái gì?”

“Người không cần giả vờ, ta biết thừa lũ ác quỷ cái người chẳng có ai tốt cả.”

“Ngọc! Cô có nghe tôi nói không?”

Hạo Phong hét lên. Sera cảm nhận được bên trong cơ thể mình vang lên một giọng nói: “Ai vậy? Buồn ngủ quá đi mất! Là Hạo Phong!”

Ngọc kinh ngạc mở to mắt.

Tại sao hắn lại gọi tên cô? Chẳng phải hắn muốn cô tránh xa hắn ra sao? Cô ghét hắn! Cô hận hắn.

“Người đừng gọi nữa cô ta không muốn gặp người đâu!”

“Ngọc, hãy tin tôi, tôi không làm hại cô!”

Hạo Phong lên tiếng. Đột nhiên một lực đẩy Sera về phía trước khiến thanh kiếm đâm trúng ngực Hạo Phong. Sera ngạc nhiên, không phải là cô! Người vừa nãy đâm Hạo Phong là Bảo Ngọc nhưng vì sao?

“Tôi sẽ không bao giờ làm hại cô bởi vì tôi... yêu em!”

Hạo Phong khẽ mỉm cười khiến tim Sera đau nhói. Một luồng sáng xuất hiện đưa cô đi gặp Ngọc.

“Cô đâm hắn ư?”

“Tôi ghét hắn!”

Ngọc lạnh lùng trả lời. Sera bỗng cảm thấy sợ hãi. Cô cảm giác người con gái trước mặt cô sắp biến thành cô của bây giờ.

“Cô sai rồi!”

Sera khẽ nói tạo ra một chiếc gương phản ánh hình ảnh. Trong gương là hình ảnh Minh Vỹ biến thành Hạo Phong.

“Ý cô là sao?”

Ngọc kinh ngạc nhìn vào chiếc gương rồi lại nhìn Sera.

“Đây là sự thật! Hạo Phong không làm hại cô vì cậu ta yêu cô!”

“Không... không phải...”

Ngọc hét lên nước mắt trào dâng.

“Tại sao cô phải khóc vì hắn cơ chứ? Dù sao cô và hắn cũng không đến được với nhau!”

“Cô không thể hiểu được! Mãi mãi không thể hiểu được Hạo Phong quan trọng thế nào đối với tôi. Vì sao tôi đau vì hắn? Vì sao tôi buồn vì hắn? Bởi vì tôi biết tôi thích hắn!”

Ngọc lên tiếng bỗng một tia sáng phát ra từ người cô khiến Sera hoảng hốt:

“Đây là... sức mạnh của cô?”

Ánh sáng liền đưa cả hai đến một lễ đường.

-----  
“Đây là...”

Tôi ngạc nhiên nhìn xung quanh.

“Đây là lễ đám cưới của tôi.”

Sera cười cay đắng nhìn mọi thứ xung quanh.

“Sao chúng ta ở đây?”

“Làm sao tôi biết, xem ra mọi người ở đây không nhìn thấy chúng ta!”

“Cô tránh xa tôi ra!”

Một giọng nói vang lên khiến hai chúng tôi giật mình.

“Hạo Giang?”

Sera ngạc nhiên nhìn người con trai trong trang phục chú rể.

“Tại sao anh không thể chấp nhận được tình cảm của em cơ chứ!”

Một cô gái nức nở lên tiếng. Có lẽ cô ta chính là Băng Băng mà ông ngoại kể.

“Cô im đi! Hôm nay là ngày cưới của tôi và người tôi yêu nhất nên cô đừng nói lăng nhăng.”

“Anh...”

Băng Băng bật khóc rồi chạy đi.

“Ta mau đi thôi!”

Tôi liền kéo tay Sera đang thất thần.

Chúng tôi đi theo Băng Băng thấy cô ta lên vào lấy một viên đá.

“Viên đá này mất, mọi người sẽ nghĩ Sera lấy trộm!”

Băng Băng mỉm cười nham hiểm rồi cho một thứ thuốc nào đó vào li rượu.

“Minh đã cho bùa chú vào đây chỉ cần Sera uống cô ta sẽ bị ảo giác rằng Hạo Giang rời bỏ cô ấy. Ha ha, Sera cô không ngờ phải không? Nếu cô không ngại thơ nói cho tôi nơi cất giữ viên pha lê tím và tin tưởng tôi không làm hại cô thì sẽ không có việc này đâu!”

“Băng Băng... cô ta...”

Sera kinh ngạc nhìn mọi việc diễn ra trước mắt mình. Chắc Sera không tin rằng mình bị bạn thân mình lừa dối giống như tôi vậy.

“Sera bị ảo giác rồi!”

Tôi ngạc nhiên nhìn Sera lúc ấy đang bỏ chạy.

“Đừng! Đây là một cái bẫy!”

Sera liền hét lên nhưng cô gái trong bộ váy cưới kia dường như không nghe thấy vẫn tiếp tục chạy. Sera tiếp tục đuổi theo nhưng khi gần chạm tới thì chúng tôi quay trở lại hiện thực.

“Chẳng lẽ mình đã sai rồi sao? Chẳng lẽ mình đã nghĩ sai về Hạo Giang? Vậy rốt cuộc bản thân mình mang hận bao nhiêu năm qua, giết bao nhiêu người là vì cái gì? Hạo Giang!!!!”

Sera hét lên đầy đau đớn nước mắt chảy đầy trên mặt.

“Sera?!”

Tôi ngạc nhiên nhìn cơ thể Sera dần tan biến.

“Linh hồn của tôi sắp tan biến. Tôi sẽ trả lại thân xác cho hãy cố gắng giữ lấy những thứ thuộc về mình nhé.”

“Nhưng cô sẽ đi đâu?”

“Nơi nào có Hạo Giang thì tôi sẽ đến xin lỗi nhé vì những lỗi lầm trước đây. Cuộc chiến này chắc chắn cô sẽ thắng vì cô mạnh hơn tôi rất nhiều.”

Sera mỉm cười nhìn tôi. Từ đằng xa một người con trai xuất hiện.

“Hạo Giang, anh chờ em lâu chưa?”

Sera khẽ cười bước lại gần người con trai.

“Bảo em là con rùa chẳng sai! Anh đợi em một chết đi được!”

Hạo Giang dịu dàng nắm lấy tay cô rồi hai người bước đi.

“Hạnh phúc nhé Ngọc, tình yêu là sức mạnh!”

Tôi liền mở mắt ra trước mắt tôi là khuôn mặt Hạo Phong còn tay tôi thì đầm đìa máu.

“Đồ ngốc! Sao cậu không tránh ra hả?”

“Bởi vì người đâm là em không phải là Sera!”

Hạo Phong mỉm cười khiến nước mắt tôi chảy ra. Hắn khẽ lau nhưng giọt nước mắt của tôi vừa nói:

“Đừng khóc, tôi đã nói em không được khóc dù bất cứ lý do gì rồi mà!”

“Cậu là đồ ngốc! Đồ đại ngốc! Cố chịu đựng đi tôi sẽ đưa cậu vào bệnh viện.”

Tôi cố gắng kìm nước mắt tức giận nhìn hắn.

“Không kịp đâu, tôi chỉ muốn hỏi em một câu.”

“Cậu nói đi dù trăm câu tôi cũng trả lời.”

“Em có thích tôi không?”

Hạo Phong khẽ thì thào. Tôi chưa kịp lên tiếng thì hắn đã nhắm mắt. Không thể nào... chẳng lẽ...

“Hạo Phong!”

“...”

“Hạo Phong!”

“...”

“Đừng chết mà! Tôi chưa kịp nói tôi thích cậu! Thật ra tôi thích cậu!”

Tôi gào lên nước mắt cứ như vậy mà rơi. Bỗng một giọt rơi xuống rồi phát sáng tạo thành một viên pha lê dính vào vòng cổ của tôi. Ánh sáng của viên pha lê khiến vết thương của Hạo Phong lành lại như chưa hề bị đâm.

“Đây chính là sức mạnh thứ sáu: ánh sáng của tình yêu và hi vọng.”

Bỗng nhiên giọng Sera vang bên tai tôi.

“Ừ...”

Hạo Phong nhíu mày từ từ mở mắt.

“Tuyệt quá, cậu tỉnh rồi!”

Tôi ngạc nhiên kêu lên.

“Đương nhiên, chẳng biết ai đó nói cái từ “thích cậu” to đến nỗi tôi chẳng ngủ yên.”

Hạo Phong thân nhiên nói khiến mặt tôi đỏ bừng.

“À... ờ... tôi có sức mạnh rồi! Chúng ta mau đến chỗ mọi người thôi.”

“Được. Cuộc chiến sắp xảy ra rồi, mau cho họ biết sự thật.”

Hạo Phong gạt đầu, từ đằng sau mọc ra đôi cánh. Ế? Sao gọi được cánh nhỉ? Đọc thần chú à?

“Sao chưa đi?”

Hạo Phong ngạc nhiên nhìn tôi.

“Tôi... tôi...”

“Nói đi!”

“Tôi không biết bay!”

Tôi đỏ mặt lên tiếng. Trời ạ, xấu hổ quá đi!

“phiiii...”

“Cười cái gì hả?”

“Khụ... khụ...”

Thấy khuôn mặt đầy sát khí của tôi hần liền thu lại nụ cười cúi xuống sát mặt tôi và...

Chụt.

Một nụ hôn hạ xuống má tôi. Ngay lập tức mặt tôi đỏ bừng cánh liền mọc ra.

“Thật vi diệu!”

Tôi kinh ngạc bay theo hần.

“Đây gọi là sức mạnh của tình yêu.”

Hạo Phong khẽ cười nắm lấy tay tôi. Đúng vậy, tình yêu luôn giúp con người có thêm sức mạnh!

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 36: Xuất Hiện

“Ngọc, cậu đi đâu lâu vậy?”



Lam lo lắng nhìn lên tiếng.

“Đúng đó, ta không thể chờ lâu được chi bằng phá vòng vây đi.”

Trang cũng sốt ruột gật đầu.

“Trang bình tĩnh đã. A, Dương cậu sao vậy?”

Lam ngạc nhiên nhìn Dương trở về với đôi mắt đỏ hoe.

“Ngọc... Ngọc... bị Sera chiếm lấy thân xác rồi.”

Dương đau khổ trả lời khiến tất cả kinh ngạc.

“Cái gì?”

“Không ổn rồi, ta mau đi tìm Ngọc thôi.”

Lam lên tiếng định đi ra ngoài thì mẹ Ngọc liền giữ tay cô lại.

“Lam, cháu không thể đi! Sera có thể làm hại cháu. Bây giờ ta phải có kế hoạch để đưa Ngọc về.”

“Bên ngoài chẳng biết như thế nào nữa! Ngọc, cậu nhất định phải bình an.”

Thái Bảo ngược nhìn ra ngoài.

“Cháu an tâm Ngọc nhất định sẽ không sao! Ta đã cho người đưa tất cả học sinh trong trường đi rồi. Ta biết cháu rất muốn cứu con bé nhưng bây giờ chưa phải lúc. Nếu cứu được con bé ta nghĩ cháu có thể!”

Ông ngoại Ngọc khẽ cười trấn an Thái Bảo.

“Không phải cháu đâu!”

Thái Bảo cười buồn. Mà là Hạo Phong!

“Chúa vampire sắp được giải thoát rồi.”

Ba Ngọc khẽ nói khiến tất cả kinh ngạc.

“Là ai đã giải thoát cho hắn vậy ba?”

Dương lên tiếng nhìn ba mình.

“Là Yoki.”

“Yoki?”

“Yoki là em họ của pháp sư Yoko ngày đó cả hai đã xảy ra một cuộc xung đột.”

“Cách đây khoảng hơn ba vạn năm, vương quốc pháp sư là một vương quốc phồn thịnh. Người mạnh nhất là pháp sư Yoko một người tốt bụng và tinh thông mọi phép thuật. Ông ấy có một người em họ tên Yoki.”

Ông ngoại Ngọc nhắm mắt lại bắt đầu kể.

\*\*\*\*\*

“Anh Yoko mau dạy em phép thuật đi!”

Một chàng trai tầm 18 tuổi tức giận nhìn người đàn ông trước mặt.

“Xin lỗi Yoki, em phải có sức mạnh thì anh mới dạy được.”

Yoko mỉm cười buông cuốn sách xuống.

“Không, em không muốn! Tại sao học trò của anh nhỏ tuổi hơn em lại giỏi hơn em?”

“Vì họ có sức mạnh thôi. Em ra ngoài chơi đi học trò của anh sắp đến rồi.”

Yoki chán nản đi ra ngoài vô tình nghe được cuộc trò chuyện của học trò Yoko.

“Haizz, tội nghiệp thầy Yoko có một thằng em bắt tài như vậy.”

“Chuẩn, thầy Yoko là bậc nhân tài hiếm có phép thuật cao siêu tài năng thì không chỗ nào chê được mà nhìn thằng em họ hàng gì đó mà xem bắt tài vô dụng chỉ biết ăn bám. Đúng là bôi nhọ danh tiếng của thầy.”

“Mà tao nói với mày nè nếu không phải nể thầy Yoko tao đã đập nó một trận rồi.”

“Ha ha ha...”

“Các người... Chết đi!”

Yoki tức giận giờ nắm đấm về phía hai nam sinh.

“Lừa!”

Một nam sinh liền nói trên tay xuất hiện ngọn lửa vây lấy Yoki.

“Tao nói cho mày biết thật ra thầy Yoko có thể dạy phép thuật cho mày nhưng do mày quá kém nên thầy mới khinh bỉ mày.”

Nam sinh còn lại khẽ bĩu môi nhìn cậu.

“Nói dối! Anh tao không phải loại như vậy!”

Yoki tức giận hét lên. Anh cậu là người tốt, anh cậu không bao giờ đối xử với cậu như vậy.

“Nếu không tin thì ngóai nhìn bản thân mình đi. Đồ vô dụng.”

Hai nam sinh cười nhạo rồi bỏ đi.

“Không, anh không bao giờ làm thế!”

Yoki tự trấn an bản thân đang định bước đi thì cậu phát hiện trong lùm cây có ai đó.

“Ông... ông là ai?”

Yoki sợ hãi nhìn người đàn ông toàn thân đầy máu me.

“Ta là quốc vương quốc Vampire vì đánh nhau với một con rồng mà ta bị thương cậu có thể đỡ ta dậy được không?”

“Ông là vampire thật à?”

“Đúng vậy, nếu ai hút máu ta thì phép thuật trong đương ta nhưng phải trả một cái giá rất đắt là mỗi tháng phải hút máu một vampire thuần chủng.”

“Nếu lấy máu của ông ta mình sẽ trở nên mạnh mẽ và có phép thuật và không ai coi thường mình nữa!”

Yoki thầm nghĩ rồi từ từ lại gần ông ta rút ra con dao trong túi và...

“A... a... a...”

Đức vua vampire hét lên nhìn Yoki đang uống máu của mình. Cậu cảm thấy cơ thể mình đang dần thay đổi màu mắt và màu tóc biến thành màu đỏ và màu bạch kim.

“Mưa lửa!”

Yoki lên tiếng khiến khắp nơi cháy rụi.

“Cười tao đi! Chúng mày thấy tao thế nào?”

Yoki mỉm cười nhìn khắp nơi bao phủ toàn lửa.

“Yoki! Em đang làm gì vậy?”

Yoko tức giận nhìn em mình.

“Anh, anh thấy em giỏi chưa? Từ nay mọi người sẽ không coi em là vô dụng nữa.”

Bộp.

Một cú đánh dánh xuống mặt Yoki.

“Em điên rồi! Em vừa giết đức vua nước vampire đó! Mau trở lại như cũ đi! Nhìn em chẳng khác gì một tên quấy vật!”

“Quái vật? Ha ha ha, Yoko có phải anh đang ghen tị với tôi phải không? Lúc nào anh cũng được mọi người tôn sùng còn tôi thì sao? Trở thành vết nhơ trong cuộc sống của anh. Anh ghét tôi lắm phải không? Ha ha, tôi sẽ cướp hết mọi thứ của anh!”

“Em điên rồi! Tia lửa!”

Yoko tức giận phóng ra tia lửa.

“Hừ, tường nước!”

“Cuồng phong phản nộ.”

Yoko lên tiếng tấn công Yoki khiến hắn bị ngã ra đằng sau môi khê rỉ máu.

“Anh... anh muốn giết em thật sao?”

“Yoki... anh...”

“Ha ha, bị lừa rồi!”

Yoki mỉm cười trong lúc Yoko mất cảnh giác tấn công liên hoàn.

“Yoki... e...”

“Yoko chẳng phải anh thích dạy người khác lắm sao? Tôi sẽ cho anh toại nguyện.”

Yoki nói rồi tạo ra một chiều không gian khác đẩy Yoko vào mỉm cười đầy khinh bỉ.

“Nhìn đi, trông thật thảm hại pháp sư Yoko. Anh mạnh nhưng lại quá nhân từ anh đã không ra tay giết tôi. Bây giờ coi như nể tình tôi sẽ tặng anh đến nơi ở của các linh thú và anh mãi mãi không bao giờ ra được.”

Sau khi giải quyết xong, Yoki đến vương quốc vampire và nhận làm đưa con thất lạc. Vì có đôi mắt và phép thuật giống đức vua nên ai cũng tin và hắn được lên làm vua. Yoki trên ngai vàng trở nên tàn bạo không biết bao nhiêu vampire chết dưới tay hắn nữa.

\*\*\*\*\*

“Chính vì thế mà người trong gia tộc chết dần chết mòn chỉ còn Minh Vỹ để duy trì nòi giống.”

Một giọng nói vang lên khiến tất cả ngạc nhiên.

“Trần Hạo Quân! Sao ông ở đây?”

Ông ngoại Ngọc kinh ngạc nhìn người trước mặt.

“Ông đến nhầm nơi rồi vampire ở bên kia cơ.”

Cha Thái Bảo cũng lạnh lùng nhìn ông ta.

“Từ từ đã, tôi đến đây đâu phải đánh nhau với các người.”

“Không phải ông đứng về phe vampire sao?”

“Trước đây quả là gia tộc ác quỷ đứng về phe vampire nhưng tôi cảm thấy có gì không đúng nên đã tìm hiểu và biết được tội lỗi trước đây không phải do công chúa ánh sáng Sera mà là do Băng Băng. Băng Băng đã mua thuốc ở bên vampire có thể nói Vampire đã gây ra cuộc xung đột trước đây.”

Hạo Quân lên tiếng khiến ai cũng há hốc mồm.

“Vậy sao?”

“Đúng vậy, nếu ta hãm hại các người chắc con trai ta giết ta mất.”

“Ý ông là Trần Hạo Phong?”

Thái Bảo nghi hoặc lên tiếng.

“Đúng vậy, thằng nghịch tử đó theo gái bỏ cha mà.”

“Vậy nếu ác quỷ và pháp sư bắt tay cùng nhau thì tốt.”

Lam vui vẻ lên tiếng.

“Không bao giờ!”

Cả ông Ngọc lẫn Hạo Quân đều lên tiếng.

“Nếu mà muốn họ hợp tác thì chắc trời phải mưa tiền.”

Trang khẽ thở dài.

“Vì thế sắp có mưa máu rồi!”

Một giọng nói vang lên.

-----  
“Sera?”

Tất cả mọi người đồng thanh nhìn tôi.

“Đó là Ngọc!”

Hạo Phong lạnh lùng lên tiếng.

“Đúng vậy, Sera được giải thoát rồi.”

“Ngọc ư?”

Chị Dương ngạc nhiên nhìn tôi.

“Vâng, sức mạnh của em đã thức tỉnh rồi.”

Tôi mỉm cười nhìn chị.

“Trời ơi con dâu của tôi!”

Một người đàn ông chạy đến định ông tôi thì bị Hạo Phong cản lại. Hắn tối mặt nhìn ông ta.

“Đừng nói với tôi đây là cha cậu!”

Tôi nhìn Hạo Phong. Thật không thể tin được! Hai người này giống nhau ở điểm nào.

“Em cứ coi như ông ta không phải cha tôi đi!”

Hạo Phong khẽ thở dài.

“Bây giờ ta quay lại vấn đề chính vậy ông có hợp tác không?”

Ông ngoại tôi nhú mày lên tiếng.

“Để con trai tôi quyết định đi.”

“Được vậy chúng ta sẽ hợp tác. Ác quỷ và pháp sư sẽ hợp tác với nhau.”

Hạo Phong vừa dứt lời tất cả tất cả liền vỗ tay.

“Thật tuyệt vời! Sau hàng nghìn năm cuối cùng tất cả đã làm hòa với nhau.”

Trang mỉm cười lên tiếng.

“Có gì mà vui vậy? Ta cũng muốn góp vui.”

“Thầy Yoko? Miki?”

Tôi há hốc mồm nhìn người trước mặt mình.

“Hi hi, thời gian để phá bỏ kết giới hơi lâu nên em đến muộn.”

Miki mỉm cười nhảy vào lòng tôi.

“Mọi người thật là... sao từng người cứ xuất hiện liên tục vậy? Nơi này chắc không đủ chỗ mất.”

Lam nói đùa một câu khiến tất cả bật cười đầy vui vẻ.

“Ta đương nhiên phải xuất hiện rồi. Ta muốn đấu lại với em trai ta một ván nữa. Với lại ta sao để cháu một mình chiến đấu.”

Thầy Yoko lên tiếng tay khẽ xoa đầu tôi.

“Tổ chức bóng đêm rất nhiều người gồm bốn người làm cốt cán là Hắc điệp, Bạch điệp, Hoàng điệp và Dạ Nguyệt. Và người điều khiển tất cả là Yoki chắc các chị cũng biết ông ta nguy hiểm như thế nào.”

Miki nghiêm túc lên tiếng.

“Vậy muốn tiêu diệt ông ta bằng cách nào?”

“Kết hợp các thanh kiếm lại với nhau để tạo thành Huyền Thoại kiếm.”

“Nhưng chúng ta quá ít người có lẽ cần cứu viện.”

Lam lo lắng lên tiếng.

“Vậy để ta gọi cứu viện.”

Ông ngoại tôi gạt đầu định gọi nhưng tôi ngăn lại.

“Khoan đã, cháu muốn mọi người giải quyết đám vampire ngoài kia còn đấu với Yoki và bốn cốt cán chúng cháu sẽ lo.”

“Cái gì? Ngọc con đang nghĩ cái gì vậy?”

Mẹ tôi kinh ngạc nhìn tôi.

“Đúng đó ta làm sao có thể đấu lại bọn chúng.”

Tiến cũng gạt đầu đồng ý.

“Đây chính là chiến lược của tớ. Càng đông người càng khó hành động! Với lại tớ muốn chúng ta có thể tự giải quyết được mà không gây phiền phức cho ai. Chúng ta đã cùng nhau trải qua nhiều chuyện cùng nhau trưởng thành tớ muốn đây là trận chiến cuối cùng đáng nhớ của chúng ta dù thất bại hay thành công tớ vẫn hạnh phúc khi có mọi người bên cạnh.”

“Ngọc... cậu có phải Ngọc không vậy?”

Lam ngạc nhiên nhìn tôi.

“Sao vậy?”

“Cậu trưởng thành thật rồi! Thật không ngờ cái đứa đàn thối đàn nát suốt ngày dán mắt vào sách lại nói được câu ý nghĩa như vậy!”

Trang cũng thốt lên.

Tự dưng tôi muốn đánh người quá!

“Quà không hổ danh là con dâu của tôi.”

Ba Hạo Phong khẽ gật gù.

“Bớt ảo tưởng đi! Nó là cháu tôi!”

Ông tôi hừ lạnh lên tiếng.

“Vậy chúng ta sẽ thực hiện như vậy. Ba mẹ cũng các tiền bối sẽ dẫn quân ra đánh lũ vampire đang tiến đến còn những người còn lại sẽ chiến đấu bên trong.”

“Tuân lệnh công chúa ánh sáng.”

Tôi vừa dứt lời lập tức tất cả quỳ xuống hành lễ đương nhiên Hạo Phong không quỳ rồi.

“Mọi người dừng lại vậy! Chúng ta phải đập tay mới đúng.”

Tôi mỉm cười lên tiếng. Trang, Lam, Tiến, Thái Bảo, Miki liền đặt tay lên nhau.

“Hạo Phong!”

Tôi khẽ kéo áo hấn. Hạo Phong chán nản cũng đặt tay lên. Tôi và chị Dương mỉm cười đặt theo.

“Mọi người vì một người, một người vì mọi người yeah!”

Bằng tinh thần đoàn kết nhất định chúng tôi sẽ vượt qua! Nhất định thế!

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 37: Cuộc Phản Công

“Đây là khu vực trường ta.”

Lam ôm tấm bản đồ to dùng đặt xuống đất.

“Tốt! Vậy ta sẽ chọn khu đất trống này làm nơi chiến đấu. Ở gần đó có con sông sẽ thuận lợi cho Lam bên trái còn có một bãi cát Trang có thể thuận tiện sử dụng sức mạnh.”

Tôi mỉm cười lên tiếng.

“Vậy chúng ta sẽ bố trí chiến đấu và phòng thủ như thế này: Ngọc và Hạo Phong ở giữa để tấn bên trái sẽ là Trang. Bên phải Ngọc là Lam đằng sau sẽ là Thái Bảo. Tôi sẽ đứng sau Hạo Phong. Tiến có thể tạo ra kết giới nên cậu ta sẽ đứng đầu. Miki và các linh thú khác sẽ đứng cuối để yểm trợ.”

Chị Dương cầm lấy bút đánh dấu vị trí của từng người.

“Đúng rồi! Bây giờ em mới nhớ ra!”

Bất chợt Miki kêu lên khiến chúng tôi ngạc nhiên.

“Sao vậy?”

“Chúng ta thiếu một thứ nữa, là con dao phép thuật.”

“Con dao phép thuật?”

Tôi nhú mày nhìn con bé.

“Đúng vậy nó hỗ trợ chúng ta kết hợp tuy nhiên em lại để nó ở thế giới linh thú rồi.”

“Haizz, em thật là phải làm sao đây?”

Trang khẽ trách móc con bé.

“Em sẽ đi lấy!”

“Nhưng bên ngoài rất nguy hiểm.”

“Vậy để tụi em đi cùng.”

Một giọng nói vang lên.

“Diệp Chi? Tuấn?” (Xem lại tội lỗi của song sinh.)

Chị Dương ngạc nhiên nhìn hai người vừa bước vào.

“Em nợ anh chị rất nhiều nên muốn trả đủ.”

Diệp Chi mỉm cười giải thích.

“VẬY NHỜ VÀO HAI EM”

“Chúng ta mau đi thôi.”

Miki lên tiếng rồi nhanh chóng nhảy đi.

Ừ... ừ...

Trời bỗng nhiên nổi mây đen lù lờ xuất hiện khắp cả bầu trời.

“Ông ta đã thức tỉnh!”

“Chúng ta mau hành động thôi! Chắc lúc này ông ngoại cùng mọi người đã ra đến nơi rồi. Hãy nhớ bằng mọi giá phải bảo vệ Ngọc.”

Chị Dương lên tiếng rồi cùng chúng tôi ra bãi đất dự định.

-----

Cả nhóm Ngọc lại gần khu đất trống, ai nấy đều về vị trí của mình. Vài phút sau bầu trời xuất hiện một đàn dơi ẩn hiện trong đó là một đám người bao gồm Dạ Nguyệt, Nhi Tuyết, Nhi Băng và Anh Thư.

“Thư... cậu!”

Lam kinh ngạc nhìn Thư.

“Minh xin lỗi.”

Thư cúi gầm mặt. Đám dơi tản ra, từ trong đó xuất hiện một người đàn ông mái tóc màu bạch kim đôi mắt đỏ ngầu. Đó là Yoki.

“Bọn người coi thường chúng ta hay sao mà cho một đám nít ranh thế này?”

Hắn nhếch mép lên tiếng.

“Chưa biết ai là nít ranh đâu.”

Ngọc lạnh lùng đáp lại.

“Ồ, thì ra là công chúa ánh sáng đáng kính!”

“Ngọc, lên đi kìa ông ta!”

Trang lên tiếng mọi người đều vào tư thế phòng bị.

“Vampire!”

Nhi Tuyết lên tiếng lập tức một đám vampire xuất hiện.

“Thủy vương kiếm”

Trên tay Lam xuất hiện một thanh kiếm đâm chết mấy chục tên.

“Băng kiếm!”

Từ đằng sau Lam vang lên một giọng nói.

“Nhi Băng kỹ thuật của cô tốt đó!”

“Cảm ơn, tặng cô một món quà nè!”

Nhi Băng mỉm cười lập tức trên tay cô là một quả cầu băng.

“Tuồng nước.”

Rất may Lam tránh kịp chỉ bị xây sát một chút.

Xoẹt.

Lưỡi kiếm của Nhi Băng xoẹt ngang vai cô.

“Dây nước.”

“Con đường băng!”

Ngay lập tức chân Lam bị đóng băng không thể cử động được.

“Dây gai nổi loạn.”

Nhanh như cắt cả cơ thể Nhi Băng bị một đồng dây gai quấn quanh.

“Đáng ghét! Sao giờ này mới tới!”

Lam lờm Thiên Ân một cái.

“Xin lỗi, hi hi.”

“Thiên Ân, ngươi định làm phản à?”

Nhi Băng tức giận trừng mắt.

“Ta là một phù thủy nhưng ta cũng có tình yêu vì thế ta quyết định bảo vệ người ta yêu. Phi tiêu lá.”

Một đồng lá phi thăng về phía Nhi Băng nhưng cô ta nhanh chóng hét lên.

“Vô hiệu hóa!”

“Kết giới nước.”

Lam liền sử dụng kết giới ngăn chặn sức mạnh Nhi Băng. Những phi tiêu đâm vào mặt cô ta khiến Nhi Băng ôm mặt.

“Song thần.”

Lam liền dùng sức mạnh nhấn chìm Nhi Băng đến khi cô ta sắp ngạt thở mới tha. Nhi Băng nằm trên mặt đất thở hổn hển rồi ngất đi.

“Đỡ này!”

Dạ Nguyệt hét lên dùng phi tiêu tấn công Dương.

“Trò trẻ con!”

Cô nhếch mép né tránh phi tiêu.

“Hừ! Mi hơi coi thường ta rồi đó!”

Dạ Nguyệt hơi tức giận nhưng ngay sau đó bà ta lấy lại bình tĩnh dùng roi quấn chặt chân của cô. Dương nghiêng người lấy kiếm chặt nhưng vô dụng.

“Mi nghĩ cây roi này đơn giản như vậy sao? Đúng là con nít!”

Bà ta cười siết chặt roi hơn. Dương bình tĩnh tìm cách ứng phó thì một thanh kiếm bay đến chỗ cô chặt đứt dây.

“Chết tiệt! Tên nghịch đồ nhà mi!”

Dạ Nguyệt phẫn nộ trừng mắt nhìn Minh Vỹ. Cậu dường như không quan tâm đến bà ta chạy đến đỡ Dương nhưng bị cô chĩa kiếm vào.

“Anh đến đây làm gì? Muốn lừa gạt à?”



Dương lạnh lùng mở miệng. Trong mắt Minh Vỹ thoáng một tia đau khổ nhưng ngay sau đó cậu mỉm cười bước qua Dương để lại một câu nói:

“Bà ta để tôi lo, em nhớ cẩn thận.”

Dương cảm thấy tim mình nhói lên cô liền quay lưng bỏ đi.

“A! Thật cảm động! Phản bội cả gia tộc để theo tiếng gọi tình yêu. Mi làm ta cười chảy cả nước mắt!”

“Bớt lời đi!”

Cậu hừ lạnh giờ kiếm lên.

“Bảo bóng đêm!”

Lập tức xung quanh tối đen lại.

“Mưa máu!”

“Dối!”

Dạ Nguyệt vừa dứt lời một đồng máu độc tấn công Vỹ nhưng cậu đã nhanh tay triệu hồi dơi hút máu.

“Nhát胆 của bóng tối!”

Dạ Nguyệt chưa kịp chuẩn bị gì đã bị một thanh kiếm đâm vào bụng. Bà ta ngạc nhiên nhìn người trước mặt mình.

“Sao mày học được? Đó là tuyệt chiêu ta học suốt 100 năm qua!”

Minh Vỹ khẽ nhếch mép nhìn bộ dạng thảm hại của bà ta.

“Bởi vì bà chưa bao giờ biết bảo vệ một ai đó!”

Rồi cậu quay lưng để Dạ Nguyệt nằm giữa vũng máu nhìn theo. Bà từng thua cha của Minh Vỹ nay lại thua cậu thật đúng là cha nào con đấy. Luôn khiến người khác cảm hận!

“Mưa tuyết!”

Một đồng tuyết tấn công khiến Trang ngã xuống đất!

“Đáng ghét!”

Trang tức giận đập mạnh xuống đất khiến mặt đất rung chuyển hàng đồng đất bay lên.

“Cứ nghĩ mi giỏi thế nào hóa ra còn yếu hơn cả con nhỏ Ngọc!”

Nhi Tuyết cười đầy mỉa mai khiến Trang càng thêm tức giận. Cô liền lao về phía Nhi Tuyết rút kiếm ra.

“Kỹ thuật kém quá!”

Nhi Tuyết nhanh chóng tránh được đường kiếm của Trang. Cô ta đập mạnh vào tay Trang khiến kiếm rơi xuống.

“Đồ ngốc!”

Nhi Tuyết khẽ cười nhưng ngay sau đó Trang ngẩng đầu lên khóe môi cong đầy thách thức.

“Ai mới là kẻ ngốc đây!”

“Hả?”

“Tia sấm!”

Từ trên cao Tia xuất hiện dùng sức mạnh tấn công Nhi Tuyết.

“Con nhỏ chết tiệt! A... a...”

Nhi Tuyết bị tấn công bất ngờ hét lên một tiếng rồi ngã đi.

Trong lúc này mọi người cũng nhanh chóng giải quyết lũ vampire.

“Lúc này Miki thế nào rồi?”

Trang lo lắng lên tiếng.

\*\*\*\*\*

“Chúng ta phải nhanh lên thôi!”

Miki lên tiếng tăng nhanh tốc độ.

“Miki cẩn thận!”

Diệp Chi hét lên. Một đám vampire xuất hiện chắn đường.

“Aizz... Sao lại xuất hiện lúc này.”

Miki tức giận sử dụng sức mạnh tấn công bọn chúng.

“Lừa địa ngục!”

Diệp Chi liền phối hợp với Miki.

“Oa, Diệp Chi cậu tài thật!”

Tuấn khẽ cảm thán cũng sử dụng sức mạnh tấn công.

“Miki, đằng sau!”

Diệp Chi kêu lên khiến Miki giật mình bị một tên vampire tấn công, con dao trên lưng bị văng ra.

“A, vampire ngày càng nhiều.”

Tuấn lo lắng nhìn bản thân mình bị bao vây bởi đám đen xì này.

-----

Sau khi tiêu diệt xong mấy tên vampire, tôi ngược mắt nhìn thấy Hạo Phong đang đánh nhau với Yoki định chạy ra giúp thì một người ngăn lại.

“Thư?”

Tôi ngạc nhiên nhìn nhỏ.

“Cậu không thể đến đó rất nguy hiểm!”

“Mau tránh ra tôi không muốn đánh nhau với cậu đâu!”

Tôi lạnh lùng nhìn nhỏ.

“Ngọc!”

“Đừng trách tôi không nói trước!”

Tôi rút kiếm ra tấn công nhỏ.

“Doi!”

Nhỏ lên tiếng ngay lập tức một đàn doi bao vây lấy tôi.

“Lưỡi kiếm ánh sáng!”

Tôi lên tiếng ngay lập tức lũ doi biến mất.

“Ngọc, nghe tớ nói đã.”

“Chúng ta không còn gì để nói!”

Tôi tức giận nhìn nhỏ. Nhỏ lại muốn lừa tôi nữa sao?

“Ngọc!”

“Tia sáng!”

“Hào quang ánh sáng!”

Tôi đang định tấn công nhỏ thì một sức mạnh khác ngăn lại. Là Thái Bảo!

“Ngọc chúng ta hãy để cô ấy nói xem!”

“Thái Bảo?”

Tôi cùng Thư ngạc nhiên nhìn cậu ta.

“Thái Bảo... tại sao?”

Thư ngạc nhiên lên tiếng.

“Bởi vì trong mắt cậu rất thật, thật giống như mấy năm về trước.”

“Mấy năm về trước? Thái Bảo cậu nhận ra tôi?”

“Đúng vậy, xin lỗi vì không nói cho cậu biết. Lời hứa xưa tôi cũng không quên chỉ là tôi nghĩ cậu đã sớm lãng quên rồi.”

“Không tôi chưa bao giờ lãng quên nó!”

Nhỏ liền bật khóc.

“E... hèm, hai người kia, không phải lúc diễn phim tình cảm đâu!”

Bị cho ra rìa tôi bắt mắt kêu lên.

“À ừ, Ngọc thật ra tớ... tớ muốn giúp cậu... tớ... muốn một lần được làm người tốt.”

Thư ngập ngừng nhìn tôi.

“Làm sao để tôi tin cậu đây?”

“Tớ...”

“Đùa thôi, chào mừng cậu trở lại!”

Tôi mỉm cười nhìn nhỏ. Tôi biết quá mạo hiểm khi đặt niềm tin vào nhỏ nhưng tôi vẫn muốn liều lĩnh tin nhỏ một lần.

“Ngọc, cảm ơn cậu.”

Thư bật khóc nhìn tôi bỗng nhiên người nhỏ phát sáng.

“Thư sao vậy?”

Tôi kinh ngạc nhìn nhỏ.

“Là cầu vồng! Sức mạnh của cô ấy đã thức tỉnh rồi.”

Thái Bảo lên tiếng giải thích.

“Cầu vồng?”

“Đúng vậy, cầu vồng là sức mạnh hỗ trợ của ánh sáng.

“Vậy chúng ta nắm chắc phần thắng rồi. Chiến thôi!”

## Chương 38: Tạm Biệt!

“Thư, chúng ta mau tiến lên.”

Tôi ôm lấy Thư rồi nói.

“Được!”

Nhỏ vui vẻ gật đầu.

“Hạo Phong!”

“Ma Vương Kiếm”

Ngay lập tức Hạo Phong ném kiếm lên trên trời.

“Bạch Thiên Kiếm”

Tôi cũng lên tiếng rồi ném thanh kiếm lên trời.

“Cầu vòng ánh sáng!”

Thư liền tạo ra bảy tia sáng đủ loại màu sắc bao bọc lấy hai thanh kiếm của tôi và Hạo Phong ngăn cản không để Yoki tấn công được.

“A... a... a.... Mất ta!”

Yoki lấy tay che mắt. Ánh sáng ngày một lớn và...

Bùm..

Tất cả chúng tôi bị ngã xuống đất.

“Chúng ta thắng rồi ư?”

Trang ngạc nhiên lên tiếng.

“Chẳng lẽ trận chiến đã kết thúc?”

Lam cũng không tin vào mắt mình.

“Như thế chẳng phải tốt sao!”

Tôi mỉm cười lên tiếng. Nhưng không, lòng tôi cảm thấy bất an vô cùng. Cứ như trận chiến vừa rồi chỉ là mồi nhử vậy. Tôi không tin trận chiến có thể kết thúc đơn giản như vậy.

Khói bụi tan. Một giọng cười vang lên.

“Ha... ha... ha... hay lắm”

“Ông là ai?”

Chị Dương lạnh lùng lên tiếng.

“Một lũ nhóc con, các ngươi có thể đối đầu với ta sao?”

Yoki mỉm cười nhìn chúng tôi.

“Ông... làm sao có thể?”

Tôi kinh hãi. Tại sao? Tôi và Hạo Phong đã... làm sao ông ta có thể không hề hấn gì?

“Tất cả là nhờ chúng nó!” – Ông ta mỉm cười chỉ tay về phía Nhi Tuyết, Nhi Băng và Dạ Nguyệt. – “Mỗi tháng ta hút đi một chút linh khí của chúng dần dần luyện thành một bộ giáp. Các ngươi thấy hôm nay bọn chúng rất yếu phải không?”

“Ông dám lợi dụng chị tôi?”

Thư tức giận lên tiếng.

“May là linh khí người yếu nếu không cũng sẽ bị như thế rồi. Mà cũng phải nhờ công chúa ánh sáng đã giúp linh khí thật sự của người xuất hiện phải không kẻ phản bội?”

Ông ta mỉm cười đầy nguy hiểm. Sau đó một luồng sức mạnh xuất hiện đẩy ngã Thư.

“Thư!”

Tôi hét lên nhanh chóng chạy đến đỡ nhỏ.

“Thùy triều!”

“Sấm đất!”

Trang và Lam liền lao lên tấn công ông ta nhưng rất nhanh bị đẩy ngã.

“Ha ha, rốt cuộc cũng là một lũ nít ranh học đòi mà thôi. Mi nghĩ có thể thắng được ta sao? Ngay cả Yoko cũng không thắng được ta thì các người làm sao có thể.”

Nhìn Yoki cười. Lòng tôi tràn đầy lửa giận. Đáng ghét, sao tôi lại cảm thấy bản thân mình vô dụng như vậy chứ!

“Bạch thiên kiếm!”

Tôi nắm chặt thanh kiếm lao lên phía trước.

“Ngọc! Đứng!”

Hạo Phong liền giữ tôi lại nhưng đã quá muộn. Tôi nhanh chóng bị ông ta phản công lại.

Bùm.

Tôi kinh ngạc nhìn chị Dương. Chị đỡ đòn cho tôi!

“Chị Dương?!”

“Đừng manh động.”

Chị Dương ôm cánh tay bị thương nhìn tôi lên tiếng. Nhưng tôi phải làm sao đây? Chẳng lẽ đứng chờ ông ta giết hại từng người sao?

“Ngọc, nhân lúc tởm chận ông ta hãy sử dụng sức mạnh nhé!”

Một giọng nói vang bên tai tôi khiến tôi ngạc nhiên. Tôi chưa kịp định hình gì thì một bóng đen lao lên phía trước.

“Cầu vồng ánh sáng!”

Thư hét lên mọi thứ xung quanh nhỏ đều phát sáng.

“Thư, đừng làm liều! Cậu đang sử dụng đến tầng cao nhất của sức mạnh đó!”

Thái Bảo lên tiếng. Tôi kinh ngạc nhìn nhỏ.

“Mau làm đi Ngọc!”

Thư gào lên khiến tôi sợ hãi.

“Lam, Trang, Tiến, Thiên Ân, Minh Vỹ, chị Dương, Thái Bảo, Hạo Phong! Chúng ta mau kết hợp đi!”

“Được.”

Tất cả liền gật đầu. Hạo Phong quay sang nhìn Jiro:

“Jiro, mau sử dụng sức mạnh ngăn cản ông ta.”

Jiro liền cùng đám linh thú tiếp thêm sức mạnh ngăn cản ông ta.

Tất cả chúng tôi liền kết hợp thanh kiếm lại với nhau. Tất cả thanh kiếm tạo thành một luồng sáng tấn công Yoki.

“Ma thuật!”

Một giọng nói vang lên khiến tất cả chúng tôi ngạc nhiên. Pháp sư Yoko mỉm cười nhìn tôi sử dụng sức mạnh khiến luồng sáng càng thêm mạnh mẽ.

“Magic!”

Tôi hét lên khiến luồng sáng bay về phía trước tấn công Yoki.

Đoàng.

Lại một tiếng nổ vang lên tất cả chúng tôi người đầy thương tích cố gắng đứng dậy.

“Thư!”

Tôi lo lắng chạy đến chỗ nhỏ nhưng Thái Bảo nhanh chân hơn đỡ nhỏ dậy.

“Cậu ấy bị thương nặng quá! E là không thể chiến đấu được tiếp.”

“Cậu vất vả rồi Thư.”

Tôi khẽ nói. Để cho Thái Bảo đưa thư đi trị thương.

“Yoki, cuối cùng ngươi cũng có ngày hôm nay.”

Pháp sư Yoko lặng lẽ nhìn Yoki nằm dưới đất người đầy thương tích.

“Vì sao? Vì sao ta lại thua? Phép thuật bao năm của ta? Công sức ta tu luyện! Không thể nào!”

“Ngươi thua rồi! Ngươi mãi mãi không thắng được công lý đâu!”

“Không! Ta không tin! Chúa Vampire, hãy cho ta sức mạnh!”

Ông ta hét lên ngay lập tức trời đất tối lại. Một giọng nói vang lên trong không trung:

“Thật là một kẻ vô dụng! Đến lúc ta phải ra tay rồi.”

Ngay lập tức một đồng dây gai xuất hiện cuốn lấy Yoki, Minh Vỹ và chị

Dương.

“Chị Dương! Minh Vỹ!”

Tôi sợ hãi kêu lên.

“Là hấn ta!”

Pháp sư Yoko lo lắng lên tiếng. Từ trong bóng đêm một con quái vật xuất hiện khiến tôi hoảng sợ.

“Ngươi không còn giá trị lợi dụng nữa rồi.”

“Không! Ta muốn sức mạnh! Ta muốn làm bá chủ.”

Ngay lập tức con quái vật hút máu của Yoki khiến ông ta biến thành một bộ xương khô! Rồi hấn quay sang Minh Vỹ và chị Dương.

“Pha lên tím và pha lê đỏ ha ha!”

“A... a... a...”

Cả người Minh Vỹ và chị Dương phát sáng, viên pha lê từ trong cơ thể hai người liền xuất hiện.

“Lửa ma pháp!”

Pháp sư Yoko liền dùng phép thuật tấn công chúa vampire nhưng vô dụng. Hấn ta quá mạnh. Cuối cùng viên pha lê bị hấn hấp thụ.

“Đáng ghét! Mưa nước!”

Lam liền dùng pháp thuật nhưng dễ dàng bị hấn đỡ lấy đánh bật ra xa.

“Lam!”

Tôi kêu lên chạy lại đỡ nhỏ.

“Hấn ta mạnh quá!”

Lam khẽ nói máu từ miệng rỉ ra.

“Ha ha Yoko, dù ông có mạnh thế nào cũng không đánh bại được ta đâu! Bây giờ ta đã có pha lê đỏ và pha lê tím rồi.”

Chúa vampire cười lạnh. Cả cơ thể hấn bỗng to ra. Khuôn mặt ít nhất còn giống người bỗng biến dạng thành hình một con dơi, trên trán còn có hai viên đá. Là pha lê tím và pha lê đỏ! Từ đằng sau hấn mọc ra một đôi cánh dơi, móng tay vốn dài nay lại dài hơn khiến con người ta kinh hãi. Hấn ta là quái vật!

“Chúng ta phải làm gì đây? Riêng Yoki khó khăn lắm mới chống lại được bây giờ thì... Hết hi vọng rồi!”

Trang bắt lực lên tiếng. Tôi mím môi nhìn chị Dương và Minh Vũ ở trên tay ông ta. Vô lực như một xác chết!

“Ngọc cháu cùng mọi người mau lùi lại!”

Đột nhiên pháp sư Yoko lên tiếng. Tôi cùng mọi người ngạc nhiên nhưng cũng lùi lại.

“Sao? Muốn đấu tay đôi à?”

Hấn ta nhếch mép thả chị Dương và Minh Vũ xuống.

“Ta sẽ cho ngươi sức mạnh của ta chỉ cần ngươi buông tha cho lũ trẻ.”

“Pháp sư Yoko, người đang nghĩ gì vậy?”

Tôi kinh ngạc lên tiếng.

“Đúng đó! Chúng ta muốn chết thì cùng chết sao phải cúi mình.”

Trang và Lam cũng gật đầu.

“Các cháu còn quá nhỏ chưa thể tự mình chiến đấu được.”

“Không, chúng cháu không thể người làm vậy.”

“Nhưng...”

“Pháp sư Yoko nói đúng đó!”

Đột nhiên chị Dương lên tiếng khiến tôi giật mình.

“Chị Dương.”

“Chúng ta còn quá nhỏ! Chúng ta không thể làm gì, chị, em hay mọi người đều không thể làm gì. Ông ta quá mạnh! Yoki đã khó đối phó hiểm chi là chúa vampire.”

“Có lẽ chúng ta lên dừng ở đây thôi.”

Trang cũng đồng tình với ý kiến chị Dương.

“Trang!”

“Ngọc, cậu biết chúng ta không thể làm gì rồi mà. Chúng ta nên bỏ cuộc thôi! Đây không phải trò chơi có thể liên quan đến tính mạng của tất cả chúng ta. Chúng không thể làm gì khác được!”

Rầm.

Một tiếng động vang lên kéo tôi ra khỏi cuộc trò chuyện. Pháp sư Yoko đã bị chúa Vampire hạ gục hoàn toàn.

“Có lẽ chúng ta nên bỏ cuộc.”

Thiên Ân lặng lẽ nhìn chúa Vampire.

“Bảo Ngọc!”

Hạo Phong im lặng nãy giờ bỗng lên tiếng. Đôi mắt nhìn tôi như muốn nghe quyết định từ tôi. Bỏ cuộc hay tiếp tục đây?

“Vậy chúng ta sẽ...”

Lam u ám lên tiếng thì bị tôi cắt lời.

“Chúng ta sẽ chiến đấu tiếp!”

“Ngọc!”

Tất cả kinh ngạc nhìn tôi.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 39: Tạm Biệt (P2) End.

“Em đang nghĩ gì vậy? Chúng ta làm sao thắng nổi? Hiếm chi sức mạnh của chị nay không còn làm sao có thể bảo vệ được em!”

Chị Dương tức giận trước quyết định của tôi.

“Đúng đó, chúng ta có thể thua!”

Trang gạt đầu lên tiếng.

“Chúng ta chưa đánh làm sao biết chúng ta sẽ thua?”

Tôi nghiêm mặt nhìn nhỏ.

“Bởi vì hấn quá mạnh!”

“Nhưng không vì thế chúng ta sẽ thua! Chúng ta đã hứ gì lúc lên đường! Chúng ta sẽ chiến đấu đến cùng mà!”

“Ngọc...”

Tất cả đơ người nhìn tôi. Tôi đang khóc...

“Dù thế nào đi chăng nữa tớ sẽ chiến đấu đến cùng! Mọi người có thể bỏ cuộc nhưng tớ thì không! Không bao giờ bỏ cuộc! Tớ sẽ chiến đấu để bảo vệ những người thân yêu của mình chứ không phải với tư cách là một công chúa.”

“Ồ thật cảm động!”

Một tiếng cười lạnh vang lên. Chúa Vampire từ từ bước lại gần phía chúng tôi thậm chí cố ý dẫm vào tay pháp sư Yoko đang bất lực nằm dưới đất.

“Bớt lời đi!”

Tôi lạnh lùng rút kiếm ra.

“Em đúng là rắc rối!”

Một giọng nói vang lên tai tôi.

“Hạo Phong?”

“Sao tôi có thể bỏ rơi em được!”



Hạo Phong mỉm cười rút kiếm ra.

“Haizz, có trách thì trách em cứng đầu quá mà!”

Chị Dương vỗ vai tôi rồi về vị trí chiến đấu. Sau đó Trang, Lam, Tiến, Thiên Ân và Minh Vỹ cũng vào vị trí.

“Tất cả... Tại sao?”

“Đồ ngốc, chúng ta là bạn sao có thể bỏ rơi nhau!”

Lam mỉm cười cốc đầu tôi một cái.

“Ê, mấy người quên tôi rồi à?”

Thái Bảo mỉm cười bay nhanh về phía chúng tôi.”

“Ngoài kia sao rồi?”

Tôi lo lắng nhìn cậu ta.

“Lũ vampire xuất hiện nhiều hơn dự tính nhưng an tâm mọi chuyện sẽ được giải quyết.”

“Được, chúng ta cũng sẽ cố gắng hết sức.”

“Yes, Madam!”

Mọi người mỉm cười trả lời.

“Hãy duy trì nụ cười trên môi và tiến về phía trước đi! Lam Trang!”

“Ok!”

Lam cũng Trang lao lên phía trước.

“Nước!”

“Đá!”

Cả hai đồng thanh kết hợp sức mạnh với nhau tấn công vào mắt ông ta. Ế? Đây là mưa đá chẳng?

“Thiên Ân! Thái Bảo.”

“Dây gai!”

“Dây ánh sáng!”

Lập tức từ trên trời và dưới đất ngoi lên đủ đồng dây dợ trói ông ta lại.

“Tiến!”

“Sấm sét!”

“Hạo Phong!”

Tôi quay sang nhìn hắn. Hạo Phong mỉm cười nhìn tôi rồi rút kiếm ra.

“Kết hợp.”

Mũi kiếm của Hạo Phong và tôi chạm vào nhau vang lên một tiếng sắc lạnh. Một luồng ánh sáng xuất hiện lao nhanh về phía ông ta.

Làm ơn... làm ơn hãy để lần này thành công..

Đoàng..

Một tiếng động vang lên. Một sức mạnh vô cùng lớn bay nhanh về phía tôi.

“Ngọc!”

Ai đang hét vậy? Tại tôi ù đi mắt nhắm tịt lại. Khi tôi mở mắt ra thì tất cả đã nằm la liệt dưới đất.

“Mọi người? Chuyện này là sao?”

Tôi kinh hãi kêu lên. Tại sao lại chờ cho tôi cơ chứ?

“Một lũ ngốc! Ha ha ha...”

Chúa vampire cười đầy khinh miệt nhìn tôi.

“Không thể tha thứ! Tuyệt đối không thể tha thứ! A... a... a...”

Tôi hét lên nước mắt rơi lã chã.

“Ngọc!”

Giọng nói của Hạo Phong vang lên.

“Hạo Phong...”

“Đừng như Sera!”

Hắn mỉm cười nhìn tôi khiến lòng tôi đau đớn vô cùng. Vậy tôi phải làm sao? Tất cả vì bảo vệ tôi mà...

“Bảo Ngọc...”

Một giọng nói khác vang lên.

“Sera?”

“Cô quên mất mình có sức mạnh đặc biệt rồi à? Hãy nhớ tình bạn và tình yêu mới là sức mạnh chân chính chứ không phải lòng thù hận. Mạnh mẽ lên nào...”

Sera mỉm cười dùng tay lau đi những giọt nước mắt của tôi rồi biến mất.

“Tôi hiểu rồi!”

Tôi mỉm cười đứng dậy nhìn ông ta.

“Sao nào, muốn đánh nhau tiếp à?”

Tôi không nói gì chỉ mỉm cười tay nắm chặt chiếc vòng. Pha lê trắng ... làm ơn hãy giúp ta... giúp ta bảo vệ những người ta yêu thương.. Đột nhiên pha lê trắng phát sáng bao trùm lấy tất cả.

“Ánh sáng này là gì? A... a... a đau quá!”

“Thứ ánh sáng gì vậy? Sao cảm thấy dễ chịu thế...”

Lam ngạc nhiên đứng dậy dụi mắt.

“Ờ? Vết thương không còn đau nữa!”

Trang cũng ngạc nhiên nhìn tôi.

“Đương! Vỹ! Đỡ lấy!”

Pháp sư Yoko hét lên ném hai viên pha lê về phía chúng tôi.

“Mọi người mau kết hợp đi!”

Tôi lên tiếng rồi rút kiếm ra.

“Được!”

“Hãy nhớ tình bạn và tình yêu mới là sức mạnh thật sự của chúng ta!”

Ngay lập tức tất cả xếp thành một vòng tròn nắm chặt tay nhau để những thanh kiếm bay lên trời.

“Nhưng sao chúng không kết hợp?”

Thiên Ân ngạc nhiên nhìn những thanh kiếm vẫn đang bay vòng vòng.

“Chị Ngọc!”

Miki bỗng nhiên xuất hiện ném con dao về phía chúng tôi. Con dao liền bay lên khiến tất cả các thanh kiếm đều phát sáng hợp thành một thanh kiếm vô cùng đẹp.

“Đến lúc kết thúc rồi!”

Tôi liền bay lên cầm lấy thanh kiếm nhưng khổ nỗi nó quá nặng khiến tôi suýt ngã.

“Cẩn thận! Chúng ta cùng tiến lên.”

Hạo Phong liền xuất hiện sau lưng tôi giúp tôi trụ vững. Tôi mỉm cười nhìn hắn rồi hét lên:

“A... a... a... Chúa vampire, chết đi!”

Sau đó tôi lao nhanh về phía trước đâm vào tim ông ta.

“Khôngggg...”

Ông ta hét lên rồi ngã xuống tạo ra một vụ nổ lớn.

“A... Vậy là kết thúc rồi sao?”

Trang đứng dậy cả người lấm lem bùn đất.

“Ừ kết thúc rồi!”

Tôi mỉm cười gật đầu.

“A... a... a thật không thể tin được! Ta làm được rồi!”

“Nói với tôi đây là mơ đi! Ha ha chính chúng ta tự tiêu diệt chúa vampire đó.”

“Hura! Ôi tớ cứ nghĩ mình chết rồi chứ!”

“Tất cả là nhờ cậu đó Ngọc.”

“Không nhờ chúng ta.”

Tôi bật cười nhìn mọi người. Vậy là kết thúc rồi..

“Các cháu... Bên ngoài có rất nhiều vampire đó! Còn sức chiến không?”

Pháp sư Yoko mỉm cười nhìn chúng tôi. Tất cả nhìn nhau rồi bật cười cùng nhau đồng thanh.

“Biệt đội... Xong lên!”

Tôi và Hạo Phong nắm tay nhau cùng nhau bay ra ngoài.

\*\*\*\*\*

8 năm sau...

“Anh dẫn em đi đâu vậy?”

Tôi ngạc nhiên lên tiếng khi bị Hạo Phong lấy tay bịt mắt.

“Rồi em sẽ biết... Nhìn đi.”

Sau khi Hạo Phong thả tay ra, khung cảnh đẹp đẽ liền đập vào mắt tôi. Đó là một khu vườn toàn hoa tường vi và các loại hoa khác. Sau trận chiến 8 năm trước ngôi trường đã bị phá hủy hoàn toàn cả khu vườn của Hạo Linh cũng vậy.

“Suốt 8 năm qua anh chăm sóc nó sao?”

Tôi ngạc nhiên nhìn Hạo Phong.

“Hừ không phải anh thì là ai! Em thích chứ?”

“Đương nhiên là thích rồi, ông xã ngốc!”

Tôi mỉm cười đặt lên môi anh một nụ hôn.

Trận chiến kết thúc, tất cả đều trở về bình thường.

Năm gia tộc đã bắt tay làm hòa. Lam và Thiên Ân đã thành một đôi dù suốt ngày cãi nhau. Chị Dương mặc dù vẫn chưa tha thứ được cho Minh Vỹ nhưng nhờ kiên trì cuối cùng tháng sau hai người cũng kết hôn. Thái Bảo sau một thời gian làm quen đã hẹn hò với Thư. Trang, Tiến cùng nhau mở một tiệm hoa nhỏ với hai đứa trẻ song sinh. Thảo ở bên nước ngoài vẫn thường viết thư về cho chúng tôi. Còn pháp sư Yoko cùng ông ngoại tôi và những bô lão khác hàng ngày đến chơi cờ sống an nhàn. Miki cùng những con linh thú khác quyết định đi du lịch vòng quanh trái đất. Nhi Tuyết Nhi Băng và những kẻ bại trận trong cuộc chiến đó đang ở trong nhà tù phép thuật. Còn tôi và Hạo Phong sống hạnh phúc bên nhau và có một bé gái tên Tường Vi. Tất cả đều kết thúc có hậu, chúng tôi vẫn luôn ở đây trên trái đất này, những pháp sư, phù thủy, ác quỷ, thiên thần và ma cà rồng, tất cả vẫn luôn tồn tại chỉ vì bạn không nhận ra chúng tôi thôi.

End.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Trường Huyền Diệu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.